

Олена Чепілка

Двійнята

Олена Чепілка

Двійнята

СВІТЛО НА СХОДІ
2022

УДК 821.161.1(73)'06-93=161.2

Ч-44

О. Чепілка

Ч-44 Двійнята; пер. з рос. Д. Мусієнко. — К.: Світло на Сході, 2022. — 192 с., іл.

ISBN 978-617-7554-07-2 (Укр.)

Не варто в пошуках пригод вирушати у джунглі чи на Північний полюс, адже несподівані й дивовижні події можуть підстергати на кожному кроці, навіть у рідному домі, на подвір'ї або ж дорогою до школи. У центрі цих подій – двійнята, які самі створюють собі проблеми й самотужки їх долають. Щоправда, їхні рішення не завжди правильні, найчастіше зовсім неправильні, а всі хитромудрі вигадки не такі вже й хитромудрі... Адже поряд тато й мама, вони допоможуть і підкажуть, проте можуть і покарати, але відповідно до заслуг! Брат із сестрою на досвіді пізнають, що правда завжди перемагає, навіть якщо цього не хочеться, і все таємне стає явним, а ще – наскільки приємно робити добро, допомагати людям і розповідати про Бога, Який усе знає, усе бачить, усіх любить і про всіх дбає.

Для дітей дошкільного й молодшого шкільного віку.

УДК 821.161.1(73)'06-93=161.2

Вид. № 01.518

ISBN 978-617-7554-07-2 (Укр.)

ISBN 978-3-949694-11-0 (Нім.)

© «Свет на Востоке», 2013.

© «Світло на Сході», укр. переклад, 2018.

© «Світло на Сході», укр. переклад, 2022.

Вступ

Водному маленькому затишному містечку в невеличкому будинку мешкали чоловік і дружина. Вони були ще зовсім молодими, але понад усе мріяли, щоб колись у них з'явилось малятко. Жінка хотіла дівчинку, адже їй можна шити гарненькі мереживні суконьки, кіски прикрашати яскравими бантиками та шпильками, як лялькам, з якими так подобалося бавитися в дитинстві! З дочкою було б веселіше готувати на кухні обід і навіть ходити до магазину. Дівчинка допомагала б мамі прибирати дім і доглядати за квітами в саду. «Як же чудово мати донечку!» – потай від усіх думала жінка.

А чоловік хотів мати сина. Разом із хлопчиком він міг би лагодити автомобіль, улітку ловити рибу, а взимку на подвір'ї ліпити сніговика. А ще навчив би сина кататися на лижах і грати у футбол так само добре, як і сам грав у дитинстві. А головне, хлопчик,

звісно, коли подорослішає, став би проповідником або навіть місіонером. «Як же добре мати сина!» – потай від усіх розмірковував чоловік.

Та якось напровесні мрії подружжя здійснилися. От тільки сталося справжнє диво, і в їхній сім'ї з'явилося відразу двоє немовлят: хлопчик і дівчинка, двійнята. Скільки щастя було в тата й мами! Хлопчика назвали Сергійком, а дівчинку – Софійкою. Братик старший від сестрички на цілих п'ять хвилин, тому, мабуть, і був трохи вищим та крупнішим за свою сестричку. Але обоє мали смішні кирпаті носики, малюсінькі пухкенькі губки й сині, неначе весняне небо, оченятка.

Мама й тато дякували Богу за своїх діточок і дружно про них піклувалися. Багато часу й сил потрібно приділяти немовлятам, а особливо двійнятам. Часто мама й тато не досипали ночами, дуже непокоїлися, коли їхні малюки хворіли, й робили все, щоб діти росли здоровими та щасливими.

Так минуло кілька років у невеликому будинку в маленькому містечку. Сергійку й Софійці нещодавно виповнилося шість років, тож вони вважають себе цілком дорослими. Зараз їх і справді не впізнати. Софійка бігає будинком у гарній мереживній сукні, що пошила мама, її смішні світлі кіски прикрашають яскраві бантики та шпильки. Вона слухняна, спокійна і дуже охайна дівчинка. А Сергійко зовсім інший. Цілими днями хлопчик зайнятий найнеймовірнішими справами. То на подвір'ї для своїх маши-

нок викладе з камінчиків дорогу, то потай лагодить мамину праску, то допомагає татові наводити лад у гаражі, де повно всіляких цікавих цвяхів, гвинтиків і різних залізяк. Деталі з гаража Сергійкові подобаються значно більше, ніж інші іграшки, тому хлопчик часто використовує саме їх у своїх забавках. Його штанці нерідко вимашені мазутом, на сорочках часом не вистачає ґудзиків, а на колінцях видніються яскраві синці. Але це нічого, адже він – хлопчик. Тато також дуже радий за такого непосидливого та допитливого синочка.

Сергійко і Софійка завжди й усюди разом. Кожен їхній день наповнений безліччю кумедних пригод. Ось про це ми й хочемо вам розповісти.

Обман

Щодня, крім суботи й неділі, тато вирушав на роботу, а Сергійко із Софійкою залишалися вдома з мамою. Тато просив дітей, аби вони допомагали неньці з хатніми справами. Двійнята завжди робили це з радістю, ну, майже завжди. Сьогодні по обіді мама повідомила:

– Діти, я візьмуся за прання. Софійко, тобі треба підмести підлогу й витерти пил. А ти, Сергійко, вимий посуд. Я впевнена, ти чудово впораєшся. А потім підете на подвір'я й гулятимете аж до татового повернення.

– Гаразд, матусю, – погодилися діти.

І вже за кілька хвилин Софійка з віником у руках весело бігала кімнатою, а Сергійко заліз на табурет біля мийки з посудом, засукав рукава й узявся за чашки, ложки й тарілки.

– Ох, і нудне ж заняття! – буркотав хлопчик, намилюючи губкою брудний посуд.

А до кімнати через шибку зазірало яскраве літнє сонечко, і так хотілося гуляти на вулиці!

– От би зараз покататися на велосипеді чи в пісочниці звести нову фортецю, – промовив уголос Сергійко, поглядаючи у вікно.

Хлопчик так замріявся, що не втримав тарілку з обіднього сервізу. Посуд вислизнув із мокрих рук, упав на підлогу та з брязкотом розбився. Сергійко прудко зістрибнув на підлогу, зібрав черепки тарілки в пакет і викинув їх у смітник.

– Сергійко, що трапилося? – запитала Софійка, зазираючи до кухні.

– Нічого не сталося. Ти краще швидше закінчуй свої справи, бо пограти не встигнемо. Ох, і забарні ви, дівчата!

– Сам – забарний! – образливо надула губки Софійка. – Я вже весь будинок підмела, залишилося тільки пил витерти. Може, ще раніше від тебе на вулицю піду!

Дівчинка знову взялася до роботи, а хлопчик повернувся на табурет домивати посуд.

– Сестра і справді раніше за мене свої справи завершить. Що ж робити?

І раптом придумав!

– А що як іще одну тарілку розбити? Тоді посуду стане менше. Мама може не помітити. Навіть якщо й помітить, скажу, що ненароком сталося. Із ким не трапляється? До того ж ненька сама на минулому тижні улюблену татову чашку розбила – і нічого. Подумаєш, навіть якщо сваритимуть трохи, може,

потім не проситимуть посуд мити, якщо вже в мене не виходить.

Сергійко натхненно почав роздивлятися посуд у мийці. А що зараз розбити? На килимку біля комина лежав кіт Філько. Пухнастик пильно спостерігав за господарем і голосно муркотів від задоволення, адже йому здавалося, що хлопчик із ним розмовляє. Сергійко тим часом продовжував міркувати:

– Чашки я не битиму, після чаю майже чистенькі. Із блюдцями я впораюся, вони маленькі. А ось велика тарілка для супу така важка, що так і хочеться її розбити! І навіщо мама такий посуд придбала?

Сергійко повільно дістав із мийки тарілку, ще трохи подумав, а потім із розмаху кинув її на підлогу. І ця тарілка з брязкотом розбилася. Кіт Філько, злякавшись такого шуму, зіскочив із килимка і стрімголов вибіг із кухні. Бідолашний кіт потрапив просто матусі під ноги саме тоді, коли вона поспішала до сина. Жінка почула брязкіт посуду, що б'ється, і вирішила подивитися, що трапилося. Зачепившись за переляканого кота, ненька ледь не впала.

А тим часом Сергійко підбирав із підлоги уламки тарілки. За цією роботою і застала його мама.

– Що трапилося, синку?

– Та це, розумієш, мамо, тут тарілка, ні, навіть дві тарілки розбилися. Ненароком. Але я не винен. Це все Філько. Він заліз на стіл і скинув тарілки. Я його прогнав.

– Так ось у чому річ! А я думаю, чого це наш кіт так швидко вискочив із кухні? Бешкетник вирішив,

що можна грати на столі! Ні, це вже зовсім нікуди не годиться. Увечері розповім усе татові. Нехай у суботу відвезе Філька в село до бабусі, яка не дозволить коту так поводитися. Ловитиме там мишей, як це роблять усі нормальні сільські коти.

Мама із сином прибрала з підлоги черепки й навіть допомогла домити посуд. Невдовзі Сергійкові можна було вирушати на подвір'я, кататися на велосипеді чи будувати нову фортецю в пісочниці.

Софійка все ще старанно витирала з меблів пил, а Сергійко вже вийшов на вулицю. На серці хлопчику було дуже сумно. Біля хвіртки стояв його новенький велосипед, у пісочниці валялися яскраві лопатки й відерця, проте ні кататися, ні зводити фортецю Сергійкові чомусь не хотілося. Хлопчик зажурено присів на дерев'яну лавку на подвір'ї та замислився: звідки такий сум? Тим часом підійшов кіт. Пухнастик довірливо стрибнув Сергію на коліна й замуркотів. Хлопчик погладив його м'яке хутро й раптом усе зрозумів.

– Філько, ти навіть не знаєш, наскільки я поганий. Адже щойно обманув маму й усю свою провину звалив на тебе. Сам дивуюся, як це сталося, адже я хотів зовсім інше сказати. Що ж тепер буде? Невже тебе дійсно відвезуть у село до бабусі?

Кіт лише задоволено мружив свої зелені очі. Йому подобалося, що Сергійко лагідно гладить по смугастій спинці та щось розповідає. Як добре, що тварини не розуміють наших слів, адже тоді б Філько неабияк засмутився.

Тут у двір вийшла радісна Софійка.

– Сергійко, пограймо в пісочниці. Я допоможу фортецю будувати, – запропонувала сестричка.

– У-у-у, не хочу.

– Ну, тоді у хованки пограймо!

– У-у-у, теж не хочу.

– Може, у квача тоді пограймо. Ти мене нізащо не наздоженеш!

– У-у-у, й у квача не хочу.

– Чому? Що трапилося, адже ти так хотів на вулицю?

Ой, братику, ти часом не захворів?

Дівчинка турботливо приклала свою долоньку до Сергійкового лоба, як це зазвичай робила мама, коли діти хворіли.

– Ні, Софійко, це не хвороба, а значно гірше!

– Гірше? Ще гірше, ніж захворів? Що трапилося? Ти зламав велосипед?

– Ні, просто нашого Філька у суботу тато назавжди відвезе до бабусі у село.

– Навіщо? Чому?

– Усе через мене. Бо я – ледар, боягуз і наклепник. А за все це відбуватиме Філько.

Софійка тривожно подивилася на kota, погладила пухнастика ще ніжніше, ніж Сергійко, і продовжила розпитувати брата. Хлопчик докладно все розповів сестрі.

– Знаєш, Сергійко, тобі треба швидше розповісти мамі, допоки тато нічого не знає, і все буде добре.

– Але мені страшно й соромно.

– А Філька тобі не шкода?! – обурилася дівчинка.

– Шкода.

– Тоді ходімо, я стоятиму поряд, аби тобі не було так страшно!

Тут у двір увійшов тато. Чоловік усміхнувся, вважаючи, що діти зустрічають його з роботи.

– Як справи, помічники? Утомилися трохи? А що це ви носи похнюпили? Щось трапилося?

– Тато, не відвозь нашого Філька до бабусі у село, – попросила Софійка.

– Він ні в чому не винен, це я тарілки розбив, – зізнався Сергійко.

– Які тарілки? Навіщо нашого kota везти у село? Ну ж бо, розкажуть все по черзі.

І діти почали свою розповідь.

А Філько того вечора все дивувався, чого це його так балують: то Сергійко тримає на руках, то Софійка, і навіть тато з мамою. Увесь вечір kota гладили і смачно годували.

Мама й тато сина не сварили, просто прочитали йому місце з Біблії: «Свідок брехливий не буде без кари, хто ж неправду говорить, загине» (Приповісті 19:9).

Сергійко того вечора довго молився і просив прощення у Бога, у мами, у тата й навіть у смугастого kota Філька. А Софії хлопчик дякував, що за такої скрутної хвилини вона була поряд, його хороша молодша сестра.

Тепер Сергій частенько миє посуд, вилізши на табуретку біля мийки, та черепків від розбитих тарілок у смітнику більше не з'являється.

А ти, друже, знаєш, що таке обман? Чи доводилося тобі когось ошукувати? Ні? Ну, тоді ти – справжній християнин. Але якщо таке все ж траплялося, поспіши, як Сергійко, попросити прощення у Господа і в тих, кому сказав неправду. Нехай Господь допоможе тобі бути чесною та хорошою людиною.

Жадібність

У Софійчиної подружки з недільної школи – Ліди – сьогодні день народження. Вона запросила Софійку на святковий обід. Звичайно, дівчинка зовсім не любила ходити в гості без Сергійка, але що поробиш, адже Ліда тільки її подружка, і цього разу вона погодилася піти на свято без брата.

– Я ненадовго, Сергійко. Лише привітаю Ліду, віддам подарунок і повернуся. Я навіть шматочок свого торта принесу тобі, хочеш?

Сергійкові було нудно залишатися вдома самому, без Софійки, але, щоб не засмучувати сестричку, він усміхнувся та відповів:

– Не поспішай, Софійко, і торт їж сама. Я вже дорослий, не рюмсатиму. Поки тебе немає, краще помию свій велосипед, аби сяяв як новенький. Завтра покатаю тебе на ньому.

Софійка подумала, який усе-таки чудовий у неї брат, і вирушила до Ліди. Іменинниця жила зовсім поряд, але мама, про всякий випадок, проводила донечку до подружки, пообіцявши невдовзі повернутися.

Удома в Ліди зібралося вже багато гостей. Іменинниця була сьогодні найгарнішою. На обідньому столі красувалися великий букет троянд і величезний, прикрашений квітами із солодкого крему й маленькими свічками іменинний торт. А кришталеві вази наповнені шоколадними цукерками в яскравих барвистих обгортках. Софійка була страшенною ласункою, тому, побачивши такий обід, дуже зраділа. Гості дружно привітали Ліду з днем народження і взялися до частування. Софійці дуже сподобався іменинний торт. Вона навіть забула, що обіцяла зберегти свій шматочок для Сергійка.

Після чаювання діти трохи пограли, й невдовзі за дівчинкою прийшла мама.

– Лідо, мені час іти, за мною матуся прийшла, – повідомила Софійка подрузі.

– Спасибі, що завітала на моє свято, – подякувала Ліда. – Чекай, я передам Сергійку шоколадних цукерок.

І Ліда щедро насипала в Софійчину сумочку цукерок.

– Спасибі, Лідо. Сергійко дуже зрадіє ласощам, – подякувала дівчинка.

Дорогою додому Софійка крадькома від неньки зазірала у свою сумочку.

«Які гарні обгортки в цих цукерок, та й самі вони, мабуть, дуже смачні! – думала вона. – А я так їх і не скуштувала, у гостях лише тортом пригощалася. Ну, нічого, Сергійко ж не знає, скільки Ліда передала цукерок, я дві штучки залишу собі на пробу».

– А чого це ти, Софійко, весь час зазираєш у сумочку? – запитала мама.

– Ліда передала Сергійкові цукерки, ось їх і розглядаю.

– Цукерки смачні? Тобі сподобалися?

– Не знаю, я не куштувала, лише торт їла, – відповіла дівчинка.

Вони пройшли ще трошки. Софійка знову зазирнула у сумочку. Як же хотілося скуштувати хоча б одну цукерку, та не можна, це ж Сергійкові передали. І мама навчала, що дорогою їсти негарно, треба потерпіти, поки не дістанешся дому.

«Нічого, – знову подумала дівчинка, – я собі ще одну чи ні, краще дві цукерки залишу, а інші Сергійкові віддам, у нього ще багато буде. А може, ще три собі залишити, а інші віддати? Солодкого все одно багато їсти не

можна, цукерки для зубів шкідливі, тато так завжди говорить, отож Сергійкові навіть користь буде, якщо він не всі цукерки отримає».

Мама й донька проходили повз магазин. Ненька сказала:

– Зайдімо до магазину, Софійко, треба хліба на вечерю купити.

– Добре.

Поки ненька розраховувалася з продавцем, дівчинка непомітно розгорнула одну цукерку та швиденько сунула її до рота, а обгортку поклала у сумочку.

«Треба скуштувати цукерки, що Ліда Сергійку передала. А що як вони зовсім не смачні», – думала дівчинка, жуючи ласощі.

Але цукерка виявилася неймовірно смачною, з темною начинкою та горіхами.

«Ох, яка смакота, я таких іще ніколи не їла! Сергійкові вони теж сподобаються».

Поки ненька вела доньку в магазині до виходу, Софійка зовсім навіть ненавмисне поклала до рота ще одну цукерку.

«Треба попросити маму на наш наступний день народження таких самих цукерок купити», – розмірковувала дівчинка.

Біля свого будинку ненька й Софійка зустріли тітоньку Люсю – їхню сусідку.

– Звідки це ви йдете? – запитала тітонька Люся. – Які ви опатні, особливо Софійка.

– Я на день народження Ліди ходила, – відповіла дівчинка.

Мама і тітонька Люся ще трохи поспілкувалися, а Софійка потайки з'їла ще дві цукерки, а потім іще одну. Сергійкові вистачить скуштувати, про нього не забула, вона – хороша сестра!

Поки мама відчиняла хвіртку, Софійка встигла вийняти із сумочки й сунути до рота ще одну цукерку. І щойно її прожувала, як із будинку назустріч вибіг Сергійко.

– Софійко, як довго тебе не було! Без тебе було так нудно, навіть малюнки не виходили!

– Сергійко, я обіцяла тобі торта принести, та не вийшло, вибач, – почервоніла дівчинка.

– Нічого, торт – це дрібниці, головне, ми зараз

у нову забавку пограємо. Я її сам вигадав, поки на тебе чекав!

Мама усміхнулася дітям і промовила:

– Синку, Софійка за тобою теж сумувала. Ліда передала тобі цукерки. Софійка їх навіть не куштувала, всі принесла.

Дівчинка чомусь іще більше зашарілася і дістала із сумочки останні дві шоколадні цукерки в яскравих блискучих обгортках.

– Ого! Я такі ніколи не їв! – зрадів Сергійко. – Мабуть, вони дуже смачні.

Сергійко із захопленням подивився на дві цукерки, що тримав у долоні, й раптом із усмішкою простягнув одну з них сестрі:

– На, Софійко, скуштуй, а мені й однієї вистачить. Хороша в тебе подружка, що навіть про мене не забула!

Сергійко із задоволенням з'їв свою цукерку і побіг у двір, чекаючи, поки сестра перевдягнеться і вийде пограти у нову забавку.

А Софійка у своїй кімнаті зажурено дивилася у сумочку, де лежали яскраві фантики від шоколадних цукерок, які вона потай з'їла дорогою додому.

Відтоді Софійка вирішила ніколи більше не скупитися, а подаровану братом цукерку віддала мамі. Дівчинці чомусь нічого солодкого вже не хотілося.

І ти, друже, ніколи не будь пожадливым. Бути жадібним – великий гріх, цього вчить нас Свята книга Біблія. Коли живемо так, як у ній написано, ми стаємо дуже щасливими людьми.

Заздрість

Якось до Сергійка й Софійки приїжджала в гості бабуся. Вона привезла внукам багато різних подарунків.

Софійці бабуся купила гарну ляльку, яка могла кліпати своїми великими синіми оченятами. Тільки поклади ляльку в ліжку – вона відразу ж заплющувала очі, немов спала. Щойно її підіймали, оченята негайно розплющувалися, ніби лялька просиналася.

А Сергійкові дістався чудовий заводний паровозик на рейках. Варто тільки завести механізм малюсінким золотистим ключиком і поставити на іграшкові рейки, як паровозик, весело прогудівши, вирушав у дорогу.

Дітям дуже подобалися нові іграшки. Софійка назвала свою ляльку Марічкою. Дівчинка катала її у візочку на подвір'ї, годувала манною кашкою та пиріжками, поїла молоком і солодким компотом. На ніч

укладала свою іграшкову донечку в м'яку постельку на канапці й розповідала історії з дитячої Біблії. Тато, спостерігаючи за дочкою, примовляв:

– Як же ти схожа на маму, Софійко. Така турботлива й управна господиня.

А Сергійко цілими днями не розлучався зі своїм паровозиком. Він прокладав іграшкову залізну дорогу в найнеочікуваніших місцях. Іноді його паровозик стукав колесами під обіднім столом, бувало, пробирався через високі, створені з створені з подушок, пагорби, а ще заїжджав у тунель під диваном. Отак діти грали декілька днів. А потім Софійка, влаштувавши Марійці тиху годину, почала придивлятися до братової іграшки.

– Ой, який же гарний, Сергійко, твій паровозик! А як голосно він гуде, зовсім як справжній! А який гарненький у нього ключик, ніби дійсно золотий. Можна з ним трохи погратися?

– Чим, ключиком чи паровозиком?

– Ключиком. Мені він надзвичайно сподобався. Я хоча б мить потримаю його у руках.

– Ну, добре, потримай, тільки зовсім трошки, бо ще загубиш. Чим я тоді заводитиму паровозик?

Дівчинка взяла ключик на долоньку й почала роздивлятися.

– Сергійко, коли паровозик зламається, ти подаруєш мені цей ключик?

– Ти що, Софійко! Паровозик ніколи не зламається, я його берегтиму! Краще поверни ключик і йди до своєї ляльки.

Софійка погодилася, тим паче що Марійці час прокидатися.

Сергійко чомусь пішов услід за сестричкою. Хлопчику також захотілося краще роздивитися нову ляльку, адже до цього часу йому було ніколи. Марійка спала на канапці, міцно замруживши сині оченята.

– Марійко, час прокидатися, – лагідно промовила Софійка і взяла ляльку на руки.

Цієї миті лялькові оченятка широко розплющилися. Сергійко засміявся:

– Сестричко, у неї очі майже як у тебе. Такі самі великі й сині. Можна, я подивлюся, як вони влаштовані?

– Подивися, тільки недовго, а я тим часом зварю Марійці кашку.

І поки Софійка клопотала біля іграшкової плити з пластмасовими каструльками, Сергійко то нахилив, то піднімав ляльку Марійку, милуючись її рухливими оченятами.

– І як вони влаштовані? Де ж ці гвинтики чи гаєчки ховаються? А-а, ось тут її голова розкривається, – здогадався Сергійко, піднявши догори кучеряве лялькове волосся.

– Ой, Сергійко, що ти робиш, їй же так боляче! – закричала Софійка, вихоплюючи у брата ляльку. – З дітьми так не поводяться!

– Але це ж іграшка!

– Ну то й що! Для мене це – донечка. Краще йди грати зі своїм паровозиком, не заважай годувати дитинку!

Сергійко пішов, однак увесь вечір, зводячи нові барикади для паровоза, думав: «Як же влаштовані ляльчині очі? Треба якось дослідити, коли сестри не буде поряд».

Наступного ранку Софійка вирушила до дитячої будити Марійку. Настав час для вранішньої молитви й читання дитячої Біблії. Мама вже чекала на дітей у залі.

– Сергійко, Софійко, поквартесь! – підганяла вона.

– Я зараз, матусенько, ось візьму Марійку, щоб вона була з нами, – відповіла Софійка.

– Я теж зараз прийду, мамо. Тільки спершу заведу свій паровозик – хай хоча б разочок по рейкам проїде, – відгукнувся Сергійко.

Мама терпляче чекала на дітей. Раптом із кімнати долетів стривожений голос Софійки.

Мама поспішила до дітей. Дівчинка у руках тримала свою ляльку, безперестанку її піднімаючи й опускаючи.

– Мамо, мамо, щось трапилося з Марійчиними оченятами! Вони не розплющуються, як раніше, ось, поглянь!

Дівчинка з надією простягнула мамі ляльку. Жінка ретельно оглянула іграшку. Справді, Марійчині оченятка більше не розплющувалися. І що це з ляльковою зачіскою? Кучерявий чубчик збився вбік, капронове волосся скуйовджене, а над лобом виднілася широка щілина.

– Так, зрозуміло, – задумливо промовила мама, пильно подивившись на сина.

– Сергійко, чи не знаєш, хто відкривав ляльчину голову?

Дівчинка із жахом подивилася на свою бідолашну іграшкову донечку. Тільки тепер вона побачила, що голова Марійки зламана. Сергій густо зашарівся:

– Я лише хотів подивитися, як влаштовані Марійчині оченята. Я зовсім не хотів ламати ляльку. Пробач мені, Софійко.

Але дівчинка, міцно обійнявши ляльку, гірко ридала:

– Який ти злий хлопчисько, Сергійко! Більше з тобою не дружитиму!

Сергійко почав знову вибачатися перед сестрою, а мама тим часом вигадала, чим заспокоїти дівчинку:

– Софійко, твоя донечка просто захворіла. Краще поклади її у ліжечко та дай ліки, а якщо знадобиться, то й укол Марійці зробимо. А коли повернеться тато, то неодмінно вилікує ляльку. Він знає, як це зробити. Сьогодні тато буде Марійчиним лікарем.

– Матусю, тато дійсно зможе вилікувати мою донечку?

– Звісно, моя люба. Не хвилюйся так. Усі дітки іноді хворіють, тож дійшла черга і до твоєї Марійки.

Дівчина полегшено зітхнула й узялася турботливо доглядати свою донечку.

Аж раптом закричав Сергійко:

– Де, де мій ключик? Учора я залишав його тут, у цій коробочці, а зараз немає. Паровозик без ключика не заводиться!

Мама пильно подивилася на почервонілі щічки дівчинки:

– Софійко, ти випадково не бачила ключик від Сергійкового паровозика?

Хлопчик, затамувавши подих, поглянув на сестричку.

– Я... я... я просто хотіла трішки на нього подивитися, – почала виправдовуватися Софійка.

– То де ж мій ключик? – хвилювався Сергійко.

Дівчинка на хвилинку задумалася:

– Ох, згадала. Я ж його під подушку поклала. Ключик у мене під подушкою!

Софійка й Сергійко побігли до ліжка, але ні під подушкою, ні під ковдрою ключика не знайшли.

– А може, тобі наснилося, що під подушку заховала? – захвилювався Сергійко.

– Може й наснилося, а може й ні... Я тепер і сама не знаю.

– Яка ж ти нехороша, Софіє! Більше з тобою не гратиму, ніколи!

– Ну ось що, діти, – ввійшла мама й утрутилася у розмову, – краще почитаймо Біблію та помолімося,

а вже потім разом пошукаємо ключик, бо ви так остаточно посваритесь.

Двійнята були слухняними дітьми, ну, майже завжди. Вони кивнули й пішли услід за мамою, сіли поряд на канапку і приготувалися слухати уривок із Біблії. І жінка прочитала дітям про десять заповідей, які Господь дав Мойсею на горі Синай. Одна із них стверджувала: не можна бажати собі нічого чужого. Так діти зрозуміли, що таке заздрість. А ще мама пояснила, що за жодних обставин не можна нічого чужого брати без дозволу, бо це крадіжка!

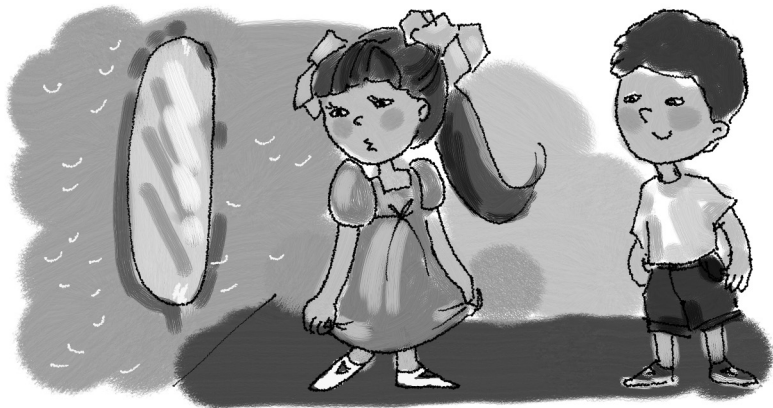
– Пробач мені, Софійко. Я вчинив дуже погано, – промовив хлопчик сестричці.

– І ти прости, Сергійко, я так хотіла мати ключик, що навіть мріяла, аби твій паровозик зламався, – зізналася Софійка.

Потім мама й діти разом помолилися і вирушили на пошуки ключика. Цікаво, що після молитви він відразу ж знайшовся. Ключик лежав на пухнастому м'якому килимку біля Софійчиного ліжка. Мабуть, дівчинка впустила його вві сні.

Увесь день Софійка старанно лікувала ляльку Марійку, а Сергійко намагався не створювати зайвого шуму своїм паровозиком. На щастя, тато зумів полагодити, точніше, вилікувати Марійчині оченята, й невдовзі всі знову були щасливими та задоволеними.

Бачиш, друже, які неприємності можуть статися, коли ми прагнемо того, що нам не належить. Ніколи не бери без дозволу нічого чужого, обіцяєш?

Хвастунка

Мама пошила Софійці нову сукню, зелену в білий горошок. Дівчинка кружляла у ній перед дзеркалом, уявляючи себе казковою принцесою.

Потім мама гарно уклала доньці волосся і прикріпила два розкішні зелені бантики. У такому чарівному вигляді Софійка побігла до дитячої.

– Поглянь, Сергійко, я справді схожа на принцесу? – запитала вона братика.

– На принцесу-жабку, – пожартував братик. – Ти сьогодні така зелена!

Софійка ображено надула пухленькі губки:

– А от і ні! Я схожа на іншу принцесу.

– На яку? Ну, скажи!

Поки Софійка згадувала ім'я казкової принцеси, на яку хотіла бути схожою, до дітей підійшла мама.

– Ну ось ми й зібралися. Сергійко, ходімо, я відведу тебе до тітки Люсі, пограєш із Дмитриком. Тато після роботи забере тебе додому. А ми із Софійкою поїдемо до зубного лікаря, їй терміново треба полікувати зуб.

– Ой, матусенько, чому ж ти відразу не сказала про лікарню. Я не хочу до лікаря! – майже заплакала Софійка. – Чому Сергійко не їде з нами?

– У твого брата у зубі дірки немає. Він не їсть стільки солодкого, як ти. І не плач, сльози нічим не допоможуть. Якщо зараз зубик не вилікуємо, то потім доведеться його видалити.

– Це як – видалити? – налякано запитала Софійка.

– Великими щипцями, – тоном знавця пояснив Сергійко. – Це дуже боляче, і кров тече.

– А ти звідки знаєш? – усміхнулася мама.

– Мені Дмитрик розповідав. Нещодавно тітонька Люся водила його до зубного лікаря. Тепер замість зуба у Дмитрика ось тут величезна дірка залишилася. Він сам мені показував.

Сергійко широко розтулив рота й показав, де саме у Дмитрика зіяє дірка від вирваного зуба.

– Ой, матусю, ходімо швидше до зубного, – погодилася дівчинка. – Я не хочу щипців, не хочу крові та великої дірки в роті!

Невдовзі Сергійко вже був у сусідів, де на нього не терпляче чекав друг Дмитрик, а мама й сумна Софійка поспішили на трамвайну зупинку, щоб доїхати до зубної поліклініки. Дівчинка ледь стримувала сльози, коли думала про лікаря.

На трамвайній зупинці було дуже багато людей, і Софійка міцніше взяла маму за руку, щоб не загубитися. Але несподівано, зовсім поряд, вона почула приємний жіночий голос:

– Яка ж гарнесенька дівчинка, просто чарівна! Як тебе звати, крихітко?

Дічинка підвела очі й раптом зрозуміла, що незнайома жінка звертається саме до неї, Софійки.

– Софійка, – усміхаючись відповіла вона.

Незнайома тітонька дівчинці дуже сподобалася, ще б пак, адже такі гарні слова їй сказала!

Нарешті мама та Софійка ввійшли у трамвай. Місць було мало, тому мама взяла донечку на руки. Поряд із ними сидів симпатичний дідусь із пишними сивими вусами. Він усміхнувся дівчинці та промовив:

– Ой, яка у тебе гарна сукня! А бантики мама зав'язала? Ти неначе лялька!

Софійка вмить згадала Марійку, й дівчинці стало дуже приємно, що дідусь назвав її лялькою. Звісно ж, незнайомець мав рацію. Про це треба обов'язково розповісти Сергійкові, й татові теж, і Ліді, й тітоньці Люсі з Дмитриком. Після таких компліментів у Софійки навіть страх лікувати зуб зовсім зник. Тепер здавалося, що всі навколо тільки й роблять, що дивляться лише на неї, та, напевне, думають, що дівчинка схожа на ляльку або принцесу.

Та ось мама й донька доїхали до поліклініки й зайшли до кабінету лікаря. Побачивши величезне

крісло для пацієнтів, Софійка дуже злякалася й одразу захотіла додому.

– Мамо, може, ми іншим разом сюди приїдемо? – просила дівчинка.

– Ми з тобою це обговорювали, Софійко. Наступного разу доведеться видаляти твій зубик, розумієш?

Софійка зітхнула й усілася у крісло. До кабінету ввійшла лікар Надія Іванівна.

– Ох, що за принцеса у нас з'явилася? Така гарна! Яка розкішна сукня, а бантики – неначе справжні квіточки! Таким красуням сором плакати у лікаря, чи не так? Ти ж не збираєшся лити сльози, Софійко?

Плакати дівчинка збиралася, та коли її назвали принцесою, спробувала бути сміливою.

– Ні, не плакатиму, – пообіцяла дівчинка й широко розкрила рота, показуючи лікарю хворий зуб.

Неприємно задзижчали прилади. Софійці іноді було дуже боляче, проте вона терпіла й не зронила жодної сльозинки.

За п'ятнадцять хвилин Надія Іванівна сказала:

– Ну, от і все, принцесо, поглянь, твій зубик як новенький. Раджу менше їсти цукерок, аби рідше приходити до мого кабінету. А взагалі, ти просто молодчинка, не тільки гарна, а ще і смілива дівчинка. Розповідатиму про тебе всім плаксам, які частенько до мене приходять.

Софійка, почувши таку похвалу, знову всміхнулася. Дорогою додому вона думала: «Ото Сергійко здивується, коли все розповім, а тато, мабуть,

пишатиметься мною, може, навіть шоколадку купить. Хоча ні, шоколадку не хочу, а то ще знову зуб розболиться. Хай краще купить новий посуд для ляльок».

Сергійко й тато були вже вдома, коли дівчинка з мамою повернулися з лікарні.

– Ну як ти, Софійко? – зустрів сестричку хлопчик.

– Як-як? Навіть дуже добре! Лікар сказала, що я найгарніша, як справжня принцеса, та найсміливіша, бо нітрохи не боялася. Лікар розповідатиме про мене всім дітям, які рюмсають у кабінеті, та іншим теж! Мені було боляче, проте я не плакала. І дідусь у трамваї сказав, що я дуже гарна, й тітонька на зупинці мною захоплювалася. Адже ще зранку казала, що я немов принцеса, а ти не вірив!

Сергійко трохи розгубився. А потім подумав і додав:

– Ну, я ж пожартував, Софійко. Якщо тобі всі так

говорили, навіть лікар, тоді це інша річ! Мабуть, ти справді найгарніша та найсміливіша дівчинка.

– Ходімо, Сергійко, мені кортить про все це розповісти татові.

Діти забігли на кухню, де батьки клопоталися, готуючи вечерю.

– Тато, тато, ти знаєш, що сказала лікар про Софійку? – запитав Сергійко. – І не тільки лікар, але й інші люди.

– Ні, ну ж бо розкажіть, – тато присів на стілець і приготувався уважно слухати.

– Лікар сказала, що я – принцеса, бо дуже гарна, і що я – найсміливіша дівчинка у світі. І тітонька Люся зауважила, що я гарна, та ще інша тітонька на зупинці, й дідусь. Поглянь, тато, яка в мене сукня, а які бантики! Поглянь, як я можу кружляти! Я справді гарна?

Софійка весело кружляла кімнатою. Тато з мамою презирнулися.

– Добре, донечко, зараз іди до себе й перевдягнися, а після вечері ми про все поговоримо.

Після вечері тато зібрав малюків у дитячій кімнаті. У руках чоловік тримав Біблію. Сергій відразу зрозумів, що розмова буде серйозною, тому вмовився ближче до тата, щоб усе запам'ятати. А Софійка ще декілька разів зазирнула у дзеркало, поправила свої гарненькі бантики, а потім також сіла ближче до батька, тільки з іншого боку.

А тато читав зі своєї Біблії:

– «Нехай інший тебе вихваляє, а не уста твої, чужий, а не губи твої». Іще: «Хто хвалиться, нехай хвалиться

Господом!» Софійко, як вважаєш, про що та про кого тут написано?

– Ой, це про нашу Софійку! – вигукнув Сергійко. – Вона сьогодні від самого ранку себе вихваляє.

– Але мене й інші хвалили: і лікар, і тітонька на зупинці, й дідусь у трамваї. Ні, це аж ніяк не про мене написано в Біблії, чи не так, татусю?

– А ти себе не хвалила? – усміхнувся чоловік, обіймаючи дівчинку.

Софійка трохи подумала й зашарілася:

– Так, але зовсім трішечки.

– Діти, Ісусу Христу було чим хвалитися. Він був Сином Божим, Він міг зцілювати людей і навіть воскрешати мертвих, але Він ніколи цим не вихвалявся. У всіх Своїх справах і словах Ісус завжди прославляв Небесного Отця. А ми повинні прославляти Ісуса. Нам потрібно бути скромними, як наш Господь.

– Зрозуміло, – закивав Сергійко.

– І мені зрозуміло, – погодилася Софійка.

– Коли ми хвалимо себе, ми маємо незграбний вигляд хвастунів і гордіїв, які люблять тільки себе, – продовжив тато.

– А що ж робити, якщо інші хвалять? – запитала Софійка.

– Спробуйте не звертати уваги на похвалу, від неї у ваших серцях може вирости гордість.

– А що таке «гордість», тато? – запитав Сергійко.

– Це великий гріх, діти. Однак про це ми

поговоримо наступного разу, а поки поміркуємо, хто такі хвастуни.

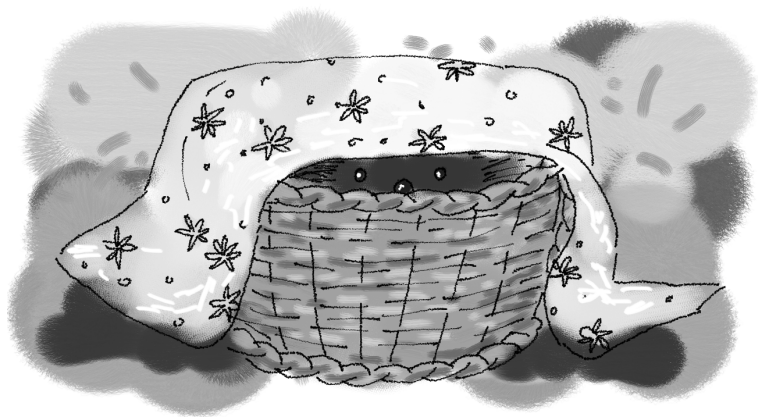
– Це ті, хто говорить: я краща за всіх, – засміялася Софійка.

– Ну що ж, бачу, ви добре засвоїли цей урок. А тепер помолімося, – запропонував батько.

І діти дружно молилися Ісусу. Вони просили Христа допомогти їм бути скромними й не вихвалитися. Софійка просила прощення у Бога за те, що сьогодні хотіла бути справжньою принцесою, а треба було бути справжньою християнкою.

Друже, вірю, що ти ніколи не вихваляєшся, чи не так? Якщо ж це вийшло ненароком, зовсім випадково, не засмучуйся! Попроси прощення в Ісуса, й наступного разу спробуй бути скромним, обіцяєш?

Пусик

Одного разу сусідський хлопчик Сашко, якому вже виповнилося цілих тринадцять років, постукав у хвіртку дому, де жили Сергійко та Софійка. Побачивши з вікна гостя, Сергійко дуже здивувався:

– Ой, мамо, поглянь, до нас Сашко прийшов.

– Може, вирішив трохи з вами пограти? – припустила мама.

– Ой, що ти? Адже Сашко зовсім дорослий і грає тільки з великими хлопчиками.

– Тоді має до нас важливу справу. Ходімо, дізнаємося!

– І я з вами! – відклала улюблену книжку з картинками Софійка.

Коли мама відчинила хвіртку, Сашко ступив на подвір'я з невеликим плетеним кошиком у руках. На

дні кошика під квітчастою тканиною щось загадково ворушилося.

– Ну що, малеча, хочете подивитися, кого я вам приніс? – засміявся Сашко, підморгуючи двійням.

– Нам? Назавжди? Хочемо, дуже хочемо! – наперебій заторохтіли діти.

– Добре, але спочатку спробуйте вгадати, хто ховається в моєму кошику.

Софійка зметикувала перша і, заплескавши від радості в долоні, заявила:

– Кошеня! Маленьке симпатичне кошеня!

– Ні. Не вгадала, – весело відповів Сашко.

– Ну, тоді це – курча, так, точно, курча, – почесавши потилицю, не дуже впевнено промовив Сергійко.

– І не курча! – засміявся Сашко.

– Ну, а хто ж тоді? Хто? – розгубилися діти.

– Ох, і кумедні ж ви, двійнята. Ви що, крім кошенят і курчат, нікого й не знаєте?

– Ні. Не знаємо, – зізналися малюки.

– Ех ви! Ось хто! – і Сашко швиденько відгорнув убік строкату тканину.

Діти з цікавістю зазирали в кошик. А там, на самому дні, лежав малюсінський сіренький колючий клубочок.

– Ой, їжачок! Ми таких маленьких іще ніколи не бачили! – раділи діти, роздивляючись гостя.

А той зовсім їх і не боявся. Їжачок щосили намагався вибратися з плетеного кошика й тикався своїм маленьким чорним носиком у кожну щілинку, намагаючись

віднайти вихід. Його чорненькі оченята, схожі на малюсінькі кнопочки, були такими схвильованими! А над ними стирчав коротенький чубчик, який кумедно вибивався з-під сіреньких колючок.

– Який же він хорошенький! – захопилася Софійка.

– Так, і мені він дуже-дуже подобається, – промовив Сергійко, розглядаючи свого несподіваного гостя.

– Сашко, його можна погладити? – нарешті наважилася Софійка.

– Можна, – дозволив Сашко, – голочки в нього зовсім м'якенькі, навіть не колються.

Діти обережно погладили малюка. Їжачок спочатку смішно згортався у клубочок, а потім, імовірно, зрозумів, що діти не заподіють йому шкоди, й перестав це робити. Голчастий навіть почав обнюхувати їхні долоні.

– Ой, ми йому теж сподобалися, – радо помітив Сергійко.

– Ну, тоді й забирайте собі! Виростите, а потім відпустите малюка в ліс, – Сашко простягнув дітям кошик із їжачком.

– Як чудово! – зрадів Сергійко.

– Спасибі, Сашко, – подякувала Софійка.

– А де ти його взяв? – утрутилася в розмову мама.

– У хлопців на річці відібрав. Вони збиралися вчити їжаченя плавати. Я злякався, що тваринка потоне, от і відібрав.

– Який ти добрий, Сашко! – захопилася відважним учинком Софійка.

– І сміливий! – додав Сергійко.

– Ну, гаразд, малята, займайтеся господарством, а я пішов. Ніколи тут з вами, в мене справи. – І Сашко, залишивши кошик із їжачком, вирушив займатися своїми важливими, вже майже зовсім дорослими справами.

– Ой, матусю, поглянь, яке воно кумедне, це їжаченя! – продовжувала захоплюватися Софійка. – Треба його погодувати. Матусю, як думаєш, голчастик манну кашу їстиме?

Мама засміялася й порадила дітям погодувати маляка молоком, адже всі діти його любляють.

– Треба їжачку будиночок змайструвати, – задумливо почесав потилицю Сергійко. – Здається, цей кошик йому зовсім не подобається.

– Авжеж, він дуже маленький. Їжачку там тісно, навіть місця для ліжечка немає. Я можу подарувати йому ліжечко ляльки Марійки.

– Таке вигадала – ліжечко! Де ти бачила, щоб їжачок у лісі на ліжечку спав? Він такого навіть і не бачив, – засміявся Сергійко.

– А його не в лісі, а в нашій дитячій кімнаті поселю, ось так! – заявила Софійка.

– Діти, діти, здається, так і до сварки недалеко. Краще ходімо подбаємо про вашого нового улюбленця! – скомандувала мама.

Кошик із їжачком принесли на кухню. Мама знайшла маленьке чайне блюдце, налила в нього трохи теплого молока й поставила на підлогу. Потім обережно дістала їжаченя з кошика й посадила біля блюдця. Їжачок зацікавлено прийнявся, потім ткнувся носиком у молоко і смішно пирхнув.

– На здоров'я, маля, – застіялася Софійка.

– Пий, не бійся, – лагідно вмовляв Сергійко.

Їжачок знову скуштував молоко. А потім почав смішно сьорбати малюсіньким язичком.

– Ой, зовсім як кошеня! – здивувалася Софійка.

– От і чудово, від голоду він не помре, – зрадів Сергійко.

Поки їжачок обідав, мама принесла коробку з-під нових татових черевиків. Кришку вона викинула, а нижню частину простягнула дітям:

– Думаю, вашому улюбленцю тут буде добре. На дно коробки треба покласти прим'яті сторінки газети. Вони шелестітимуть, як листочки і травичка в лісі.

Їжачку це сподобається. А коли газетка забрудниться, замініте на іншу.

– Ой, матусю, яка ж ти в нас розумна! – з гордістю промовив Сергійко. – Завжди щось придумаєш!

– Дякую, мамо! – додала Софійка.

За декілька хвилин після обіду їжачок уже лежав у затишній постелі з газетних сторінок. Коробку діти перенесли до дитячої кімнати. Нова квартира малюку дуже сподобалася. Ретельно обнюхавши кожен її куточок, їжачок нарешті заховав гостренького носика під клаптиком паперу й затихнув.

– Дивися, заснув! – прошепотіла Софійка.

– Утомився, бідолашний, – додав Сергійко.

Діти довго чекали, коли ж прокинеться їхній новий друг, але він усе спав і спав. Мама на кухні готувала вечерю, а діти почали непокоїтися:

– Як думаєш, Сергійко, наш їжачок часом не помер? Щось він і не ворухнеться.

– Не знаю, ти його постережи, а я піду в мами запитаю.

Хлопчик повернувся в дитячу зовсім сумний.

– Що трапилося, Сергійко? Що сказала мама? Невже їжачок помер?

– Ні, Софійко. Просто розумієш, мама сказала, що їжаки вдень сплять, а вночі гуляють. Вони зовсім не як ми – люди. Тож нам навіть грати з ним ніколи буде, – засмутився Сергійко.

– Ну, нічого, поки ми не ходимо до школи, то вранці довше спатимемо, а ввечері пізніше лягатимемо. І все

вийде, – заспокоювала брата Софійка. – Мені їжачок навіть сонний подобається. А тобі?

– І мені, – кивнув Сергійко. – Тільки ж ми про головне забули!

– Що?

– Ми не придумали йому ім'я!

– Ой, це дуже важливо! Назвімо його. Його... чи її. Раптом це вона, а не він? – розгубилася Софійка.

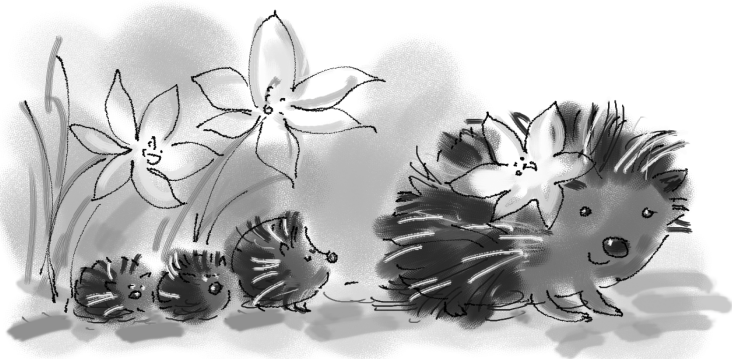
– Ні, це він. З його обличчя відразу видно, – серйозно відзначив Сергійко.

– Знаєш, я краще з мамою пораджуся, – запропонувала Софійка, – а ти поки постережи його.

Дівчинка повернулася від неньки радісною.

– Мама сказала, що можна дати малюку ім'я хлопчика. Ми весь час говоримо про нього «він», то хай і буде хлопчиком. Якщо ж це дівчинка, вона все одно не образиться, адже на іменах їжаки не розуміються.

– Мама добре придумала, – погодився Сергійко. – Назвімо його Тузиком, звучить гарно.

– Тузиком? Це ж собаче ім'я! Ні, треба щось інше вигадати, – не погодилася з братом Софійка.

– Ну, тоді хай буде Кешею, – знову запропонував Сергійко.

– Ну що ти, він же не папужка! Треба вигадати те, що личитиме їжачку, – заперечила дівчинка. – Ой, а назвімо його Пупсиком. Він же весь кругленький, пузатенький, як пупсик.

– Якось дуже по-ляльковому виходить. А от Пупсик – смішно. Майже як пупсик, але значно краще, – сказав Сергійко.

– Чому б і ні? Пупсик звучить гарно, навіть лагідно.

Так у маленького їжачка з'явилося ім'я. Ще довго діти сиділи біля коробки зі сплячим улюбленцем і мріяли про часи, коли він виросте, стане великим їжаком, і діти переселять його з коробки до дерев'яного будиночка, який змайструє тато. Цю хатинку можна буде поставити в садку під старою яблунею. Там їжачку здаватиметься, ніби він опинився в лісі, й буде щасливим. Діти щовечора приходитимуть до нього в гості, щоб пограти. Яке веселе та цікаве життя настане! Як усе-таки чудово придумав Сашко, подарувавши їжачка. Двійнятам дуже сподобалися їхні мрії, діти навіть помолилися, щоб усе так і сталося.

– Треба тепер щодня молитися за нашого Пупсика, – говорив Сергійко, – щоб він не захворів і не помер.

– Угу, я згодна, – кивнула головою Софійка. – Я знаю, що нашому їжаку погано без мами й тата, але ж він з нами не буде сиротою, правда?

– Звісно, ми ж його так любимо! І Бог допоможе їжачку бути здоровим і щасливим. Я попрошу маму й тата молитися за Пусика. Вони неодмінно погодяться, адже вони добрі.

Ось так маленький їжачок потрапив на виховання в гарну християнську сім'ю. Софійка й Сергійко дотримали обіцянки: вони старанно молилися та дбали про свого улюбленця. А Пусик, як і всі порядні їжачки, цілими днями безтурботно спав, а з вечора влаштовував прогулянки дитячою кімнатою. Тепер голчастий їв не лише молоко, але й зернятка пшениці, і хлібні сухарики. Діти вечорами часто виносили його в садок, показували новий дерев'яний будиночок, який був схожий на собачу будку. Тато із Сергійком змайстрували його спеціально для Пусика, на майбутнє, коли їжачок підросте. Під старою яблунею будиночок для їжачка мав дуже симпатичний і затишний вигляд.

Пусик ріс лагідним, цілком ручним. Грати з дітьми для нього було найулюбленішим заняттям. Однієї ночі їжак так скучив за дітьми, що навіть заліз до Сергійка під ковдру. На жаль, хлопчик зовсім не зрадив такому прояву дружби, бо голочки Пусика за цей час зробилися темними й неймовірно колючими! Бідолашний їжачок ніяк не міг втямити: чому Сергійко так голосно закричав, коли він ніжно притиснувся до плеча хлопчика. Після цього випадку на сімейній нараді вирішили, що віднині Пусику краще жити на кухні. Так минуло літо, закінчилася осінь і навіть зима.

Напровесні діти переселили Пусика в садок, адже він став уже зовсім дорослим їжаком. Дерев'яний будиночок Пусику сподобався не менше за стару картонну коробку. У куточку помешкання діти турботливо залишили декілька газетних сторінок замість матрацика, а біля виходу поставили чашки для молока й зерна. Сергійко та Софійка навідувалися до свого друга щовечора. А вдень діти зазирали до будиночка, щоб подивитися, як там спить, уткнувшись носиком у газети, їхній колючий улюбленець. Усе було добре, та одного разу, на початку літа, Пусик зник.

Діти обшукали весь садок, запитували про їжачка сусідів, але Пусика ніде не було.

– Може, він утік до лісу? – звернулася до брата Софійка.

– Ліс далеко, – зітхнув Сергійко.

– Може, його знову знайшли злі хлопчачки й утопили в річці, – схлипнула крізь сльози дівчинка.

– Ні, не може такого бути. Ми завжди за нього молилися, – заперечив Сергійко.

– Помолімося знову, – запропонувала Софійка.

І діти молилися. Вони просили Господа захистити їхнього їжачка від біди, адже він – Боже створіння. Діти

навіть були згодні з тим, аби Пусик знайшов собі нове житло, краще за дерев'яний будиночок під старою яблунею, тільки був би живим. Звичайно ж, Бог завжди чує наші молитви, як же інакше?

І ось сталося неймовірне. Їжачок повернувся, і не один! У самому кутку дерев'яного будинку якось уранці діти побачили три маленьких клубочки, що притиснулися до Пусика.

– Мамо, мамо, поглянь, що сталося, – із захватом кричали діти неньці, яка поливала квіти в садку. – Наш Пусик повернувся з їжаченятами!

Зазираючи до будиночка, мама весело сплеснула руками й засміялася:

– Діти, наш Пусик зовсім не Пусик, а Пуся. Це її діточки, вона стала мамою.

Скільки радості того дня було в Сергійка й Софійки. Вони щиросердно дякували Господу за почуті молитви, а ще за чудову, створену з такою любов'ю та мудрістю нашу Землю, за всіх дивовижних звіряток, комашок, пташок, які живуть поряд. Адже без них наш світ був би таким нудним, чи не так, діти?

А ви дякуєте Господу за Його творіння? Чи дбайливо ставитеся до всього живого? Бог хоче, щоб ми любили Його творіння так, як любить Він. Не забувайте про це, друзі.

Ескімо

Якось по обіді мама трохи занедужала, й лягла відпочити. Сергійко взявся за прибирання на кухні, бо настала його черга, а Софійка наводила лад у дитячій кімнаті. Трохи згодом брат навшпиньки, дуже обережно підійшов до сестри:

– Софійко, мама спить. Ти тут не галасуй, бо ще розбудиш!

– Ой, Сергійко, який ти турботливий! Мама так зрадіє, коли дізнається, як ти піклувався, щоб її не розбудити. А посуд уже помив?

– Звичайно. Софійко, маю до тебе справу, дуже-дуже важливу.

– Справу? Важливу? Ого! Ну, кажи швидше, бо мені вже кортить дізнатися! – Софійка відклала вбік книжку з картинками, яку щойно хотіла поставити на полочку, і від хвилювання затамувала

подих. Вона знала, що брат завжди вигадує щось цікаве.

– А справа от яка. Знаєш, у холодильнику я знайшов цілу коробку ескімо!

– Ну то й що? Це мама вчора купила. У суботу до нас прийдуть гості – тітонька Оля й Михасик із Сергієм. От нагромаємося із хлопчиками! Пам'ятаєш, як минулого разу веселилися? І морозива тоді наїмося.

– То ти знала? Ех, а ще сестра називається! Чому мені нічого не сказала?

– А навіщо? – здивувалася Софійка. – Мама сказала, що дозволить поласувати морозивом тільки з гостями.

– Ох, до суботи ще цілих два дні, а мені вже зараз ескімо хочеться! – зітхнув Сергійко. – Софійко, ти яке морозиво більше любилаєш – ванільне чи шоколадне?

– Шоколадне, – трохи поміркувавши, відповіла дівчинка, – але й від ванільного не відмовлюся. Загалом, будь-яке морозиво подобається.

– Я теж. Ось думаю, що нас із Михасиком і Сергієм четверо, за суботу все одно стільки морозива не з'їмо, навіть якщо тітонька Оля і мама нам допомагатимуть. Тому, поки мама спить, скуштуймо по одному! Вона навіть і не помітить. То як?

Софійка знову задумалася. Звичайно, морозива їй дуже хотілося, та брати ласощі потай від неньки було якось страшнувато.

– Сергійко, може почекаємо, поки мама прокинеться, і тоді вже попросимо по одному ескімо? Я думаю, що вона неодмінно дозволить.

– Ой, що ти, Софійко! Якби мама хотіла пригостити нас морозивом, вона б уже це давно зробила.

– Угу, мабуть, твоя правда. Ну, тоді візьмімо по одному. А ти впевнений, що мама не помітить? – трохи хвилювалася Софійка.

– Звичайно, впевнений: коробка велика, а ескімо в ній зовсім маленькі. Тільки нам треба поспішати, бо мама просто зараз може прокинутися. Ходімо, ти стоятимеш біля дверей кухні, а я тим часом доставитиму морозиво. Якщо раптом мама вийде зі своєї спальні, відразу голосно до неї заговори, чимось відволічи... Можеш показати, як ти гарно прибрала в дитячій, – наставляв сестру брат.

– Ой, який ти розумний, Сергійко, це вже справжня пригода виходить, як гра в розвідників.

– Гаразд, ходімо, але тільки навшпиньках!

Узявшись за руки, діти обережно пішли до кухні. Сергійко, тихенько відчинивши двері, поспішив до холодильника, а Софійка залишилася чатувати в коридорі. Дівчинка з хвилюванням поглядала то на двері маминої спальні, то зазірала на кухню. Нарешті Сергійко повернувся. У руках він тримав два чудових ескімо. Діти швиденько, але, як і раніше, дуже обережно, повернулися в дитячу кімнату. Сергійко озирнувся. Між книжковою шафою і вікном було чудове місце, де, у разі потреби, можна заховатися.

– З'їмо морозиво тут, – запропонував Сергійко, вмощуючись просто на підлогу, – звідси нас не видно.

А якщо мама ввійде, встигнемо захвати морозиво за шафу.

Отак, причаївшись у затишному місці, діти почали наминати морозиво. Хлопчик приніс ванільне.

– Ой, яке ж воно смачне, Сергійко! І навіть дорослі придумали різні каші, особливо вівсяні, супи та бульйони? Ось коли я виросту й буду мамою, то годуватиму дітей виключно морозивом, тістечками та цукерками, а каші й усе інше даватиму тільки тоді, коли самі захочуть, – говорила Софійка, облизуючи ескімо.

– Угу, ти будеш хорошою мамою, – погодився із сестрою Сергійко.

Діти дуже поспішали з'їсти морозиво, поки не прокинулася мама. За кілька хвилин у їхніх руках залишилися тільки палички й обгортки від ескімо.

– Так було смачно, – зітхнув Сергійко та ще раз, про всяк випадок, облизав паличку. – Але тільки зараз зрозумів, що шоколадне морозиво мені більше подобається. А ти, Софійко?

Дівчинка уважно подивилася на мізерні рештки свого ескімо й закивала головою:

– Я теж більше люблю шоколадне. Треба було тобі шоколадне брати!

– Я дуже поспішав, ніколи було розбиратися де яке. Як думаєш, мама ще спить?

Дівчинка вискочила з-за шафи й визирнула в коридор.

– Угу, спить. Швидше, Сергійко, ходімо за шоколадним морозивом. Але це востаннє! Гаразд?

Сергійка не довелося довго вмовляти. І вже за кілька хвилин діти знову сиділи в дитячій кімнаті між книжковою шафою та вікном і з насолодою ласували шоколадним ескімо. Але й це морозиво скінчилося дуже швидко.

– Оце так, – дивувався Сергійко, ховаючи обгортку й паличку за шафу з книгами, – чому все смачне так швидко закінчується, а от якщо їсти суп, то його надовго вистачає?

– Так, ти все правильно зауважив, – погодилася Софійка. – Може, ще по одному ескімо візьмемо й уже не будемо так поспішати.

– Залюбки! – підтримав хлопчик. – Ти яке хочеш?

– А-а, мені байдуже. Яке принесеш, те і їстиму, – махнула долонькою Софійка.

– Тоді я принесу шоколадне та ванільне, й ми ділитимемося, – запропонував Сергійко.

– Добре! Чудово придумав!

За хвилину діти знову сиділи у своєму укритті та смакували ескімо, а мама все ще спала. Мабуть, вона дуже втомилася або ж серйозно захворіла. Після походів на кухню діти трохи пограли, подивилися книжки з картинками, поговорили про життя, і раптом Софійка серйозно запитала:

– Сергійко, а скільки ще ескімо залишилося в коробці?

– Боїшся, мама помітить, що ми трохи скуштували? Ні, переконаний, не помітить, там іще багато залишилося. Ми навіть можемо ще по одному з'їсти, якщо ти, звісно, дуже хочеш.

Звичайно, Софійка просто мріяла поласувати ще одним ескімо, тому вона швидко заторохтіла:

– Угу, я хочу ще одне, шоколадне. Тільки спочатку подивимося, як там мама.

Діти обережно зазирали до батьківської спальні, й переконавшись, що ненька все ще спить, знову вирушили по морозиво. Так вони з'їли ще по одному ескімо.

– Ех, шкода, що більше не можна, – зітхнув Сергійко, згортаючи обгортку, – в мене б іще декілька штук умістилося.

– І в мене. Але більше не братимемо, бо мама неодмінно помітить. Тоді матимемо серйозні проблеми, так, Сергійко?

Хлопчик густо зашарівся чи то від хвилювання, чи то від того, що ще дужче захотів морозива, і промовив:

– Треба помолитися, щоб мама не помітила. Може, вона забуде, скільки ескімо лежало в коробці.

– Та ти що? Як же вона забуде, коли на коробці завжди пишуть кількість ескімо?! – здивувалася дівчинка.

– Ой, а про це якось не подумав, – зізнався Сергійко.

– Знаєш, те місце на коробці, де написана кількість ескімо, можна зафарбувати олівцем або ж чорним фломастером! – запропонувала Софійка.

– Ні, краще я всі цифри зішкребу своїм розкладним ножиком. Тим, що тато подарував, – придумав Сергійко.

– Угу, ставай до роботи, а я тебе біля дверей постережу! – підбадьорила брата дівчинка.

Мама прокинулася саме після того, як діти завершили всі свої важливі справи. Про нещодавні події двійнятам нагадували заховані за книжковою шафою палички й обгортки від ескімо. Але їх Сергійко запропонував викинути у смітник тільки в суботу, тоді вони перемішаються з іншими обгортками, й буде зовсім непомітно. А поки нехай полежать за шафою, хто їх там знайде?

За вечерею ненька повідомила дітям, що в суботу до них прийдуть гості.

– Ми обов'язково влаштуємо святкову вечерю, бо тітонька Оля і хлопчики бувають у нас не так часто, – усміхнулася мама.

– Угу, чудово, – кивали двійнята, але чомусь їхні очі були зовсім невеселими.

Софійка захворіла першою. Уночі дівчинка прокинулася від болю в горлі. Воно так сильно боліло, що Софійка ледь могла проковтнути слину. А коли дівчинка спробувала покликати маму на допомогу, то зрозуміла, що зовсім втратила голос. Насилу дівчинка

підвелася з ліжка, бо ще й голова нестерпно боліла. Коли Софійка відчинила двері маминої спальні й дісталася до ліжка батьків, вона почувалася так зле, ніби ось-ось знепритомніє.

– Донечко, що з тобою? Така висока температура, ти захворіла?! – прокинувшись, стривожилася мама.

За кілька хвилин Софійку нагодували всілякими гіркими порошками й пігулками, розтерли спинку якоюсь пекучою маззю й уклали в ліжко.

– Не збагну, де ж ти могла так застудитися? – дивувалася мама.

А тато тим часом палко молився за свою донечку Ісусу.

Сергійко захворів уранці. Коли мама підійшла до ліжка хлопчика, то так і сплеснула від подиву руками:

– І ти, синку, захворів!

Хлопчик лише винувато поглядав на маму червоними набряклими очима, говорити зовсім не міг. Його щоки так і палали від високої температури. Сергійко готовий був розплакатися, ковтаючи такі гіркі ліки.

Як же соромно було дітям чути щирі молитви батьків за їхнє одужання!

– Ох, це все ти винна, – шепотів Сергійко сестрі, коли діти залишилися в кімнаті самі. – Мало тобі було одного морозива, так вимагала принести ще та ще. Якби з'їли по одному, нічого б цього не сталося!

– А ти б і не ходив. Теж мені, який слухняний знайшовся! – пошепки обурювалася Софійка. – Я взагалі

могла до суботи почекати. Це все ти вигадав, тому нічого на мене нарікати.

Після сварки на серці в дітей стало ще тривожніше.

– Софійко, нам краще помиритися, адже обоє винні, – запропонував Сергійко.

– Згодна, – сумно погодилася Софійка. – А ще в Ісуса попросимо прощення, бо Він нас так ніколи не зцілить, а мені дуже хочеться завтра з хлопчиками пограти!

Діти помирилися та попросили прощення в Господа за те, що їли морозиво без дозволу.

– А може, ще й мамі з татом про все розповімо? – запропонувала Софійка.

– Страшно, краще помолімося, щоб нас не сварили, коли зрозуміють причину хвороби, – зітхнув Сергійко.

– Обов'язково, – погодилася Софійка.

І двійнята знову дружно молилися.

У суботу зранку в дітей температура спала. Оскільки ангіна ще не минула, ненька заборонила малюкам підводитися з ліжка.

– А як же наші гості? – переймався Сергійко. – Так хочеться з ними пограти!

– На жаль, цього разу не вийде, – зітхнула мама. – Не засмучуйтеся, щойно ви одужаєте, ми всі неодмінно з'їздимо до тітоньки Олі. А завтра хлопчики пограють і без вас. Вони давно мріяли побачити Пусиних діток. Я думаю, їжачкам гості також сподобаються.

Софійка й Сергійко тільки сумно зітхали, слухаючи неньчині слова.

Увечері мама напоїла дітей гидкими ліками, при цьому примовляючи, що вони навіть дуже хороші, й пішла зустрічати гостей. Тітонька Оля, Сергій і Михасик на кілька хвилин зазирали до дитячої кімнати й, побажавши двійнятам швидкого одужання, подалися на кухню вечеряти. Брат із сестрою захвилювалися.

– Як вважаєш, Сергійко, вони скоро їстимуть морозиво? – запитала Софійка.

– Мабуть, – зітхнув хлопчик і, повернувшись до стінки, почав палко молитися.

Трохи згодом на кухні залунав дружний сміх, і невдовзі в дитячій із майже порожньою, трохи подряпанною коробкою з-під ескімо з'явився батько.

– Так, любі мої, здається, ми розгадали секрет вашої несподіваної хвороби, – ледь приховуючи усмішку, якомога серйозніше говорив тато. – Ну ж бо, розповідайте, як усе відбулося?

Діватися було нікуди, тож Сергійко із Софійкою чесно в усьому зізналися.

– Діти, тепер ви розумієте, чому ми не завжди даємо те, чого ви бажаєте. Не тому, що ми – погані батьки, а тільки тому, що ми вас дуже любимо й знаємо, що навіть дуже хороші речі можуть завдати шкоди. Так вчиняє з нами й наш Господь. Іноді нам чогось дуже хочеться, ми довго молимося, просимо обов'язково відповісти, але Він мовчить. Це тому, що Бог знає, що слугуватиме нам на щастя, а що – ні. Знаєте, мені здається, навіть ця хвороба повинна вас багато чого навчити, якщо добре поміркувати.

– Угу, – закивали головами діти, – ми тепер нічого не робитимемо без дозволу, татусю, нічого!

– А ще я згадала слова з Біблії, які ми вчили в недільній школі: «Немає нічого захованого, що не виявиться, ні таємного, що воно не пізнається», – усміхаючись, додала дівчинка.

Увечері, коли гості вже поїхали, Софійка й Сергійко попросили вибачення в мами. Потім усією сім'єю вони дружно молилися Господу й дякували Йому за здобуті уроки.

А ви, друзі, знаєте вірш із Біблії: «Немає нічого захованого, що не виявиться, ні таємного, що воно не пізнається»? Він записаний у Євангелії від Луки у восьмому розділі. Спробуйте сьогодні вивчити його напам'ять, і знайте: саме так у нашому житті й стається, і як інакше, адже ці слова залишені для нас самим Богом.

На лісовій галявині

Одного літнього вечора тато повідомив:
– Завтра всією сім'єю ми вирушаємо на відпочинок на велику галявину біля річки.

– Як чудово, татусю! – наперебій радісно вигукували діти.

– Ура! З ночівлею?

– З ночівлею. На галявині ми розіб'ємо цілий табір, адже, крім нас, там будуть інші сім'ї з нашої церкви.

– Оце так! Я піду шукати свій рюкзак, – поспішив Сергійко.

– А я приготую купальник. Тато, ти навчиш мене плавати? – попросила Софійка.

– Звичайно! – відповів чоловік.

Увесь вечір удома царювала неймовірна метушня. Усі дружно збирали необхідні для табору речі. І от рано-вранці татів автомобіль уже мчав за місто.

Сергійко й Софійка були неймовірно щасливими. Їм надзвичайно подобалися відпочинки в лісі, перекуси біля вогнища, купання в річці, цікаві ігри на природі й ночівлі в наметі. Дорогою діти разом із мамою співали вивчені в недільній школі веселі християнські пісеньки. Нарешті широка міська дорога змінилася путівцем, дерева росли густіше, а між ними блакитною змією миготіла річка.

– Ой, як гарно! Як чудово! – захоплювалися діти.

– Ну, ось ми і приїхали! – нарешті повідомив батько.

На широкій галявині, просто на березі річки, вже височіло кілька наметів. Навколо бігали діти, дехто навіть устиг скупатися і тепер грівся біля веселого вогнища.

– Оце гарне місце для нашого намету, – вказав тато на декілька осик, які росли майже на самому березі річки. – Тут і тінь, і гарний краєвид на водойму.

– Так, татусю, нам дуже подобається, дуже, – наперебій торохтіли діти.

– Ну що ж, мені також, – усміхнулася ненька, й татове авто зупинилося біля тонких осик.

Трохи згодом під деревцями вже був затишний блакитний намет. Мама з Софійкою розклали речі, а тато з Сергійком надували гумові спальні матраци.

– Усе, наше житло готове! Тепер швиденько вдягайте купальники й хутчіш на річку! – скомандував тато.

Поки мама, тато, Сергійко й Софійка купалися, до табору все прибували нові машини, що навіть здалося, ніби вся церква зібралася на галявині. І діти, і дорослі

радо вітали одне одного. Відпочинок повинен бути чудовим!

Увечері всі поїли й зібралися навколо вогнища. Християни співали чудові пісні про Божу любов, молилися, діти читали вірші. Це було справжнє богослужіння, тільки просто неба. Двійнята теж сиділи біля вогнища.

– Поглянь, Софійко, мій друг Сашко приїхав. Завтра ми разом гратимемо, – радів Сергійко.

– А Ліди немає. Мені без неї буде нудно, – зітхнула дівчинка.

– Нічого, з нами пограєш. Адже ти вмієш у всі хлопчачі забавки грати. Сашко не заперечуватиме.

– Дякую, Сергійко. Швидше б настало завтра, так?

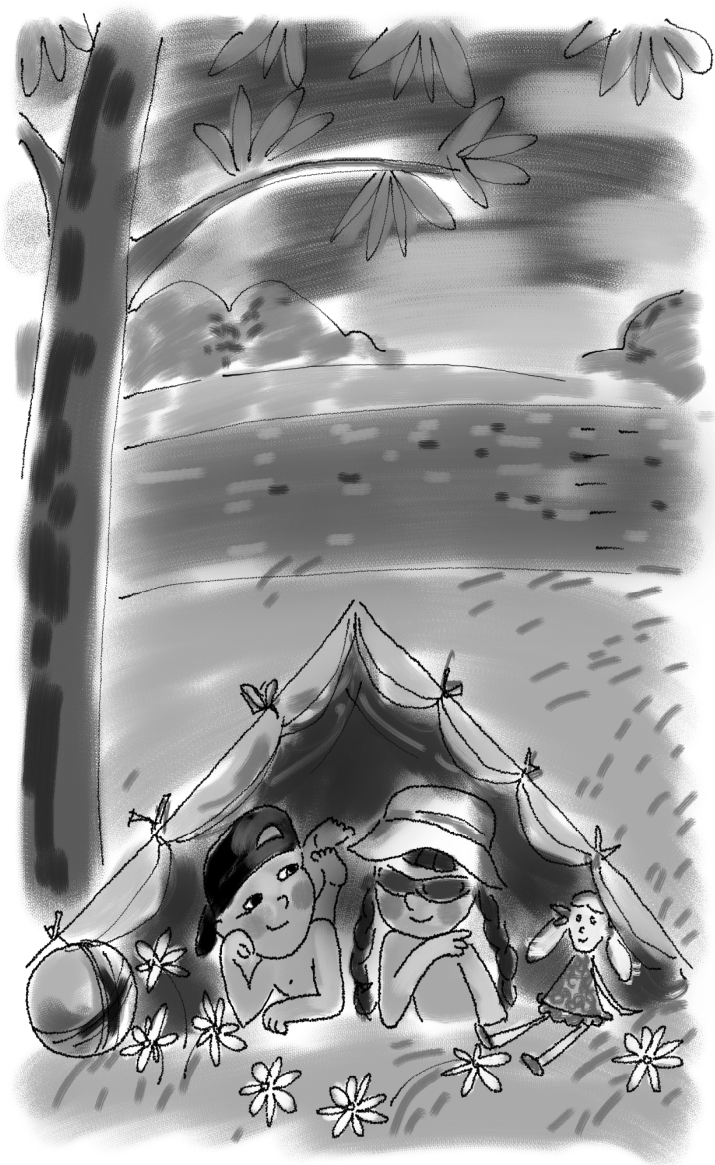
– Еге ж. Мені здається, завтра завжди швидко настає. Тільки заплющив міцніше очі – й усе. А коли потім розплющуєш – уже ранок. У мене завжди так буває, – поділився досвідом хлопчик.

– А в мене не так. Коли чекаю на ранок або про щось мрію, то очі зовсім не заплющуються, – зізналася Софійка.

– Спробуй непомітно надіти на ніч мамині окуляри від сонця, в них буде дуже темно, так швидше заснеш, – придумав Сергійко.

– Авжеж, треба спробувати, – зраділа дівчинка.

Їй дуже хотілося заснути, аби якомога швидше настало таке бажане завтра.

Пригода в таборі

Зранку батьки дуже здивувалися, чому їхня дочка спала в затемнених окулярах. Вони довго сміялися, коли діти пояснили, що окуляри навіть дуже сприяють швидкому засинанню.

Після сніданку тато й мама дозволили двійнятам трохи погуляти на галявині.

– Тільки не виходьте за межі табору, – наставляла мама.

– А купатися підемо перед обідом, коли вода в річці від сонячних променів стане теплішою, – пообіцяв тато.

Узявшись за руки, брат із сестрою вирушили в гості до Сашка – Сергійкового друга. На щастя, його намет був зовсім неподалік. Як же Сашко зрадів зустрічі з двійнятами!

– Мамо, відпусти нас трохи пограти, – попросив Сашко свою неньку.

– Тільки не відходьте далеко та не впадять у воду, – наставляла мама Сашка.

– Добре, ми будемо слухняними й обережними.

І невдовзі діти дружною компанією вирушили на берег річки подивитися, що ж там відбувається. Там уже відпочивало чимало дівчорі. Старші вже купалися. Сергійко, Софійка й Сашко були слухняними дітьми, тому вони вирішили тільки пограти на березі.

– Ой, які тут гарненькі камінчики! – помітила Софійка.

– Побудуємо з них фортецю! – запропонував Сашко.

– Тут ціле місто побудувати можна! – зрадів Сергійко.

І діти з натхненням взялися за справу. Сашко будував фортецю, Сергійко майстрував вежу, а Софійка зайнялася доріжками та клумбами. Для своєї роботи діти вибирали найгарніші камінчики. Нарешті фортеця, вежа та дороги були створені.

– Ой, як чудово вийшло. Треба показати батькам! – радів Сашко.

– Неодмінно, – погодилися Софійка й Сергійко.

Діти захоплено милувалися своїм кам'яним містечком. Але ось повз пробігав старший за них хлопчик. Він був значно вищий і міцніший за Сергійка та Сашка, і, звісно, за Софійку.

– Агов, дитячий садок, що це ви тут спорудили? – запитав незнайомець, зупинившись біля будівель.

– Це наше місто, – гордо сказав Сергійко. – Ми його самі створили!

– Правда, гарно? – запитала Софійка.

Хлопчик підійшов ближче, зіщулив зелені очі й раптом чимдуж наступив і на фортецю, і на вежу, і на гарні, охайно вимощені біля них доріжки та клумби.

– Ой, що ти наробив? – обурився Сергійко. – Навіщо ти все зламав?

– Нічого дурницями займатися. Розсілися на проході, ще й камінці наносили! – крикнув хлопчисько та й побіг до річки.

Софійці дуже захотілося плакати, проте вона стрималася. Найбільше дівчинці було шкода Сашка й Сергійка, адже будувати фортецю та вежу було значно важче, ніж доріжки та клумби.

– Нічого, друзі, ходімо на галявину, пограємо, а містечко ми іншим разом побудуємо, коли прийдемо з батьками купатися, – втішала вона засмучених хлопчиків.

– Ходімо, – неохоче погодився Сашко.

– От хуліган! – голосно промовив Сергійко, дивлячись на незнайомця. – Що ж, ходімо на галявину, там ніхто не заважатиме.

Діти прийшли на галявину. Вони бачили, як біля похідної кухні метушаться дорослі – готують обід.

– Що ж ми тут робитимемо, у що пограємо? – запитав Сашко.

– Може, в м'яча! У нас із Софійкою є м'ячик. Удома на подвір'ї ми часто ним граємо, – запропонував Сергійко.

– Чудово, неси свого м'яча! – погодився Сашко.

За кілька хвилин друзі вже грали з м'ячиком на краю галявини. Було дуже цікаво й весело, вони майже зовсім забули про неприємності на березі річки, про зруйноване містечко. Діти так захопилися, що не помітили, як знову підійшов їхній кривдник.

– Агов, ви чого це сьогодні від самого ранку в мене під ногами плутаєтеся? – нагримав на них хлопчина. – Ану, геть звідсіля!

Бешкетник вихопив із Софійчиних рук червоно-синій смугастий м'яч і, щосили розмахнувшись, закинув його в колючі зарості шипшини.

– Ось вам! Звідти нескоро дістанете, – зареготав хлопчина й побіг далі.

– Та що це таке?! Чому він до нас прив'язався? – Софійка цього разу вже не витримала й розплакалася.

– Ох і шкідник! Я про нього своєму татові розповім, – схвильовано сказав Сашко.

А Сергійко пішов до колючих заростей шипшини – йому понад усе хотілося дістати звідти м'ячик.

– Ой, скільки тут шипів! Які вони всі гострі, – дивувався він, розглядаючи кущі.

М'яч лежав далеко – в самому центрі куща. Як же до нього дістатися?

І тут Сергійко придумав. Він побіг до лісу й повернувся звідти з довгою палицею в руках.

– Спробую цим дістати м'ячик, може, вийде.

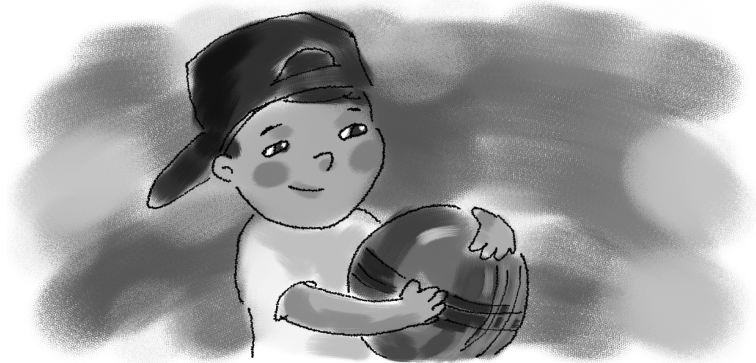
– Я тобі допоможу, – витираючи сльози, підійшла Софійка.

– І я, – поспішив до друга Сашко.

Діти довго старалися. Вони покололи й подряпали руки об колючі шипи, проте м'яча так і не дістали. І тут побачили іншого дорослого хлопчика, що наближався до них.

– Ой, іще один іде, – захвилювалася Софійка, – я його боюся. Може, краще підемо до батьків, вони допоможуть дістати м'ячик, і поряд із ними нас ніхто не ображатиме.

Хлопчики погодилися із дівчинкою, та було вже запізно.

Підліток підійшов майже впритул.

– Привіт, молодь, кого це ви тут палицею в кущах ганяєте? Чи не знаєте, що тварин не можна ображати? Бог створив їх для того, аби про них дбати, а не ображати.

Почувши таке, Софійка, Сергійко й Сашко уважніше придивилися до незнайомця. Його очі були добрі-предобрі, ніби усміхалися. Діти відразу перестали боятися.

– Ні, ми нікого не ображаємо. Просто хотіли дістати м'ячик, який закотився в зарості, – пояснив Сашко.

– І нічого він не закотився, – чомусь відверто заявила Софійка. – Якийсь хуліган закинув туди наш м'ячик, він і містечко з камінчиків зруйнував.

– А ми думали, що в нашому таборі всі – християни, а тепер навіть боїмося гуляти, – додав Сергійко.

Підліток із розумінням кивнув і заліз у колючі зарості шипшини.

– Так-так! Подайте мені вашу палицю, спробую допомогти! – сказав хлопчина.

За кілька секунд гарний смугастий м'ячик уже був у Сергійкових руках.

– Щиро дякуємо за допомогу, – наперебій дякували діти.

– Мене звати Ігор, а вас? – поцікавився хлопчик.

Діти назвали свої імена. Вони дуже раділи, що зустріли Ігоря.

– Ну, а тепер пройдімося галявиною, і ви покажете свого грізного кривдника. Хочу ближче з ним познайомитися.

Хлопчисько знову був біля річки. Він самотньо сидів на березі та спостерігав за дітьми, які безтурботно плескалися у водоймі.

– Погляньте, з ним, мабуть, ніхто навіть дружити не хоче, – сказав Сергійко, – він завжди сам.

– Ще б пак, він же такий капосний! – додала Софійка.

– Просто хуліган якийсь, – погодився Сашко.

– Ну, добре, ходімо познайомимось, – запропонував Ігор і сміливо рушив до незнайомця.

Діти трохи сповільнили ходу, але потім слухняно пішли за Ігорем. Тільки підходити близько до свого кривдника все одно не наважувалися, тому зупинилися осторонь, так, аби він їх не бачив.

Ігор присів на повалене дерево поряд із хлопчиною і приязно промовив:

– Привіт, я раніше тебе ніколи не бачив. Як тебе звати?

– Вітя, – розгублено сказав хлопчик.

– А я – Ігор. Будьмо друзями! А чому ти один? Невже нікого тут не знаєш?

– Ні, я тут неподалік живу. Мій дідусь лісник, тож я приїхав до нього на канікули. А цю галявину я давно знаю, ми з дідом приходимо сюди рибалити й купатися.

– Нічого собі! Невже тут і риба водиться? – здивувався Ігор.

– Ще б пак, ми з дідом минулого разу знаєш скільки наловили!

І Вітя почав натхненно розповідати про риболовлю.

– Чудово, – вислухавши його, сказав Ігор. – Шкода, я вудки із собою не взяв, от би разом порибалили. Я дуже люблю ловити рибу.

– То я завтра прийду і прихоплю для тебе вудочку, в мого дідуся їх багато.

Хлопчики ще довго обговорювали всілякі дрібниці, а потім Вітя почав збиратися додому:

– Гаразд, до завтра, мені треба йти, бо дід хвилюватиметься.

Діти здивовано спостерігали за Ігорем, який щиро попрощався з хуліганом. Малюки все чекали, коли підліток присоромить забіяку, який ображає маленьких, однак Ігор ніби зовсім про це забув.

– Невже ти хочеш дружити з цим халамидником? – запитав Сергійко в Ігоря, коли Вітя пішов.

– Звичайно, ви ж чули, він завтра знову прийде до нас на галявину, ловитимемо разом рибу. Цей хлопчина зовсім нічого не знає про Бога. Тому як ми можемо вимагати від нього християнських учинків? Нам самим потрібно показати, якими мають бути справжні християни. Як думаєте, друзі, як ми повинні до нього ставитися?

Сергійко трохи почесав потилицю від напруження, потім, злегка зашарівшись, промовив:

– Треба за нього молитися та все пробачити.

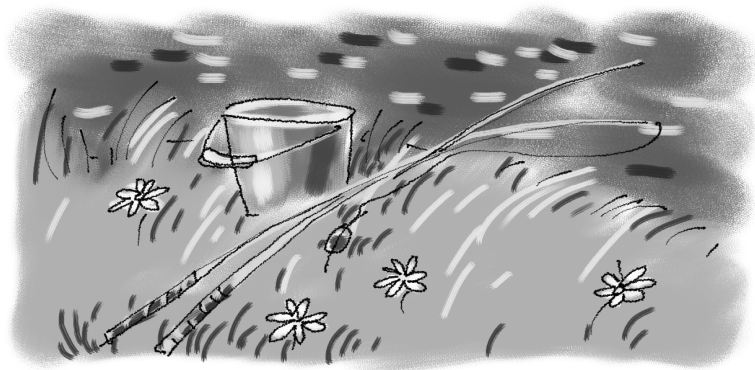
– Молодець! – похвалив Ігор.

– А ще потрібно з ним потоваришувати, – не дуже впевнено додав Сашко.

– І не боятися його, – сказала Софійка.

– Правильно, ось завтра і спробуємо. А після риболовлі я хочу познайомити його з друзями, запросити на вечірнє вогнище. Там він почує і проповіді, й пісні про Христа, й цікаві історії з життя християн. Це ж чудово!

Увесь залишок дня діти тільки й говорили про Вітю, про завтрашню зустріч, і дружно молилися за свого кривдника, намагаючись забути все погане.

Новий друг

Наступного дня Сергійко, Софійка й Сашко знову вирушили на берег річки. Вони неймовірно зраділи, побачивши там Ігоря та Вітю. Хлопчики вже рибалили, а неподалік від них стояло відерце з пійманою рибою.

Дітям дуже хотілося підійти ближче, бо не терпілося дізнатися, що так жваво обговорюють юні рибалки, а ще кортіло зазирнути у відерце з уловом. Нарешті Сашко першим наважився. Він голосно привітався:

– Здрастуйте, можна подивитися, що ви спіймали?
Вітя здивовано поглянув у їхній бік:

– А-а, це знову ви? Ану геть звідси, малявки! – суворо промовив він.

– А чому? Нехай подивляться. Це мої друзі – діти з нашої церкви, – зупинив його Ігор і, непомітно підморгнувши малюкам, покликав їх ближче.

– Ну, добре, нехай тільки відро не перевернуть, – погодився Вітя.

Діти не дуже впевнено підійшли до рибалок. У відерці було кілька рибок. Софійка з цікавістю роздивлялася, як лускаті плюскаються у воді.

– Шкода рибок. Я б їх краще випустила в річку. І чому люди їдять рибу?

– От смішна, – трохи невдоволено промовив Вітя.

– А пам'ятаєш, Софійко, учні Христа теж були рибалками. Ви, мабуть, учили в недільній школі? – усміхнувся Ігор. – А ти про це щось знаєш, Вітю?

– Ні.

– Ну, тоді слухай.

Ігор почав розповідати Віті про Ісуса, як Він народився і для чого, як вийшов на служіння людям і як покликав до Себе учнів, які у своїй більшості були звичайними рибалками.

– Цікаво ти розповідаєш. Звідки це все знаєш? – запитав Вітя.

– З Євангелія. Завтра я розповім, що було далі, а сьогодні запрошую тебе на наше вечірнє вогнище. Там ти більше почувеш про Ісуса. Приходь.

– Прийду.

Увесь день діти були дуже зайняті. Після риболовлі вони трохи провели Вітю, потім купалися, грали в м'яча та зводили гарні містечка з кольорових річкових камінців.

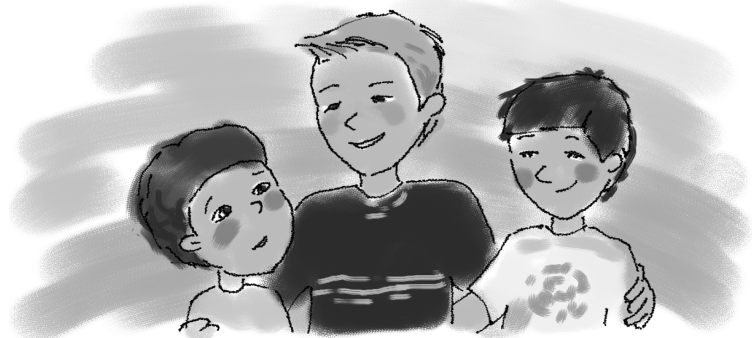
Увечері на галявині розпалили вогнище, настав час богослужіння. Двійнята підготували християнські

вірші, мама й тато збиралися заспівати під гітару новий псалом. Але навіть підготовка до цього не завадила Сергійкові й Софійці молитися за Вітю. Їм так хотілося, аби хлопчина прийшов на вогнище та послухав про Ісуса. Діти мріяли, щоб Вітя став християнином, і тоді він обов'язково буде добрим і щасливим, бо як інакше, якщо в серці оселяється Сам Господь?

Вітя прийшов до християнського вогнища, і не сам. Старий лісник відмовився ввечері відпускати внука самого, тому також прийшов на галявину. Їх зустріли гостинно, як давніх і дорогих друзів, а наостанок подарували Євангеліє.

Відтоді Вітя щодня приходив у табір. Тепер він не кривдив малюків, навіть показав їм нові цікаві ігри, а Сергійка навчив плавати. Коли настав час повертатися до міста, діти ледве не плакали, розлучаючись із новим другом.

– Не засмучуйтеся. Я попрошу батьків звозити мене до вашої церкви, бо хочу ходити до недільної школи

разом з Ігорем. Ми ж із вами живемо в одному місті, тож обов'язково ще зустрінемося.

Наостанок усі разом помолилися. У машині Сергійко й Софійка докладно розповіли батькам історію знайомства з Вітею.

– Ну що ж, діти, я радий, що Ігор виявився справжнім християнином. Він добре знає, чого навчає Біблія, коли зустрічаємося з людьми, які можуть нас засмутити, – промовив батько.

– Тато, а що про це написано в Біблії? – поцікавився Сергійко.

– Є безліч віршів, сину. Ну, наприклад: «Не платіть злом за зло, або лайкою за лайку, навпаки, благословляйте, знаючи, що на це вас покликано, щоб ви впадкували благословення». Або: «Перемагайте зло добром», «Моліться за тих, хто кривду вам чинить». Найголовніше, діти, що ці чудові закони справді дієві!

– Авжеж, тепер ми це достеменно знаємо, – погодилися Сергійко й Софійка.

А ви, друзі, знаєте ці чудові біблійні закони? Якщо так, то частіше застосовуйте їх у житті, й побачите, як одного разу ваші кривдники неодмінно перетворяться на щирих друзів.

Місіонери

На уроках у недільній школі вчителі часто читали дітям захопливі історії з життя місіонерів. Тому й не дивно, що двійнята вирішили, що, коли виростуть, обов'язково стануть місіонерами.

– Я поїду до Індії, – вголос перед сном мріяла Софійка, – там гарно!

– А я в джунглі до індіанців вирушу, – оголосив свою мрію Сергійко.

– Ні, поїдьмо краще зі мною до Індії, бо індіанці тебе вб'ють. А якщо це будуть дикуни, вони тебе навіть з'їсти можуть.

– Ні, не з'їдять. Я візьму із собою багато печива, цукерок, усього смачного, навіщо їм тоді мене їсти? Поїдьмо краще зі мною, Софійко. Ти будеш лікарем, а я – проповідником. Отак і впораємося. Побудуємо в джунглях простору церкву, навіть недільну школу організуємо.

– Ну, гаразд, я подумаю, – не надто впевнено погодилася сестра.

Діти так захопилися своєю мрією, що відтоді щодня грали в місіонерів. З подушок вони спорудили собі човни, під столом розбили намет, Софійчиних ляльок лікували та проповідували їм про Божу любов. За рахунок нових іграшок церква юних місіонерів постійно зростала. Вечорами до них у гості на служіння приходили тато й мама. Молитися в іграшкових джунглях було саме задоволення, особливо після палких проповідей Сергійка. Удень хлопчик ретельно готувався до таких богослужінь, разом із мамою вчив напам'ять «золоті вірші» з Євангелія, а потім проповідував.

Одного разу після такого служіння батько серйозно запитав:

– Діти, ви справді збираєтеся бути місіонерами?

Двійнята від несподіванки здивовано перезирнулися.

– Звісно, тато, звісно! – наполягали вони, перебиваючи одне одного.

– Ну що ж, думаю, ви готові потренуватися в бабусі в селі. Багато її стареньких сусідів досі не вірять у Євангеліє. А їхнє земне життя будь-якої миті може обірватися. Не хочете спробувати розповісти їм про Бога? Я впевнений, Сергійко зможе проповідувати, а ти, Софійко, чудово заспіваєш пісеньку або розповіси віршик про Божу любов. Та головне, діти, не забувайте молитися за тих, кому свідчитимете про Бога. І завжди намагайтеся допомогти всім, чим можете.

– От Сергійко, наприклад, добре миє посуд, – підхопила мама, – а Софійка може полити квіти, підмести і протерти підлогу.

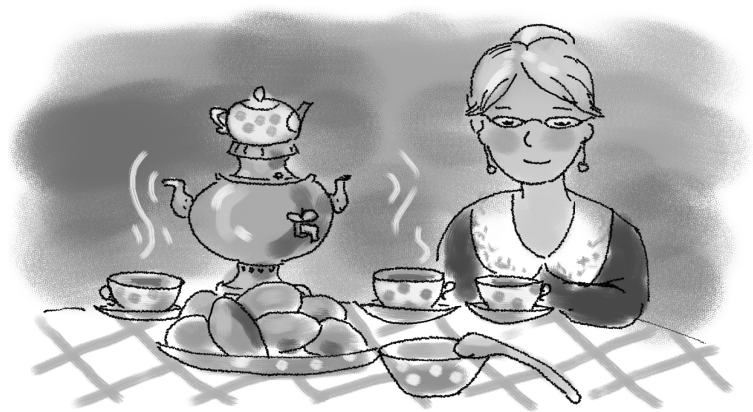
Ідея про посуд хлопчику не дуже сподобалася, та на що тільки не погодишся заради спасіння грішників? Тому Сергійко кивнув:

– Добре, я митиму посуд, якщо треба. А коли ми поїдемо, тато?

– Завтра ввечері виїжджаємо. Ми всією сім'єю поїдемо в село на цілий тиждень. Мені треба полагодити дах у бабусиному будинку, а ще на городі допомогти.

– Ура! Як чудово! – раділи діти.

Наступний вечір малюки зустрічали вже в старенькому бабусиному будинку. За великим дерев'яним столом розмістилася вся родина. Бабуся щиро частувала дорогих гостей духмяним чаєм із пузатого мідного самовара та смачними пиріжками з домашнім яблучним повидлом.

– Їжте, мої дорогі, їжте! – примовляла вона, розливаючи чай у гарні, з яскравими квітами й золотими облямівочками чашки.

– Бабусю, як у тебе добре і як усе смачно! – вихваляв Сергійко. – Коли виросту, то назавжди переїду до тебе жити.

– І я також, – додала Софійка.

– Діти, ви щось наплутали, – засміявся батько. – А як же джунглі, як індійці?

– Ну, ми приїжджатимемо до бабусі на свої місіонерські канікули, – трохи поміркувавши, пояснив Сергійко.

– Так, лише на канікули, – кивнула Софійка, наминаючи черговий пиріжок.

– А взагалі, бабусю, ми до тебе в село цього разу приїхали не відпочивати, а з дуже важливою справою, – повідомив Сергійко, сьорбаючи чай із блюдця.

– Із важливою справою? – здивувалася бабуся.

– Саме так. Ми приїхали на репетицію. Тренуватимемося бути справжніми місіонерами, – пояснила Софійка. – У тебе ж є сусіди, що не вірять у Бога? Я їм пісеньки співатиму й вірші читатиму, а Сергійко проповідуватиме. Він, знаєш, як удома гарно проповідує!

– Якщо треба, ми допомагатимемо стареньким. У їхніх будинках можемо прибирати, – додав хлопчик.

– Ну що ж, я згодна, справа серйозна, – усміхнулася бабуся. – Бачу, ви зовсім уже дорослими стали, мої дорогі внучата. Але тренуватися будете завтра. Зараз

допивайте чай і вирушайте спати. Ранок мудріший від вечора.

Уранці після сніданку Сергійко й Софійка разом із бабусею вирушили на місіонерський труд. Першою вони відвідали маленьку худеньку бабцю Степанівну, яка жила неподалік від бабусі. Степанівна неймовірно зраділа гостям. Вона вже сама потроху молилася, адже бабуся частенько навідувалася до неї, але й тут Сергійко розповів напам'ять декілька «золотих» віршів із Біблії та майже цілу проповідь виголосив, а Софійка виразно прочитала віршик. Ані брудного посуду, нічого такого в будинку Степанівни не виявилось, тому діти пішли далі.

– Бабусю, ти нас до справжніх грішників веди, а не до своїх друзів, – попросив Сергійко, – бо так жодної репетиції не вийде.

– Гаразд, гаразд, мої милі. Ходімо до бабці Григорівни. Їй, звісно, я безліч разів про Бога говорила, але вона в нас жіночка з характером, особливо слухати не любить, а іноді й нагрубити може. Друзів не має, ніхто не любить ходити до неї в гості.

– Ой, бабусю, ми колись знали хлопчика Вітю, який також через погану вдачу зовсім не мав друзів. Ми навіть його трішечки боялися, – пожвавилася Софійка.

– Еге ж, і він також не вірив у Бога. А потім навіть у нашу церкву почав із мамою і татом приїжджати, до недільної школи ходить. Зараз він наш друг, – пояснив Сергійко. – Головне, не відповідати злом за зло, молитися й любити, тоді людина змінюється.

– Які ж ви в мене дорослі! – сплеснула руками бабуся. – Ну, ось ми і прийшли.

Діти з цікавістю дивилися на маленький, із похилим дерев'яним дахом брусований будиночок. Вікна його були низько, майже біля самої землі.

– Ой, який старий будинок! – зауважила Софійка.

– Такий, як і господиня. Ну, гаразд, постукайте у двері, та голосніше, щоб нас почули, – промовила бабуся.

Сергійко якомога гучніше постукав у важкі вхідні двері. Гості затамували подих, чи то від хвилювання, чи щоб краще чути, що відбувається за дверима. Нарешті почулося човгання. За якусь мить двері відчинилися, і діти побачили господиню будинку. Перед ними стояла суха, маленька, з колючими неприємними очима стара жінка. Побачивши її, Софійка відразу згадала казку про Бабу-Ягу, і їй дуже захотілося додому, до мами з татом. Сергійко теж став якийсь притихлий, навіть ближче притиснувся до своєї бабусі.

– Здоровенька була, Григорівно, – лагідно почала розмову бабуся, – ось прийшли тебе відвідати. Це мої внучата з міста.

– Заходьте, якщо вже прийшли, – незадоволено пробурмотіла Григорівна беззубим ротом.

У кімнаті було похмуро, всюди безлад, на розібраному ліжку лежав величезний рудий кіт.

– Ох ти, бешкетнику, знову на койку заліз. Геть на вулицю! – скомандувала господиня дому й запустила в кота якоюсь ганчіркою, яку підняла з підлоги.

Кіт відразу ж зістрибнув із ліжка та стрімголов помчав у відчинені двері.

– Ти що, Григорівно, захворіла? – запитала бабуся. – Бачу, і в кімнаті не прибрано, і ти невесела.

– Хворію. А ти що, знову з проповідями прийшла? То я їх слухати не збираюся. Можеш забиратися з ними геть! І внуків своїх забирай! У мене від дитячого галасу голова болить.

– Ти не хвилюйся, заспокойся. Шуміти й проповідувати ніхто не буде. Ми з онуками в тебе трішки погосподарюємо, будинок приберемо, посуд помиемо, їсти наваримо та й підемо додому.

Григорівна трохи побурчала для годиться та сіла на дерев'яну лавку біля вікна.

– А-а-а, робіть що хочете! Крім вас до мене все одно ніхто не прийде.

Сергійко, озираючись навкруги, подумав, що роботи тут вистачить на цілий тиждень, однак уголос

нічого не промовив. А бабуся, весело засукавши рукава, запропонувала:

– Ну ж бо, внучата, помолімося спочатку, а тоді вже до роботи.

Після молитви на серці стало веселіше.

Бабуся замінила постіль на ліжку й уклала Григорівну відпочивати.

– Ти лежи поки, відпочивай. Якщо ми щось не так робитимемо, то кажи, – наставляла вона стареньку.

Господиня у відповідь лише махнула кістлявою рукою.

– Софійко, а ти чому мовчиш? Ану, заспівай нам свої нові пісеньки. Співай, нам веселіше працюватиметься.

Дівчинка насторожено поглянула на стару Григорівну й несміливо, тоненьким голосочком завела:

– Ісуса любов чудова є...

Сергійко чомусь вирішив допомогти сестричці й також почав підспівувати. І справді, стало якось веселіше. Трохи згодом бабуся збрала зі столу брудний посуд і попросила хлопчика помити його в мисці з гарячою водою. Потім діти витрусили брудні килимки, підмели й помили підлогу. Усі речі були розставлені на місцях. Діти тільки дивувалися, як затишно та гарно зробилося у старенькому будиночку. Невдовзі в печі весело палав вогонь і варився грибний суп. Тепер і Софійка співала веселіше.

Обідали всі разом. Помивши і прибравши посуд, гості почали збиратися додому. Наставав вечір.

– Бабусю, завтра ми сюди прийдемо? – запитав Сергійко.

– Звичайно, треба зайнятися пранням, купити продукти в магазині та й узагалі хвору провідати.

Григорівна спочатку сердито насупила брови, потім раптом усміхнулася і промовила:

– Приходьте, приходьте, я буду рада. Тільки про свого Бога мені не говоріть. Я нічому й нікому не вірю.

– Гаразд, гаразд, не хвилюйся, – усміхнулася бабуся.

Увесь вечір у сім'ї Сергійка та Софійки тільки й говорили про Григорівну, молилися, щоб Господь дарував їй здоров'я та врятував її безсмертну душу.

– Бабусю, а чому вона не хоче слухати про Бога? – якось запитав Сергійко.

– Від горя її серце зробилося жорстоким. Син іще в дитинстві в річці потонув, дочка поїхала в місто й зовсім забула про матір, навіть листи не пише. Іноді вишле трохи грошей на свята, та й по всьому. Чоловік від важкої хвороби помер, вона довгі роки за ним доглядала. Тепер ось у всіх своїх бідах Бога звинувачує. А хіба вона зверталася до Нього по допомогу? Бог для неї чужий. У чому ж Його звинувачувати? Але люди цього не розуміють. Та якби Григорівна не захворіла, сьогодні б нас до себе нізащо не пустила, це я достеменно знаю.

– Але як же їй про Бога говорити, бабусю, як проповідувати, якщо вона й чути нічого не бажає? – непокоївся Сергійко.

– А ми Христа їй у нашій турботі покажемо, а ще пісеньки співайте, адже вони теж Божу любов сповіщають, – наставляла бабуся.

Цілий тиждень, день у день, діти ходили до старої Григорівни. Вони допомагали бабусі прати і прасувати, готували страви та прибирали в будинку. А ще діти влаштували для старої Григорівни цілі богослужіння, разом співали, читали вірші. Сергійко навіть проповідувати почав, ну, зовсім як у дитячій кімнаті в себе вдома. Дивно, що стара Григорівна слухала й не перебивала. І діти помітили, що навіть очі її змінилися, в них немов якийсь світлий промінчик з'явився.

У день від'їзду до міста діти принесли Григорівні подарунки: дівчинка – свою та Сергійкову фотографію в дерев'яній рамочці, а хлопчик – Євангеліє.

– Ми сумуватимемо за вами, – на прощання зізналася Софійка, обіймаючи стареньку.

– Можливо, колись почитаєте моє Євангеліє, – попросив Сергійко, простягаючи Григорівні дорогоцінну книгу.

– Звісно, почитаю, – усміхнулася Григорівна. – Тепер я вірю, що Бог є. Якби не Він, хіба такі чудові дітки провели б цілий тиждень із хворою та вередливою бабою?

Софійка уважно придивилася до господині – ні, тепер вона не здавалася Бабою-Ягою, на дерев'яному стільчику сиділа старенька самотня жінка.

– Ми ще до вас приїдемо, – сказала дівчинка й поцілувала м'яку, зморщену щоку.

За чотири місяці бабусі Григорівни не стало. Але вона встигла прочитати Євангеліє, яке дбайливо берегла на столі поряд із фотографією своїх маленьких місіонерів. Бабуся Софійки й Сергійка на втіху внукам

повідомила, що після їхнього від'їзду Григорівна стала уважно слухати розповіді про Бога й навіть почала молитися.

– Ну ось, діти, я навіть не сумніваюся, що з вас будуть чудові місіонери, – говорив двійнятам батько. – І навіть якщо ви не зможете поїхати в джунглі чи далеку Індію, пам'ятайте: навколо вас іще стільки самотніх, нещасних людей, яким так потрібна увага й Божа любов!

А ви, друзі, коли думали про те, що й ви можете бути місіонерами в рідному місті чи селі? Погляньте, скільки тих, хто живе, не знаючи Бога. Моліться за них, допомагайте, як можете, розповідайте їм про Спасителя, даруйте своє тепло й увагу. Ісус залишив нам чудове повеління: «Ідіть по цілому світові, та всьому створінню Євангелію проповідуйте!»

Подарунок для мами

На день народження тато подарував мамі гарну сукню, ніжно-блакитну, із синім комірцем і вузьким паском, а ще сині туфлі на високих тонких підборах. Мамі подарунок дуже сподобався, вона декілька разів підбігала до дзеркала, коли приміряла обнову, і щоразу цілувала тата у щоку на знак вдячності. Софійка від маминого вбрання також була у захваті, а Сергійко тільки посміювався над дивною поведінкою неньки. Зараз вона нагадала хлопчику Софійку. Але батько пояснив сину, що мама теж дівчинка, просто доросла, а всі дівчата трішки модниці й іноді уявляють себе принцесами.

– Тато, а ти купиш мені таку саму сукню і такі ж туфельки, коли я виросту? – попросила Софійка.

– Обов'язково, – пообіцяв тато.

– Тільки щоб підбори були так само високі й тоненькі, добре? – уточнила дівчинка.

– Добре. Та чи зможеш ти на них ходити, не впадеш? – ховав усмішку в густих вусах тато.

– Ні, мама ж не падає, – заспокоїла батька Софійка. Сергійко лише знизав плечима, слухаючи сестру.

– Поки ти виростеш, Софіє, таких суконь у магазині не буде, їх давно розкупають, – розмірковував хлопчик.

– От і не розкупають, мені тато все одно знайде! Так, таточко?

– Не хвилюйся, і тобі гарні сукні дістануться, – заспокоював батько донечку.

Увечері, коли всі вляглися спати, дівчинка, заплющивши очі, мріяла, що скоро стане дорослою, і тоді тато подарує гарне, як у мами, вбрання. Як же хотілося швидше поміняти свої сандалики на гарні туфлі на високих підборах.

Хоча по-справжньому мамин день народження уже минув, однак свято вирішили влаштувати найближчої суботи, адже у вихідний завжди легше зібрати друзів, особливо якщо це дорослі. Мама того дня планувала вдягнути подаровані татом сукню і туфлі.

Діти теж готували неньці подарунки. Софійка намалювала в альбомі нові малюнки, а Сергійко із татом змайстрував дерев'яну полицку для комори. У четвер увечері із села приїхала бабуся. Вона теж хотіла привітати маму зі святом, а ще допомогти приготувати страви до столу.

– Бабусю, ходімо покажу тобі нову мамину сукню і туфлі, що подарував тато. Хочеш подивитися? – запитала Софійка після вечері.

– Дуже хочу, та я краще потерплю до суботи. Нехай це буде для мене сюрпризом, – відповіла бабуся.

Софійка дуже здивувалася такому великому бабусиному терпінню, адже дівчинка по декілька разів на день зазірала в неньчину шафу та захоплено розглядала обновки.

Суботнього ранку мама й тато поїхали до магазину по продукти до столу, а бабуся почала пекти пиріжки. Сергійко вирушив разом із батьками, йому дуже хотілося допомогти, а Софійка, як і обіцяла, стала наводити лад в дитячій, адже сьогодні і в них із братом будуть гості. Усі мамині й татові друзі завітають на мамине свято з дітьми. Софійка впоралася з роботою дуже швидко, потім подивилася, чим зайнята бабуся, далі сходила прогулятися в сад, а потім знову повернулася додому.

«І навіщо тільки Сергійко поїхав, без нього так сумно», – зітхала дівчинка.

І тут дівчинка згадала про мамину сукню та взуття. Саме час неспішно їх роздивитися, адже ніхто не заважає.

Софійка пройшла у спальню батьків, відчинила мамину шафу, дістала нові сукню й туфлі. Вона обережно погладила долонею синенький комірець, злегка потягнула пасок. Дуже гарна сукня! Аж ось Софійці в голову блиснула думка:

– А що як приміряю! Просто подивлюся на себе в дзеркало, а потім зніму й покладу назад до шафи?

За кілька хвилин дівчинка вже крутилася перед дзеркалом у маминій сукні. Звісно, вбрання трохи волочилося по підлозі, та якщо затягнути пасок міцніше, вийде дуже непоганий вигляд, майже як у Попелюшки на балу.

Софійка була у захваті від самої себе.

– Сукня мені пасує, треба й туфлі приміряти, бо їх якось не вистачає!

Софійка дістала взуття. Воно приємно пахло новою шкірою. Підбори так і блищали. Дівчинка швидко сунула свої ніжки в туфлі.

– Ох, які великі. У них справді можна ноги поламати. Але нічого, я всередину засуну трохи вати, так робила мама минулої зими, коли мої чоботи були завеликі.

Софійка пошукала в маминих шухлядах вату. Знайшла цілий пакет. Дівчинка неквапливо почала засовувати її в гострі носи туфель. Приміряла, а потім знову засовувала.

– Оце так, майже весь пакет умістився! Тепер повинно бути якраз.

Софійка ще раз приміряла мамині туфлі й дуже захопилася:

– Ого, майже зовсім добре, можна б іще вати додати, та немає куди! Гарзд, так кімнатою походжу.

І Софійка чинно, мов якась поважна світська пані, прогулялася по батьківській спальні. Щоправда, її хода була дуже дивною, але то пусте. Зате підбори так гарно цокотіли по паркету, що дівчинка навіть розсміялася:

– Ой, швидше б вирости! Тільки такі підбори й носитиму. Треба попросити маму купити мені вітаміни для зросту, от буде чудово!

Дівчинка ще трохи погуляла по кімнаті. Батьки й Сергійко все не поверталися, а бабуся ще поралася на кухні. І раптом у розчиненому вікні Софійка почула голос сусідки Міли. Хоч дівчинка було трохи старшою за Софійку й Сергійка, проте вважала себе зовсім дорослою. Тому при зустрічі навіть не віталася, а тільки вище задирала кирпатого ластовиннячого носа.

«От було б чудово, якби мене в такому вбранні побачила Міла. Ох і здивувалася б, адже я на цих підборах навіть вища за неї! – тішилася Софійка. – Треба вийти за хвіртку і пройтися повз Міли, поки вона нікуди не побігла. Але ж що скаже мама, коли дізнається?»

Софійка на хвилинку задумалася, та ось дзвінкий Мілин сміх пролунав знову.

«Ні, треба швидше сходити на вулицю, всього на хвилиночку, бо й Міла піде, і батьки повернуться. А мамі нічого не скажу, це просто буде моєю таємницею». Дівчинка обережно підійшла до вхідних дверей,

відчинила їх дуже обережно. Спускатися зі сходів ганку було доволі важко, проте вона і з цим впоралася. Сукню Софійка притримувала рукою, наче справжня принцеса на балу. Ось і хвіртка. Софійка легко її відчинила і вийшла на вулицю. Міла сиділа на дерев'яній лавці біля свого будинку з якоюсь незнайомою дівчинкою. Подруги щось жваво обговорювали. Вони були так зайняті, що зовсім не помічали Софійку. Тоді дівчинка трохи покашляла, аби привернути їхню увагу:

– Кхе-кхе!

Даремно. Вона покашляла ще, цього разу трохи голосніше:

– Кхе-кхе!

Але дівчата не озиралися. Яка прикрість, доведеться прогулятися повз!

І Софійка ризикнула. Вона з незалежним виглядом, неспішно пішла тротуаром до Мілиного будинку. Цок, цок – голосно стукали тонкі підбори. Софійка була майже поряд із дівчатами, коли раптом наступила на якийсь малюсінький камінчик, втратила рівновагу

й упала на асфальт. Мамині туфлі відлетіли кудись убік, забиті лікті й колінця боліли так, що хотілося плакати. А у вухах уже дзвенів гучний сміх Міли та її подружки:

– Оце цирк! Я такого ще ніколи не бачила, клоун виступає просто на вулиці!

Софійка й сама не пам'ятала, як підвелася, підбрала мамині туфлі, з яких смішно, в різні боки, стирчала вата, і босоніж пішла додому. Тільки повернувшись у батьківську спальню, вона помітила, що мамина нова, така гарна, небесно-блакитна із синім комірцем сукня порвалася. На подолі, на найвиднішому місці, там, де ховалися Софійчині колінця, тепер були потворні дірки. Туфлі мали набагато кращий вигляд, хоча одна з них чомусь трохи прим'ялася, але все одно краще, ніж огидні дірки з брудними краями на сукні.

Софійка гірко розридалася. Дівчинка зовсім не відчувала болю від скривавлених ран, їй було неймовірно соромно та дуже-дуже шкода маму. Сьогодні Софійка зіпсувала її свято.

Такою невтішно сумною і знайшла дочку мама, коли повернулася з магазину. Ковтаючи сльози, дівчинка розповіла все, нічого не приховуючи.

– Пробач мені, матусю. От виросту, зароблю багато грошей, і куплю тобі багато гарних суконь та туфлі на найвищих підборах! – ридаючи обіцяла Софійка.

Мама, ніжно пригортаючи до себе дочку і чомусь плачучи та сміючись одночасно, втішала:

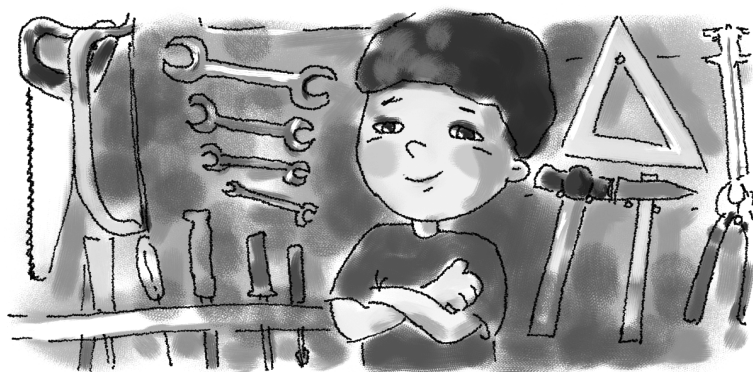
– Дякую, донечко. Я почекаю, поки ти підростеш. А сьогодні вдягну свою стару святкову сукню, вона зовсім не гірша за нову!

Свято вийшло пречудове. Щоправда, Софійчині лікті й колінця густо намазали зеленкою, мама вдягла святкове, але не нове вбрання, та все одно всі були щасливі. І Софійка чула, як тато сказав мамі, що вона найгарніша жінка на землі.

«Мабуть, краса залежить не тільки від нових суконь і туфель на підборах», – дивувалася Софійка.

Друзі, як думаєте, що робить нас, людей, по-справжньому гарними? Правильно! Звісно ж, це і доброта, і чуйність, і любов до людей, і ніжність – усе, що має бути в наших серцях, якщо ми – справжні християни.

Майстер

У татовому гаражі було чимало різних інструментів. Сергійко міг годинами роздивлятися усілякі молотки, викрутки, ключі, гайки, дрилі, свердли й ножики. Тато не дозволяв Сергійкові без дозволу все це чіпати, а от дивитися можна було скільки завгодно. Одного разу до мами прийшла її найближча подруга тітонька Оля, і вони влаштували на кухні чаювання.

– Це надовго, – вирішила Софійка. – Вони давно не бачилися.

– Ні, не надовго. Тітонька Оля без синочків, отже, поспішатиме до них додому, – не погодився Сергійко.

– Шкода. Ми з її хлопчиками зараз би у щось пограли! І чому дорослі завжди думають лише про себе? – зітхнула Софійка.

– Угу, я б їм татові інструменти показав. Тато такі гарні викрутки купив, різних розмірів, блискучі, – мрійливо продовжив Сергійко.

– Який сенс просто показувати? Ну, подивилися і все, жодної користі! От якби ти міг щось майструвати, лагодити, тоді б хлопчики здивувалися. Бо що цікавого просто дивитися на залізяки? Краще вже книжку з малюнками роздивлятися, – сказала Софійка.

– Лагодити-лагодити, – передражнив Сергійко. – Що в нас ремонтувати? Тато завжди сам лагодить, він у нас усе вміє.

– А от і не все, – висунула для більшої переконливості язика дівчинка. – Я сама чула, як тато говорив мамі, що дерев'яний годинник, який висить у залі на стіні, він не може відремонтувати. Годинник зовсім не працює. Мама все хоче його до майстра віднести. Ось що треба ремонтувати!

– Якась ти вередлива сьогодні, Софійко, але думка хороша. Може, і справді спробуємо відремонтувати годинник, що як вийде?

– Невже ти вважаєш себе розумнішим за тата? – здивувалася дівчинка. – Якщо в нього не виходить, то в тебе й поготів!

– Але я іншим інструментом спробую, все ж від інструмента залежить, Софійко! Я пам'ятаю, як тато пояснював, що без хорошого інструмента жодної важливої справи не зробити! Ось я і спробую полагодити годинник новими викрутками.

Дівчинка задумалася:

– А хіба тато дозволяє брати його залізячки?

– Ні, але я ж за добру справу візьмуся. Він як побачить, що годинник знову показує час, здивується, зрадіє та навіть похвалить мене! – переконував сестру Сергійко.

– А як ми годинник зі стіни знімемо? – запитала Софійка. – Він високо висить.

– Підставимо стілець і дістанемо, ходімо спробуємо! – запропонував хлопчик.

Стілець справді підійшов, і згодом настінний годинник лежав уже на підлозі дитячої кімнати.

– От бачиш, з однією справою вже впоралися. Софійко, почекай тут, я у гараж по інструменти збігаю. Я швидко.

Сергійко насправді дуже поспішав. Незабаром він уже знову був у дитячій із невеличкою чорною скринькою в руках.

– Ого, які гарні залізячки! – захопилася Софійка, коли Сергійко відкрив скриньку.

– А я про що говорив! Дивися, які тут викрутки, гаєчки, гвинтики різні.

– Вони на іграшкові дуже схожі, – не вгамовувалася сестричка. – Невже такими можна полагодити годинник?

– Звісно! Зараз на власні очі й побачиш! – сказав Сергійко й узявся за справу.

Дівчинка із захватом спостерігала за братом, який спритно відкручував різні гвинтики та гаєчки. Незабаром годинник перетворився на чималеньку груду різних заліз'як, лише дерев'яна рамка залишилася такою, як була.

– Ой, Сергійко, розібрати ти розібрав, а як збиратимеш? Адже тут усе однакове, крім стрілок і паперу з циферками, – злякалася Софійка.

Хлопчик від зосередження зачесав потилицю.

– Так, але треба спробувати. Головне, ти завчасно не хвилюйся, – попросив Сергійко.

Діти довго пихтіли над розібраним годинником.

– Збирати важче, – нарешті погодився брат.

Раптом сестра дзвінко засміялася:

– Ось тобі й інструмент! Дурні викрутки зовсім не знають, як лагодити годинник. У разі чого, так татові і заяви!

Раптом Сергійкові теж стало смішно.

– Добре, хоч годинник зламаний був, і ми не почали новий ремонтувати!

– Угу! – продовжувала сміятися дівчинка.

Удосталь насміявшись, діти притихли.

– Сергійко, а що далі робитимемо, що на стінку повісимо?

– Софійко, маєш порожню коробку? – запитав хлопчик.

– Немає, вони в мене всі зайняті речами, – поглянувши на своє лялькове господарство, відповіла дівчинка.

– Ну, а сумочка якась? Гарненько подумай, Софійко, це дуже важливо, – просив Сергійко.

– Ось, мішечок є. Його бабуся для лялькового одягу зшила. А тобі навіщо?

– Треба! Ми в нього всі ці гвинтики складемо. І коли мама вирушить до годинникового майстра, ми вручимо їй усі деталі.

Софії зовсім не хотілося віддавати свій мішечок, але що поробиш...

– На, забирай! Тільки ж ти його потім повернеш?

– Звісно!

Сергійко швиденько склав розібрані гвинтики, кільцятка й усе інше, що випало з годинника, в мішечок. У дерев'яну рамку він обережно вставив циферблат зі стрілками і, наскільки зумів, прикрутив, аби не розвалилося. Хлопчик дуже старався, навіть спітнів. Зате тепер годинник мав такий вигляд, як і раніше, до ремонту.

– От тобі й на! – захоплювалася дівчинка. – Ти справді як майстер!

Сергійко теж залишився дуже задоволеним своєю роботою. За кілька хвилин годинник уже висів у залі на цвяху, наче нічого й не трапилося. Щоправда, годинник був тепер набагато легшим, аніж раніше, адже основну частину механізму заховали в тканинний мішечок у дитячій кімнаті. Та це нічого!

Секрет залишався нерозкритим цілий тиждень. А якось за вечерею тато раптом сказав мамі:

– Знаєш, любя, сьогодні я носив наш годинник до майстра, та чоловік подивився і відмовився лагодити.

– Чому? – здивувалася мама.

– Не знаю, сам ніяк не второпаю. Щоправда, майстер сказав, що наш годинник пустий, у ньому немає механізму.

– Нічого не розумію! А як же вони раніше працювали?

– Думаю, просто треба пошукати іншого майстра.

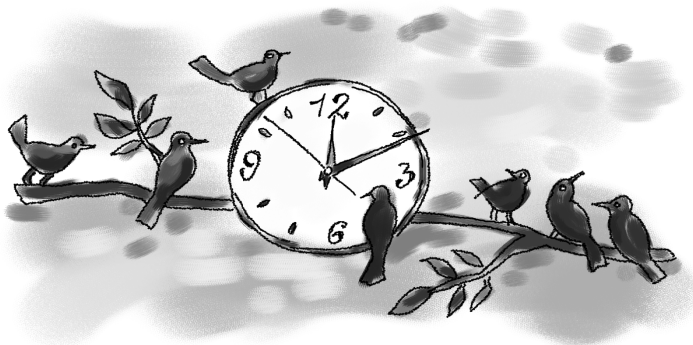
Сергійко ледь не вдавився булочкою, а Софійка раптом зашарілася, немов та полуничка, яку вона з апетитом відправляла до рота. Батько прискіпливо подивився на двійняток:

– Може, ви, діти, розкажете, в чому річ?

Сергійко мовчки встав із-за столу й побіг до дитячої кімнати. За мить він повернувся зі знайомим ляльковим мішечком і простягнув його батькові:

– Ось, тут усе, що треба для роботи годинника.

Тато з цікавістю зазирнув у мішечок, а потім просто на стіл вивалив гвинтики, гаєчки, коліщатка та багато чого іншого.

– Оце так! Оце діло! – дивувався чоловік. – А як усе це тут опинилося?

Братові та сестрі довелося розповісти батькам про ремонт годинника, який вони нещодавно затіяли.

Звісно, тато насварив, але не дуже, Сергійка за те, що він без дозволу взяв інструмент, а потім цілком по-доброму додав:

– Ну, синку, хоч тепер ти зрозумів, що інструмент у справі зовсім не найважливіше. Головне – це вміння та знання, як його використовувати.

– Так, тато, я все зрозумів, – відповів Сергійко.

– Ми вдвох це зрозуміли, – додала Софійка.

Після вечері тато читав дітям історію про фарисеїв, де Ісус говорив, що вони тільки ззовні зберігають благочестивий вигляд, а всередині не мають справжнього духовного життя.

– Це схоже на наш годинник, так, тато? – раптом придумав Сергійко.

– Так, діти. Завжди будьте справжніми християнами, щоб усі могли бачити ваше святе життя.

Цю історію двійнята тепер згадують дуже часто, адже в залі на стіні весело тікає відремонтований годинник. А Сергійко відтоді майструє різні поробки з подарованого татом конструктора. Хлопчик навіть Софійці інколи дозволяє допомогти йому, коли її ляльки вже сплять.

Ранці

Якось у середині літа мама прийшла з магазину додому з величезним пакунком у руках. Сергійко й Софійка ще ніколи не бачили свою неньку такою радісною та водночас схвильованою.

– Що трапилося, матусю? – запитав Сергійко.

– Що ти ховаєш у пакеті? Це щось цікаве?

– Так, думаю, вам обом це зовсім скоро знадобиться.

Ну ж бо, зручніше вмощуйтеся на дивані. Ми з татом вирішили вам дещо подарувати.

Сергійко й Софійка швиденько стрибнули на диван і нетерпляче стали очікувати, коли ж мама розв'яже величезний пластиковий пакет.

– Та цей мішок цілком як у казкового Діда Мороза, – засміявся Сергійко.

– Але ж зараз не Новий рік, – ледве стримуючи цікавість, додала Софійка.

Нарешті мама розв'язала пакет і дістала звідти два чудових ранці. Вони були абсолютно однаковими, з багатьма кишеньками і замочками, тільки різного кольору. Один був зелений, мов ялинка, а інший – яскраво-оранжевий, немов апельсин.

– Ну ось, мої дорогі першокласники, це для вас! Першого вересня ви вирушите до школи зі своїми сумками.

Сергійко відразу схопив зелений ранець і почав його роздивлятися.

– О, тут є кишенька для ручок, а сюди я складатиму свої іграшки, а тут – підручники, – показував хлопчик неньці.

Мама у відповідь весело сміялася:

– Боюся, синку, що, поки будеш у школі, іграшки чекатимуть на тебе в дитячій.

– А мій оранжевий ранець гарніший! – захоплено заявила Софійка. – Із ним мені буде легше навчатися, буду отримувати лише відмінні оцінки, правда ж, матусю?

– Яка ти смішна, Софійко! Невже вважаєш, що твій ранець замість тебе вчитиме уроки?! Хороші оцінки залежать не від сумки, а від тебе! – кепкував із сестрички Сергійко.

– А от і не тільки від мене, – не погоджувалася Софійка. – Коли ранець гарний, то не хочеться туди класти щоденника з поганими оцінками, зрозуміло?

Аж раптом дівчинка стривожилася:

– А як же щоденник, матусю, точніше, щоденники. Адже нам із Сергійком ще щоденники купити треба!

– І зошити, і олівці, – додав Сергійко.

– І ще багато чого іншого, – засміялася ненька. – Не хвилюйтеся, мої любі, в суботу всією родиною вирушимо робити покупки, готуватимемо вас до школи. Тож ранці – це лише початок.

Мама, залишивши дітей розглядати подарунки, пішла займатися своїми справами, адже справ у дорослих завжди багато! А брат із сестрою почали мріяти про школу.

– Я буду відмінницею, як усі хороші дівчата, – гордо вирішила сестра, пригортаючи до себе яскраво-оранжевий ранець.

– Не зазнайся, Софійко, – обурився хлопчик, – я теж збираюся бути відмінником. Тато каже, якщо

старатимуся, то в мене все вийде. І взагалі, я маю кращу пам'ять, аніж ти. Ти ж знаєш, як легко я запам'ятовую вірші, та й у недільній школі краще за тебе вчуся.

– Ой, ти занадто високої думки про себе! Я он які довгі пісеньки знаю та співаю правильно, а ти завжди збиваєшся! – обурилася Софійка.

– Пісеньки?! Ти що, у школі збираєшся співати? Там математика потрібна, абетка, а ти – пісеньки!

– Так, і абетка! Але ж я швидше за тебе читати навчилася. Хто нещодавно просив мене нову книжку почитати, хто?

– Ну, припустімо, я, але це не тому, що не вмію. Просто мені хотілося і з конструктором пограти, і книжку почитати, а дві справи відразу робити не вмію.

– Неправда, Сергійко, ти коли читаєш, деякі букви забуваєш, а ще говориш, що пам'ять хороша.

– Нічого, ось піду до школи, і тоді краще за тебе читати навчуся. Ще допомоги проситимеш, а я тобі нізащо не допомагатиму!

– Це я тобі не допомагатиму! Я з тобою навіть за одною партою тепер не сидітиму, якщо такий! – майже прокричала Софійка й ображено надула пухленькі губки.

Хлопчик на мить замислився.

– А з ким же тоді сидітимеш, Софійко? Що як тебе з якимось забіякою посадять чи мене з кимось задержуватим змусять сидіти за однією партою? Мені без тебе це, ну, знаєш, трошки страшно буде. Можливо, краще разом, за однією партою сидітимемо, ми ж завжди так хотіли.

Софійка теж трошки подумала і раптом запитала:

– А чому ми посварилися, з чого все почалося?

– Не пам'ятаю, – почесав потилицю хлопчик. – Здається, ти хотіла бути відмінницею.

– І ти. Це ж добре, ми разом будемо відмінниками, згоден? – простягнула Софійка Сергійкові руку на знак примирення.

– Звичайно! – погодився брат. – І допомагатимемо одне одному, тоді у школі буде веселіше.

– Молодці, правильно вирішили! – сказала усміхнена мама, ввійшовши до дитячої кімнати.

Двійнята так голосно сварилися, що вона все чула. Ненька дуже раділа, що Сергійко із Софійкою помирилися.

– Добре, діти, що ви вирішили й у школі бути дружніми й неодмінно допомагати одне одному.

Запам'ятайте, ви стаєте вже дорослими, тепер часу для ігор і розваг матимете зовсім трохи. Ви зустрічатимете багато людей, поганих і хороших. Найголовніше – навчитися відрізняти добро від зла й завжди вчиняти по-доброму, як вчимо вас ми з татом, учителі в недільній школі та як написано в Біблії. Не забувайте, що ви – християни, а значить, повинні поводитися зразково. Обіцяєте?

– Обіцяємо, – зраділа дівчинка.

А Сергійко, трохи подумавши, додав:

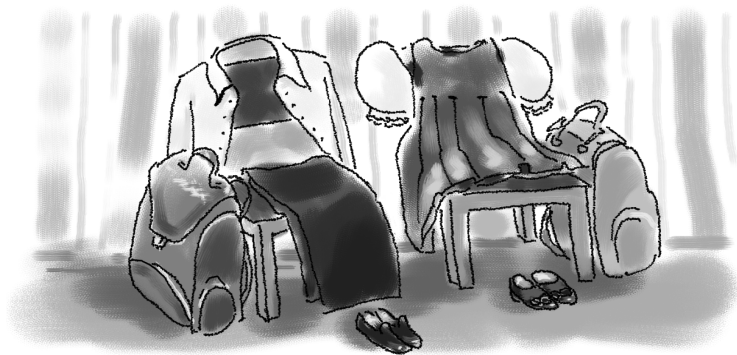
– Це буде нелегко.

– Звісно, але що треба робити, якщо на шляху трапляються перешкоди й не знаєш, як учинити? – з усмішкою запитала мама.

– Треба просто помолитися, – впевнено відповів Сергійко.

– Помолімося і зараз, діти, – запропонувала ненька.

Відтоді Сергійко й Софійка завжди молилися за школу, щоб Бог допоміг їм бути старанними учнями, слухняними й чуйними, ну, загалом, справжніми християнами. А ви, друзі, молитесь за вчителів своєї школи, за своїх однокласників, за те, щоб щодня бути зразковими в усьому? Так? Чудово, тоді все у вас буде гаразд, я в цьому нітрохи не сумніваюся.

Перше вересня

Напередодні першого вересня всю ніч діти не могли заснути, бо страшенно хвилювалися.

– Софійко, чи не пам'ятаєш, я олівці в ранець поклав? – у темряві раптом прошепотів Сергійко.

– Поклав, я сама бачила, – відповіла Софійка. – А ти, Сергійко, не пам'ятаєш, чи приготувала я щоденник?

– Звичайно, ще на минулому тижні.

– А лічильні палички?

– І палички. Ти ще вчора тренувалася, як ними рахувати.

– О так! Ой, щось мені трохи страшно, Сергійко!

– І мені...

Так діти ще довго між собою перемовлялися. А коли ранці задзвенів будильник, вони насилу підвелися зі своїх ліжок.

– Ну що, школярі, чого носи під ковдрою заховали, ну ж бо, ходімо! – скомандував тато.

Чоловік відпросився на роботі й вирішив разом із дружиною провести дітей до школи.

Софійка й Сергійко відразу зіскочили з ліжок і почали вдягатися.

– А ми не запізнюємося? – хвилювалася дівчинка, коли мама заплітала їй кіски.

– А ви сьогодні цілий день із нами у школі будете? – запитав хлопчик у батька.

Нарешті всі зібралися. Діти мали дуже опатний вигляд у святковій шкільній формі, з новенькими ранцями й великими букетами квітів. Дорога до школи була зовсім короткою, тому Сергійко й Софійка й не помітили, як опинилися біля великої цегляної будівлі. Подвір'я школи нагадувало величезну різнобарвну клумбу через неймовірну кількість квітів, які учні принесли своїм учителям. І людей було так багато, що двійнята ще більше захвилювалися та ближче пригорнулися до батьків.

– Не хвилюйтеся, діти, ви швидко звикнете. У школі вам неодмінно сподобається, – заспокоювала мама.

– А як же ми знайдемо нашу вчительку? – запитувала Софійка.

– І це не проблема, я вже зустрічалася з нею на батьківських зборах для майбутніх першокласників. Вона пояснила, де повинен збиратися клас. Не хвилюйтеся, ми неодмінно знайдемо вашу вчительку! – запевнила мама.

Сергійко із сумнівами подивився у різні боки:

– Хіба тут можна когось знайти, он скільки народу!

Але мама вже помітила вчительку, і за кілька хвилин двійнята вже стояли біля невисокої стрункої жінки з пишною зачіскою та окулярами у важкій коричневій оправі.

– Ось іще два моїх учні! – зраділа жінка. – Доброго дня, Сергійко й Софійко, мене звати Олена Іванівна, я буду вашою вчителькою.

– Добридень, – ледь чутно пробурмотіла дівчинка, простягнувши Олені Іванівні букет квітів.

– Здрастуйте, – трохи впевненіше промовив хлопчик і теж віддав вчительці квіти.

Очі Олени Іванівни були дуже добрими, усміхненими. Діти відразу відчували, як страх відступає. Учителька попросила школяріків стати поряд з іншими дітьми.

– Це ваші однокласники, – сказала вона. – Можете поки знайомитися, а мені треба зустріти інших дітей. А потім буде урочиста лінійка. А вже після неї підемо до нашого класу.

Сергійко й Софійка міцно взялися за руки. Батьки стояли осторонь і щиро всміхалися дітям. А ті щосили намагалися не розплакатися, адже вони вже стали школярами – майже дорослими людьми, тому плакати було соромно.

Після урочистої лінійки діти вирушили до класу. Олена Іванівна дозволила брату й сестрі сидіти за однією партою.

– Як чудово, що ми разом! – шепотів Софійці Сергійко. – Мені без тебе було б геть страшно.

– А мені – без тебе, – зізналася сестра. – Як добре, що ми – двійнята, правда ж?!

– Угу. Я завжди це стверджував.

Олена Іванівна провела три коротеньких уроки – читання, математика й українська мова, задала домашнє завдання і відпустила дітей додому. Адже перший день у школі запам'ятовується найбільше зі шкільного життя.

Удома Сергійко й Софійка наперебій розповідали батькам про свої шкільні враження. Так розпочалася нова сторінка їхнього життя, повна радості і тривоги, кумедних пригод і турбот. Відтепер молитви наших двійнят стали довшими й серйознішими, адже вони подорослішали, та як інакше?

Бути дорослим

Сергійко завжди мріяв бути дорослим. Іноді саме тому він заздрив їхньому сусідові Сашку, який одного разу подарував дітям їжачка Пусика, точніше, Пусю. Сергійко завжди трохи ображався, коли Сашко називав їх із Софійкою малятами, та глибоко в душі хлопчик мріяв, що колись виросте і також називатиме когось цим смішним словом.

І от настав довгоочікуваний час, коли Сергійко справді підріс, і став першокласником. А який солідний вигляд він мав у своєму синьому шкільному костюмі з ранцем за спиною! Хлопчик не раз милувався своїм відображенням у дзеркалі. Одного разу Софійка навіть розсміялася:

– Сергійко, чому ти так довго біля дзеркала крутишся, а ще мене з мене глузував? Виявляється, і хлопчики можуть когось уявляти, дивлячись на себе у дзеркало!

– Нікого я не уявляю! – трохи зніяковів хлопчик, але щоки все одно зашарілися. – Просто цікаво, наскільки я подорослішав у своїй шкільній формі.

– Аніскілечки ти не подорослішав, – рішуче заявила Софійка. – Яким був, таким і залишився! От коли станеш старшокласником, тоді, звісно, й подорослішаєш!

Та хлопчик анітрохи не погодився із сестричкою, хоч і не заперечував. Він пам'ятав, що тато вчив ніколи ні з ким не сперечатися.

Коли двійнята поверталися зі школи додому, то проходили через невеликий сквер, де на дитячому майданчику грали малята. Хлопчик помічав, як дітки припиняли забавку, щоб подивитися на Сергійка й Софійку. Мабуть, їм усім хотілося якнайшвидше подорослішати і також ходити до школи з ранцями та вдягатися у шкільну форму.

«Заздрять, от смішні», – думав Сергійко. Хлопчику іноді так хотілося поговорити з ними, адже саме цих діточок Сергійко міг би гордо називати малюками. Однак зробити це при сестричці він соромився: чомусь здавалося, що їй це зовсім не сподобається.

Але одного разу вийшло так, що Софійка не пішла до школи – дівчинка захворіла, тож мама вирішила залишити її вдома й полікувати. Сумно було Сергійкові у школі без сестрички, проте зараз, коли повертався додому через знайомий сквер із дитячим майданчиком, він навіть трохи зрадив, що сестрички немає поряд. Побачивши школярика, діти, як і завжди, забули про свої іграшки й почали його пильно розглядати. Сергійко

неквапливо наблизився до них. Діти цього не очікували і притихли ще більше.

– Здрастуйте, – з повагою сказала йому пухленька дівчинка з тоненькими кісками.

– Здрастуйте, – підхопили інші діти.

Сергійко для солідності спробував задерти голову трохи вище й, усміхнувшись, промовив майже як сусід Сашко:

– Привіт, малеча! Як справи? Чим займаєтесь? Усе граєте?

– Граємо, – кивнула дівчинка з кісками.

– У вашому віці тільки й робота, що грати. Розважайтесь, малята, поки є час, бо коли підете до школи, вчитимете уроки, грати буде ніколи!

Діти дуже уважно слухали Сергійкову мудрість.

– А портфель у вас важкий? – наважився запитати хлопчик у маленьких круглих окулярах.

– Дуже, – зітхнув Сергійко, знімаючи ранець і опускаючи його на лавку. – Тільки це не портфель, а ранець, зрозумів, карапузе?

Карапуз зрозумів і швидко закивав у відповідь головою.

– А я теж до школи скоро піду, наступного року! – заявила висока тоненька дівчинка з коротенькою стрижкою.

– Молодець! – похвалив Сергійко. – Тоді вже зараз потрібно вчися читати, писати, рахувати й таке інше, бо потім важко буде.

– А я вмю, – не здавалася дівчинка, – навіть таблицю множення знаю, справді-справді. От тільки до п'яти.

– А не обманюєш? – засумнівався Сергійко. – Ми на уроці математики тільки до чотирьох вивчили.

– Ти добре вчишся? – запитала дівчинка.

Вона, вочевидь, відчувала себе майже дорослою, тому і зверталася до Сергійка на ти, на відміну від інших дітей.

– Звісно, добре. Хіба цього не видно? – обурився Сергійко.

– Так? А скільки буде три помножити на п'ять?

– П'ятнадцять, звичайно! – усміхнувся Сергійко.

– А тричі вісім? – не заспокоювалася дівчинка.

– Двадцять чотири, – гордо відповів Сергійко.

– А чотири рази по сім?

– Двадцять один, – трохи подумав і відповів Сергійко.

– А ось і ні – двадцять вісім! – засміялася дівчинка.

Чомусь від цього стало смішно й іншим дітям.

– Подумаєш, збився, – почав виправдовуватися Сергійко, – з ким не буває. Ану, карапузи, припиніть сміятися!

Але дівчинка з короткою стрижкою все ніяк не вгамовувалася:

– Ну, добре, а скільки буде чотири на вісім?

– Ти чому до мене причепилася? – обурився і зашарівся Сергійко, бо зрозумів, що зовсім не пам'ятає, скільки буде чотири на вісім.

– Ага, не знаєш, не знаєш! – знову почала сміятися дівчинка з короткою стрижкою.

– Знаю, але не збираюся говорити. Ти не моя вчителька! – гарячкував Сергійко.

– Не знаєш, не знаєш! – раптом хором підхопили інші діти.

– А ще карапузами нас називав, теж мені, дорослий знайшовся! – продовжувала сміятися дівчинка.

– Сам карапуз! – кричали її друзі. – Двієчник, двієчник!

Сергійко швидко схопив свій ранець і чимдуж поспішив додому. Йому було страшенно соромно, мабуть, тому його щоки палали, немов за високої температури.

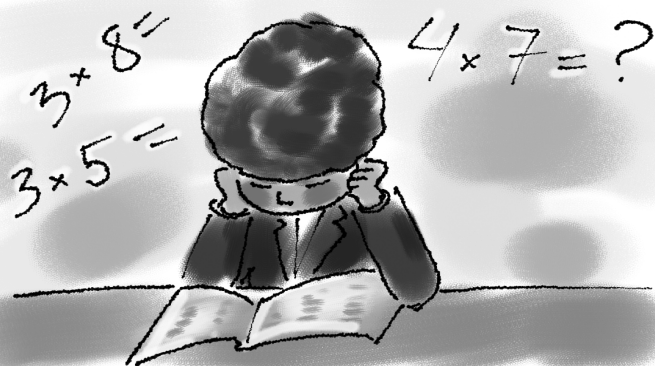
– От карапузи, от причепилися! – говорив він сам собі.

Мама відчинила йому двері й відразу сплеснула руками:

– Сергійко, що трапилося? Мабуть, і ти захворів, заразився від Софійки!

– Ні, мамо, зі мною все гаразд. Просто у школі перетомився.

Увесь вечір хлопчик старанно вчив таблицю множення. Він зрозумів, що стати дорослим – це значить не змінити костюма, а навчитися бути серйозним і старанним.

Наступного дня Софійка знову не пішла до школи, тому Сергійко вирішив повернутися додому зовсім іншим шляхом. Іти через сквер йому геть не хотілося, було дуже соромно зустрічатися з дітьми на майданчику.

Але коли Софійка видужала, брат не зміг переконати її йти додому іншою дорогою.

– Я не хочу проходити через сквер, ця дорога мені набридла, – пояснював він сестричці.

– Але це найкоротший шлях. Сергійко, я після хвороби почуваюся втомленою, мені ще важко багато ходити, – переконувала Софійка.

– Ну, добре, тільки тоді підемо швиденько, – погодився хлопчик.

– Чому? Думала, ми посидимо у сквері. Сергійко, коли я хворіла, так хотілося на вулиці погуляти, – просила сестричка.

– Я не можу сьогодні гуляти, маю повно справ удома, а саму тебе не залишу, – опирався хлопчик.

– Тоді навіщо ти хотів іншою дорогою додому йти, якщо так поспішаєш? Витратили б набагато більше часу, – дивувалася Софійка.

– Ох, які ви, дівчата, допитливі! Просто так треба, й усе!

– Добре, ходімо швидше й ніде не будемо затримуватися, – погодилася дівчинка.

Діти знову грали у сквері. Сергійко намагався вдати, ніби їх не помічає і до того ж дуже поспішає. Але діти немов тільки й чекали на його появу.

– Привіт, двієчнику! Скільки буде два на два? – кричав якийсь рудоволосий хлопчина.

– А твій ранець від двійок важкий? – кепкував інший.

– Це вони що, тобі кричать, Сергійко? – здивувалася Софійка.

– Не знаю, не озирайся, нам ніколи, – червоніючи, підганяв хлопчик.

– Карапуз, карапуз! – знову кричали діти, вказуючи пальцями на Сергійка.

– Ой, чого це вони? – допитувалася Софійка. – То через них ти не хотів іти цією дорогою?

– Ходімо швидше, потім тобі все розповім.

Коли двійнята пройшли сквер, Сергійко, знову червоніючи, розповів сестричці про свою пригоду. Вислухавши брата, дівчинка сказала:

– А пам'ятаєш, учорашній уривок із Біблії? Тато саме читав нам про гордість, що інших треба вважати вищими за себе й не думати про себе забагато. Це дуже важливо знати. У Біблії написано, що гордим Бог

протривитьс'я. Це означає, що бути гордим – гріх, Богу це не подобається.

– Ой, Софійко, мені самому це тепер не подобається. Я вже попросив у Господа пробачення, а таблицю множення вивчив напам'ять навіть до восьми.

– Отак, молодець! – похвалила Софійка.

– Тільки тепер не знаю, як із дітлахами бути. Адже мені соромно повз них ходити, і вони, чула, як глузують із мене?

– Угу, а коли підростуть, то всі вони прийдуть до нашої школи, – зітхнула Софійка. – Тоді тобі ще гірше буде.

– Так, треба щось вигадати.

І Сергійко придумав. Наступного дня двійнята поверталися зі школи знову звичною короткою дорогою через сквер. Щойно діти побачили Сергійка, відразу почали глузувати. Тоді хлопчик попросив сестру зачекати на нього осторонь і підійшов прямісінько до них. Деякі малюки трохи відбігли, боячись, що Сергійко почне битися. Та коли почули спокійний голос школяра, підійшли ближче. І Сергійко звернувся до дітей:

– Добрий день, друзі! Пробачте, що називав вас карапузами. Ніякі ви не карапузи. А ще хочу сказати, що я, і справді, тоді не дуже добре знав таблицю множення. Зате зараз я її вивчив на відмінно. Хочете розповім?

– Не треба, ми віримо, – усміхнулася тоненька дівчинка з короткою стрижкою. – І нам пробач, що тебе дражнили. Таблиця множення важка, її будь-хто може забути.

Діти ще довго розмовляли із Сергійком. Софійка теж підійшла до них ближче й з усіма познайомилася. Вони навіть разом пограли, щоправда, зовсім трохи. Сергійко з хлопчиками грав машинками, а Софійка з дівчатами – фантиками. Шкода було прощатися, але Сергійко рішуче промовив:

– Нам уже час, мама хвилюватиметься, та й уроки треба вчити.

– А ви з нами завтра пограєте? – запитала пухкенька дівчинка з кісками.

– Може, і пограємо, – пообіцяла Софійка.

– Як усе чудово вийшло! – радів Сергійко, коли вони із сестрою залишилися удвох.

– Мені також усі сподобалися! Коли ці діти прийдуть до нашої школи, ми матимемо стільки гарних друзів!

– Ага! І нічого, що вони трохи молодші, зате які всі чудові. От тобі й карапузи!

Матросик

Якось на день народження двійням подарували акваріум із гарними штучними водоростями, кольоровими камінчиками й химерними морськими мушлями. Акваріум поставили в дитячій кімнаті й наповнили водою.

– Треба, щоб вода постояла два дні просто так, без рибок, – пояснював дітям тато, – тільки після цього можемо купити рибок.

– Ох, як довго чекати – цілих два дні! – зітхала Софійка.

– А може, одного дня вистачить, татусю? – на всяк випадок запитав Сергійко.

– Ні, діти, наберіться терпіння, два дні – цілком невеликий термін. За цей час із води випаруються всі шкідливі речовини, для рибок це буде безпечніше. Ви ж не хочете, щоб усі вони загинули через ваш поспіх?

– Ні, ні! Ми краще почекаємо, – погодився Сергійко.

– Зачекаємо, звісно, хоча це і важко, – додала Софійка.

– От і добре, – зрадів тато. – А щоб час минув непомітно, ось, почитайте книжку про акваріумних рибок. Це ми з мамою спеціально для вас купили. Погляньте, скільки у книжці гарних фотографій різних підводних мешканців, і про кожного з них багато цікавого написано! Читайте і вибирайте, кого ми до вашого акваріума поселимо.

Тато дістав зі свого портфеля яскраву кольорову книжку і простягнув дітям:

– Прочитайте її уважно. Без цієї книги ви з акваріумом не впораєтеся. Тут докладно написано, яка рибка мирно живе з іншими рибками, а яка – ні.

Сергійко уважно роздивився книжку, а потім сумно зітхнув:

– Ого, яка товста книжка. Нам із Софійкою її й за рік не прочитати!

– А ви, діти, тільки про тих рибок читайте, які вам сподобаються, – з усмішкою порадив тато.

– Гарна ідея! – зрадів Сергійко. – Я за картинками гарних рибок вибиратиму, а ти, Софійко, про них читатимеш. Так упораємося краще, бо в тебе з читання у школі лише відмінно. Та й робота швидше просувається, якщо її правильно на частини розподілити, правда ж, тато?

Однак Софійка ображено надула губки:

– Ти дивися, який хитренький! Я теж хочу рибок вибирати, адже це наш спільний акваріум, еге ж, татусю?

А читатимемо по черзі, так буде навіть дуже чесно. Мама завжди каже, що все треба робити по черзі!

– Тоді й рибок вибиратимемо по черзі, – погодився Сергійко.

– Ось і розібралися, – усміхнувся батько.

– Тато, а чому не всі рибки можуть жити поряд із іншими? – запитала дівчинка. – У цій книзі про це написано?

– У цій – ні. Але в іншій книзі написано, – відповів тато. – Пам'ятаєте, ми читали в дитячій Біблії, як Господь створив нашу землю, і що вона була прекрасною? Тоді всі істоти жили мирно, ніхто нікого не ображав, не було хижаків, усі були друзями.

– Ого, як чудово! – захоплено сказала Софійка.

– Я пам'ятаю, що було далі: після гріхопадіння людини все у світі змінилося, бо на землі з'явилося зло. Тварини почали поїдати одне одного, таких ми називаємо хижаками, – додав Сергійко. – Навіть люди зробилися злими. Ось тоді Каїн і вбив свого брата Авеля.

– Правильно, сину, – кивнув батько. – Так усе й було. Так ось, діти, у водному світі відтоді також панує гріх. Багато рибок, різних живих істот почали полювати одне на одного, а деякі стали просто жахливо забіякуватими – то водорості ніяк не поділять, то за місце для влаштування житла сперечаються, а то навіть за гарні камінці на дні б'ються.

– Зовсім як діти, – засміялася Софійка.

– Це точно, – погодився батько, – тож ви, мої любі, до цієї книги ставтеся серйозно, щоб часом до нашого

акваріума всіляких там забіяк не поселили. Адже рибкам не поясниш, що битися не можна, та й Біблію їм не почитаєш. Ну що, діти, до роботи?

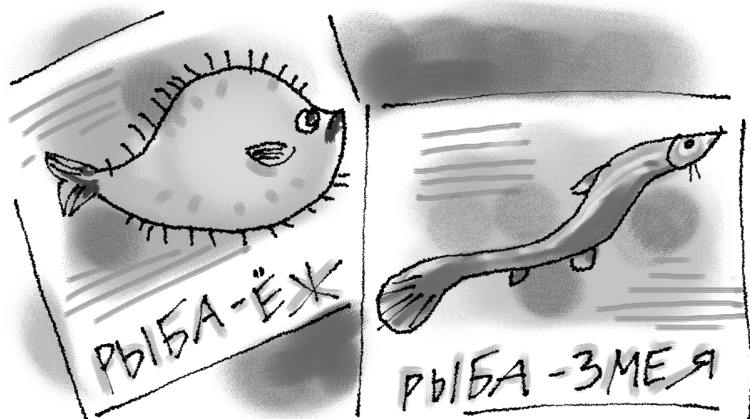
Тато пішов, а двійнята відразу ж усілися на диван і почали роздивлятися подаровану книгу. Часу вони мали вдосталь, адже настав вечір п'ятниці, уроки вже вивчили, тож поспішати було нікуди. Книжка виявилася надзвичайно цікавою. Сергійко й Софійка навіть не підозрювали, що існує настільки багато акваріумних істот.

– Ой, яка смішна рибка, на їжачка схожа, – захоплювалася Софійка, показуючи фотографію однієї рибки.

– А ця – немов справжня змія, – Сергійко вказав на іншу картинку.

– Ми про них не читатимемо, вони мені не подобаються, – сказала Софійка.

– І мені, – погодився Сергійко. – А ось яка гарненька рибка, поглянь, червоненька і з тонким довгим

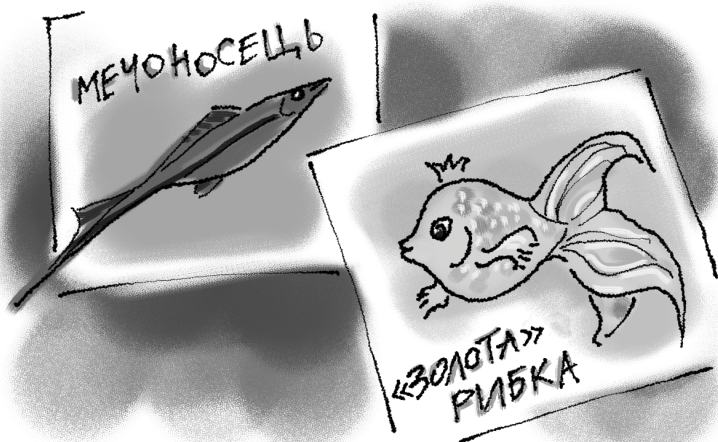
хвостиком. Ой, її мечоносецем називають. Дуже правильну назву придумали! Прочитай, Софійко, що про цю рибку написано, тут зовсім мало читати, всього декілька рядочків.

– От сам і читай! Мені цей мечоносець зовсім не подобається! Але якщо він буде хорошою рибкою, я згодна поселити його до нашого акваріума! Хоча назва в нього дуже навіть забіякувата – мечоносець!

Але, незважаючи на своє войовниче ім'я, рибка виявилася миролюбною.

– Ось бачиш, Софійко, – сказав Сергійко, після того як прочитав інформацію про червоненьку рибку з довгим тонким хвостиком, – мечоносець може мирно жити в сусідстві з будь-якою рибою. Молодець, не дарма сподобався, він буде моїм.

– Добре, – погодилася дівчинка, – тепер моя черга рибку шукати.

Софійка взяла у брата книжку й зацікавлено почала гортати сторінки.

– Ой, яка гарненька рибка, пузатенька, оранжева, а замість одного хвостика – цілих три, та ще такі довгі! Вона мов справжня принцеса, – захоплювалася дівчинка.

– Дай ближче погляну, – попросив Сергійко. – Ага, і справді смішна рибка. Красунею її, звісно, не назвеш, надто товста, але нічого, для різноманіття підійде. А хвостик у неї все-таки один, як і належить, просто на три частини ділиться.

– Вона на казкову золоту рибку дуже схожа, правда ж, Сергійко? Зараз все про неї прочитаю.

Оранжеву рибку з пишним хвостиком діти теж вирішили купити, бо вона виявилася миролюбною. Потім Сергійко вибрав маленьку, схожу на блакитного світлячка, неонову рибку, що теж нікого не ображала. Ще хлопчикові сподобалася смугаста пласка рибка з довгими вусами, трохи схожа на зірваний із дерева листочок. Софійка додала до своєї золотої рибки іншу – білу з чорними цяточками на спинці. Потім вибрала ще одну – крихітну, кольорову, з довгим, схожим на циганську спідницю, хвостиком. Усі ці рибки могли жити дружно, нікого не ображаючи.

– Скільки ми вже рибок вибрали, Сергійко? Тато сказав, можна сім або вісім.

Хлопчик уважно поглянув на закладені папірці, які діти встромляли між сторінками книжки з вибраними картинками.

– У нас шість закладок, Софійко, значить, вибрали шість рибок.

– Чудово, знайдімо ще дві, – зраділа дівчинка.

За кілька хвилин Сергійко вибрав собі ще одну рибку. Вона була вузькою, довгою, сіренькою, навіть трохи схожою на крихітну акулу.

– Ой, оця буде моєю улюбленою, так і називатиму – акула! Ця рибка теж миролюбна, хоча і схожа на хижачку. Ой, як це цікаво – мати акваріум!

– Авжеж. Ой, поглянь, Сергійко, я ось цю рибку дуже-дуже хочу! – дівчинка вказала на фотографію невеликої кумедної рибки. Луската була дещо плоскою, жовтенькою, з яскравими широкими смужками впоперек тулуба й червоними плавниками.

– Ой, та це ж просто малюсінький карасик, – засміявся хлопчик. – Минулого літа ми саме такого з дядьком Сергієм на річці піймали. А який був смачний, коли посмажили!

– Ти що, Сергійко, який карасик, до того ж смажений? Ця рибка зовсім інша! Придивися краще, вона не на карасика, а на матросика схожа! Я її так і називатиму – матросик.

Сергійко пильніше поглянув на картинку. Рибка нітрохи не нагадувала йому матроса, зате аж занадто маленького річкового карася, проте все одно дуже сподобалася.

– Ага, – кивнув хлопчик, – попросимо тата купити нам і цю рибку. Читай, що про неї написано.

Дівчинка захоплено почала читати про маленьку симпатичну рибку. Спочатку все було добре, та раптом

її голос задрижав, немовби ось-ось розплачеться.

– Що трапалося, ну, читай! – занепокоївся Сергійко.

– Ця рибка агресивна, вона не може жити в одному акваріумі з миролюбними істотами, – ледь чутно пояснила дівчинка.

– Оце так! – здивувався хлопчик. – А на вигляд такий симпатичний карасик, тобто я хотів сказати матросик!

– Ой, Сергійко, він мені найбільше подобається. Але ж не купувати його самого до нашого великого акваріума?

– Так, і зграю карасів в акваріумі заводити теж не хочеться. Ну, не засмучуйся, ми ще не всі картинки переглянули. Може, ще щось незвичайне знайдемо, – заспокоював сестричку Сергійко.

Двійнята гортали сторінку за сторінкою, та всі інші рибки були теж агресивними, до того ж вони не здавалися дітям настільки гарними, як малюсінька смугаста рибка з червоним хвостиком і плавниками.

– Зрозуміло, всіх злих рибок вони наприкінці книжки розмістили, – зробив висновок Сергійко.

Софійка кивнула головою і знову розгорнула сторінку з матросиком.

– Ну, поглянь, Сергійко, він зовсім маленький. Може, в нас він не битиметься? Адже інших рибок буде багато, а він – тільки один? Може, купимо його, а татові про агресивність матросика нічого не скажемо!

Сергійко замислився. Йому теж дуже хотілося мати в акваріумі карасика, якого сестричка називала матросиком, однак він повністю довіряв написаному

в книзі. До того ж хлопчик добре пам'ятав історію про гріхопадіння, після якого у світ прийшло зло.

– Ну, Сергійко, думай швидше, – вмовляла сестричка.

І тут хлопчик придумав!

– Знаєш, Софійко, краще нашого карасика, ой, матросика купимо трохи пізніше, ніж інших рибок, ну хоча б за тиждень. За цей час усі рибки в акваріумі при звичаються, почуватимуться як удома, а тут – раз! – з'являється новенький, і ще такий маленький! Матросик стане соромитися, а всі рибки почнуть роздивлятися, він навіть може трохи їх злякатися. З новенькими завжди так. Згадай лише Борю в нашому класі, він із хлопцями навіть розмовляти боявся, такий сором'язливий був, увесь час червонів, як дівчинка.

Софійка відразу згадала новенького хлопчика Борю

з їхнього класу й радісно заплескала в долоні:

– Ой, точно, все так і було! Який же ти кмітливий, Сергійко! Як усе чудово придумав. Купимо матросика пізніше, це нічого, почекаємо. Адже в акваріумі вже мешкатимуть інші рибки, буде не так важко чекати!

Діти були неймовірно щасливі. Вони побігли до тата показувати фотографії вибраних рибок. Про матросика-карасика вирішили поки промовчати. Можуть же люди мати невеличкі таємниці, особливо якщо вони – діти?!

У неділю після богослужіння тато, мама, Сергійко й Софійка заїхали в зоомагазин по рибок. Тато переписав із книжки назви риб, яких вибрали Сергійко й Софійка. Він дуже хотів допомогти дітям. Але двійнятам татові старання здалися зайвими, бо вони і так добре запам'ятали фотографії своїх улюбленців, адже до неділі встигли подивитися на них сотні разів. Тепер діти переходили від одного акваріума з рибками до іншого й без жодних зусиль знаходили своїх улюбленців.

– Ой, поглянь, Софійко, ось мої акули плавають! Швидше купімо одну.

І продавець виловила сачком невеличку сіреньку рибку, яка і справді чимось нагадувала крихітну акулу. Рибка налякано плюскотіла у пластиковому пакеті з водою.

– Ой, погляньте, а ось і золоті рибки! Які ж вони гарненькі! Я їх усіх би купила, так важко зрозуміти, яка з них краща, – розгубилася Софійка.

Але невдовзі й вона зробила свій вибір, і в пакеті плавало вже дві рибки.

Одну за одною діти знаходили рибок зі своєї книжки. Їхньому захвату не було меж.

І тут Сергійко зашепотів сестрі на вухо:

– Ой, Софійко, поглянь, от і наші карасики-матросики! О-он у тому великому акваріумі.

Дівчинка з цікавістю розглядала рибок. Тепер вона шепотіла на вушко брату:

– Ой, а насправді вони ще кращі, ніж на картинках, іще гарніші!

– А які вони спритні й веселі! Наш карасик, ну, тобто матросик, буде найулюбленішою нашою рибкою.

– Угу!

Діти усміхнулися одне одному й нічого не сказали батькам, хоча дуже-дуже хотілося.

І ось в неділю в акваріумі Софійки й Сергійка вже весело плавали різнокольорові рибки. А ще тато купив кілька равликів, їм новий скляний будинок дуже навіть сподобався, і вони повільно повзали акваріумом, показуючи всім свої довгі вусики-антенки. Мама теж купила дещо для акваріума. Це була яскрава башточка з напівкруглими воротами, крізь які частенько пропливали допитливі рибки. Башточка створювала враження затонулого міста, і це по-справжньому захоплювало дітей.

– Ой, як чудово мати акваріум! – час від часу повторював Сергійко.

– Звісно. Я завтра всім у школі розповім, який він гарний. От однокласники здивуються, – додала Софійка.

Поряд із дітьми сидів, не зводячи з рибок зелених очей, їхній рудий кіт Філько.

– От хитрун! – сміявся Сергійко, погладжуючи kota. – Він би тут із радістю риболовлю влаштував, та нічогісінько не вийде, адже акваріум із кришкою!

У чорній пластмасовій кришці акваріума були вузькі щілини для повітря, Фільчиним лапкам туди ні за що не пролізти! Тож Філько був єдиним в будинку, кому акваріум не надто і сподобався.

Так минали дні за днями. Тепер діти старалися після повернення додому швидше вивчити уроки й допомагати мамі, щоб більше часу залишалось для спостереження за рибками.

– Як гарно, немовби в нас удома з'явилася маленька підводна країна! – говорив Сергійко.

– Угу, от лише матросика не вистачає, – зітхала Софійка.

– Так, але неділя вже зовсім близько, – заспокоював хлопчик. – Треба з татом про нову рибку поговорити.

– Неодмінно! Тільки б про її шкідливу вдачу не обмовитися, – переймалася дівчинка.

Під час вечері діти попросили тата купити їм іще одну рибку, останню.

– Чому ж ви її відразу не купили? – здивувався батько.

– Просто так треба, татусю, ми тобі пізніше розкажемо.

– Ну що ж, добре, – усміхнувся чоловік. – У неділю після церкви заїдемо до зоомагазину й купимо вам іще одну рибку. Тільки умова: протягом цього тижня ви не отримаєте поганих оцінок.

Двійнята вчилися дуже старанно, тож наприкінці тижня тато їх навіть похвалив. А в неділю, після служіння, батько купив їм смугастеньку рибку з червоним хвостиком і плавниками. Діти навмисне вибрали найменшу, аби вона більше соромилася і ні з ким не сварилася.

Щойно маленького карасика-матросика випустили в акваріум, як він прожогом пірнув у куці величезних водоростей і завмер там, обережно озируючись навкруги. Повз нього пропливали риби, які намагалися роздивитися новачка, проте він тільки опускався глибше, ближче до камінчиків, і, здавалося, навіть боявся ворухнутися.

– Ух ти, працює твій план, Сергійко. Він і справді дуже сором'язливий! – тішилася Софійка.

– Ще б пак, – із гордістю відповів брат, – із новачками завжди так!

Мама покликала дітей до столу. По обіді Сергійко й Софійка поспішили до своєї кімнати, подивитися на нову рибку. Матросик уже не сидів у водоростях, а спокійно плавав серед інших рибок.

– Молодець, уже трохи освоївся, – похвалила лускатого Софійка.

– І нікого він не чіпає, ні з ким не б'ється, – додав Сергійко.

Увечері діти готувалися до школи й тільки зрідка поглядали на акваріум. Але там усе було спокійно, тривожитися не було підстави. Матросик разом із іншими рибками добре повечеряв і зараз весело плавав, зазираючи під кожний камінчик на дні акваріума. А ввечері, коли в будинку вимкнули світло, він вирушив спати у водорості, де, вочевидь, і вирішив влаштувати собі житло.

Перед сном брат і сестра натхненно помолилися за своїх рибок (звичайно ж, найбільше за матросика) та спокійно полягали спати.

Уранці батько розбудив дітей раніше ніж зазвичай.

– Тато, що сталося? – здивовано запитала Софійка, протираючи сонні оченята.

– Ми ж можемо спати ще цілих двадцять п'ять хвилин, – майже шепотів Сергійко.

– Якщо ви подивитеся на акваріум, то самі все зрозумієте, – промовив батько.

Дітям одразу ж перехотілося спати, й вони миттю зіскочили зі своїх ліжечок.

– Що трапилося? Матросик помер? Увечері все було добре, – перебиваючи одне одного, торохтіли двійнята.

Майже за кілька секунд діти вже були біля свого акваріума.

– Ой, Сергійко, поглянь, яка каламутна вода, майже нічого не видно! – захвилювалася дівчинка.

Але Сергійко із жахом дивився на зовсім інше. Хвостики всіх їхніх рибок були обідрані, а самі рибки ховалися хто куди. Таке враження, що в акваріумі була війна. А серед водоростей, наче нічого й не сталося, безтурботно плавав їхній матросик. І варто було якійсь рибці хоч на секунду виплисти зі свого укриття, як він зі швидкістю блискавки налітав на неї, намагаючись вчепитися у плавничок, смикнути за хвостик або з розгону стукнути в тулуб.

– Ой, який жах! – крізь сльози говорила дівчинка. – Погляньте на мою золоту рибку, від її пишного хвостика залишилися самі шматки! Ух, забіяко, що ж з ним буде, коли виросте?! Татусю, врятуй наших рибок!

Поки Софійка плакала, Сергійко збігав до мами на кухню й повернувся зі скляною банкою з-під варення, в яку налив воду. В іншій руці хлопчик тримав сачок для рибок.

– На, Софійко, держи банку, а я впіймаю цього забіяку.

Однак зловити маленьку спиритну рибку у великому акваріумі було не так просто, тож Сергійко витратив на це цілих сім хвилин.

– Ага, попався! – нарешті сказав хлопчик, випускаючи в банку смугасту рибку. – От віднесемо тебе назад до магазину, тоді знатимеш, як кусатися!

– Татусю, а що ж тепер буде з нашими бідолашненькими рибками? – продовжувала гірко плакати Софійка. – Вони не помруть?

– Сподіваюся, що ні, – сказав батько. – Після школи вам треба змінити в акваріумі воду, навести лад. А наступного разу будьте обачнішими, вибираючи рибок. Хіба ви не читали, що матросик – агресивна рибка і не ладнає з іншими? Це ж написано в тій книжці, яку ми з мамою вам подарували.

– Так, татусю, знаємо, просто в нас був план. Ми думали, що матросик перевиховується серед інших рибок, адже вони більші, а він – маленький, – пояснив Сергійко.

– Ми сподівалися, що матросик буде сором'язливим, як усі новенькі, адже купили його пізніше за всіх, – додала Софійка. – Але тепер зрозуміло, гріхопадіння на нього так сильно вплинуло, що й не перевиховаєш!

Батько ледве стримував усмішку:

– Добре, що ви так багато зрозуміли. А зараз помолімося разом: вам час збиратися до школи, а мені – на роботу.

Поки двійнята були у школі, мама відвезла маленьку смугасту рибку назад у магазин і разом купила там ліки для постраждалих рибок. Цілий місяць діти повинні крапати по одній краплині, щоб загоїлися обдерті хвостики та плавники їхніх вихованців. Увечері Сергійко й Софійка навели лад в акваріумі й попросили тата прочитати їм ще раз історію про гріхопадіння.

– Так, треба серйозно ставитися до того, що написано в Біблії, – після читання промовив хлопчик.

– Звісно, – підтвердив тато, – адже навіть учені з цим не сперечаються. – І він вказав на велику книгу з яскравими фотографіями акваріумних рибок, яку нещодавно гортали двійнята.

Діти, чи згодні ви з тим, що все в Біблії – правда? Якби ми уважніше вивчали Слово Боже, в житті дорослих і дітей було б набагато менше помилок, неприємностей та проблем. Це вже точно!

Башмак

Вітя Башмаков, на прізвисько Башмак, навчався з Сергійком і Софійкою в одному класі. Він сидів позаду двійнят, і це завдавало їм чимало неприємностей. Вітько завжди заподіював Сергійкові якісь капості: то кине щось за комірець, то жувальну гумку на волосся приклеїть, то просто подує в потилицю, немов хтось увімкнув фен, то раптом надумає плюватися, як той верблюд. Сергійко не хотів скаржитися й завжди намагався пояснити Вітьку все по-доброму. Софійка теж, як могла, намагалася переконати однокласника поводитися інакше, однак Башмак був невинуватим!

– Ти краще молися за мене, може, тоді й виправлюся, – глузував Вітько після чергової капості.

– Терпіти не можу цього Башмака! – якось заявив Сергійко сестричці. – Якби християнам можна було битися, я б йому так і тріснув підручником по голові!

– А в Біблії написано: «Любіть ворогів своїх», – із деяким сумом зауважила Софійка.

– Як же любити такого негідника?

– Не знаю. Я сама не можу його любити, бо в ньому ні краплини доброти немає! – погодилася дівчинка.

– Будемо за нього молитися, – запропонував Сергійко. – Пам'ятаєш, у Біблії написано, що за кривдників треба молитися.

– Угу, але за нього мені навіть і згадувати не хочеться, – зізналася Софійка.

– Та молитимемося все одно!

– Добре, може, тоді він хоч відчепиться від нас.

Узагалі-то Вітю Башмакова ніхто у класі не любив. На перервах він завжди смикав дівчат за кіски, ставив хлопчикам підніжки, а потім голосно реготав, якщо вони падали. Однак двійнята все-таки вирішили діяти відповідно до Біблії: пробачати забіяці, молитися за нього і спробувати любити, що здавалося зовсім неймовірним. Таємницю про капосного однокласника вони розповіли батькам. Ні, діти зовсім не скаржилися,

просто знадобилася порада: як любити, якщо немає за що любити?

Звісно, батьки порадили дітям поговорити з Оленою Іванівною. Проте Сергійко дуже не хотів жалітися на Вітька, тому рішуче заявив, що вірить у силу молитви.

– Що ж, сину, зачекаймо й побачимо, що з цього вийде, – всмінулася мама. – Я також вірю в силу молитви.

Минуло всього кілька днів, відколи двійнята почали щодня молитися за Вітю Башмакова, проте бешкетник ставав дедалі гіршим.

– Ох, моє терпіння ось-ось урветься, – пожалівся Сергійко сестрі на одній із перерв.

– Моє також. Якщо Вітько на цьому тижні не виправиться, то я про все розповім Олені Іванівні.

– Згоден, – зітхнув Сергійко.

Минуло два дні. Мама й тато разом чекали на дітей зі школи. Батько прийшов раніше з роботи й був радий зустріти дітей. Раптом вхідні двері різко розчинилися, і щасливі Сергійко й Софійка забігли до кімнати.

– Що трапалося? – поцікавився батько. – Ви отримали відмінні оцінки чи завчасно розпочалися канікули?

– Ні, краще! Значно краще, ніж канікули й оцінки! – весело кричали діти.

– Що ж може бути краще? – здивувалася мама.

– Башмак захворів, йому вирізали апендикс! – радісно вигукнув Сергійко й з усього розмаху кинув свій ранець на підлогу.

Потім хлопчик підскочив до Софійки, і діти, узявшись за руки, радісно закружляли кімнатою.

– Не дарма ми молилися, так йому і треба, нехай тепер похворіє! – тішилася дівчинка.

– Олена Іванівна сказала, що операція була складною, і Вітько може залишитися на другий рік. Це тому, що в нього лопнув апендикс! – усе ще кружляючи кімнатою, пояснив Сергійко. – Більше ми з ним в одному класі не вчитимемося!

Однак несподівано радісний дитячий сміх перервав серйозний голос тата:

– Бідолашний хлопчик. І ви ще називаєте себе християнами?! Щось я не пам'ятаю, щоб Ісус Христос радів із чужого горя? Він робив усе зовсім навпаки.

Від несподіванки діти аж заклакли.

– Ти що, тато, як же нам не радіти? Хіба це не відповідь на наші молитви? Ми саме вирішили чекати до кінця тижня, і якщо нічого не зміниться, про все розповісти Олені Іванівні. А тут Вітько захворів. Хіба ж це не Бог допоміг? – дивувався Сергійко.

– Я думаю, що Господь допустив це в його житті. Однак і ви повинні зрозуміти все правильно і поводитися як справжні християни, – продовжив тато. – Ймовірно, саме зараз, якщо ви приділите Віті свою увагу й турботу, він зрозуміє, що помилявся, і, можливо, навіть виправиться. А якщо хлопчика з його поведінкою переведуть до іншого класу, це навряд чи когось ошасливить. Школярі там будуть на рік молодші за нього, їм буде ще важче. Допоможіть Віті з уроками, щоб він не залишився на другий рік, адже саме так вчинив би християнин і будь-яка хороша людина. Ви добре навча-

єтеся, тому запросто йому допоможете. Це моя думка, а ви вчиняйте так, як вважаєте за потрібне. Навіть можете залишити все як є. Однак, прошу, при мені не радійте з чужої біди, бо дуже соромно стає за вас, діти.

– Цілком погоджуюся з татом, Сергійко й Софійко, – додала мама. – Звісно, я вас розумію, ви стільки натерпілися від цього хлопчика, але, здається, Господь дає вам хороший шанс допомогти йому виправитися. І, звісно, не забувайте молитися. Без молитви робити добро від щирого серця дуже важко.

Сергійко й Софійка відразу принишкли. Їм самим стало ніяково від своєї поведінки. Та що вдієш? Головне, вони зрозуміли, що помилялися. А ще, як чудово, що мають таких мудрих батьків, які можуть усе так добре пояснити й дати слухну пораду.

У міській лікарні витав різкий запах ліків. Софійка міцніше взяла брата за руку. Люди в білих халатах викликали у неї відчуття поваги й водночас страху.

– Чому ти вся тремтиш? – запитав сестричку Сергійко. – Боїшся, що Вітько почне битися чи говорити нам усілякі неприємності? Не бійся, ми завжди можемо звідси піти.

– Ні, не через це, – заперечила дівчинка, – я його тільки зовсім трішечки боюся. Просто не люблю лікарні.

– Діти, ви до кого прийшли? – біля двійнят зупинилася молоденька медсестра.

– Ми Башмака шукаємо, ой, вибачте, я хотів сказати Вітю Башмакова, – сказав Сергійко.

– Ах, Вітю? Ну що ж, зараз вас до нього проведу, тільки зачекайте на мене. Я принесу вам білі халати, без них до палати заходити не можна.

– Дякую, – зраділи діти.

За кілька хвилин двійнята вже були в післяопераційній палаті, де стояли два вузьенькі ліжка. На одній із них лежав молодий хлопчина з тоненькими вусиками, а на іншій – Вітя Башмаков. Хворий, побачивши перед собою двійнят, від подиву навіть рота роззявив.

– Доброго дня, Вітю, – першою схаменулася Софійка. – Ми прийшли провідати, а це тобі! Тут яблука й апельсини, мабуть, пізніше тобі можна буде їх їсти.

І Софійка поклала на Вітькову тумбочку пакунок із фруктами.

– А це цікава книжка про індійців. Вона мені дуже подобається, – сказав Сергійко й поклав книжку поряд із пакунком.

– Дякую, – ледь чутно пробурмотів Вітько.

– Тобі дуже боляче? – порушила тишу Софійка.

– Так, але скоро все минеться, – кивнув Вітько.

– Звісно, минеться, – усміхнувся Сергійко. – Не все життя воно болітиме?!

– А чому ви до мене прийшли? – не витримав Вітько.

– Просто провідати, ти наш однокласник.

– Не хвилюйся, ми тепер часто приходитимемо, щоб тобі було веселіше, – заспокоїла Софійка. – Коли я хворіла, так не хотілося залишатися самою. Повір, я знаю, наскільки це погано.

– Угу, – тільки і промовив здивований Вітько.

– І щодо школи не хвилюйся. Ми допоможемо тобі не залишитися на другий рік. Ми навіть з Оленою Іванівною домовилися. Вона уроки через нас передаватиме. А іноді й сама до тебе приходитиме. Якщо старатимешся – все вийде.

Вітько навіть почервонів від зниковілості чи ще від чогось, але дівчинці здалося, що він ледь не заплакав.

– Дякую, друзі, я найбільше боявся, що мене друго-річником прозиватимуть.

– Ми запитували медсестру, коли ти зможеш займатися, і вона сказала, за кілька днів, якщо температури не буде, – переказав Сергійко.

– Чудово, я старатимуся, – пообіцяв Вітько.

– Діти, вам час іти, – через прочинені двері палати повідомила медсестра. – Прийдете іншим разом, хворому потрібен спокій.

– До побачення, Вітю, – сказала Софійка. – Одужуй!

– Ми скоро прийдемо, – усміхнувся на прощання Сергійко.

Коли двійнята підійшли до дверей, Вітько раптом промовив до них слабким, немов чужим, голосом:

– Друзі, пробачте. Мені дуже соромно перед вами!

– Пробачаємо, – весело махнув рукою Сергійко.

– Звісно, ми вже все забули, – додала Софійка.

Вітя Башмаков довго не повертався до школи. А коли прийшов, усіх здивував тим, що в навчанні нітрохи не відстав від однокласників, а навіть навпаки – він почав учитися набагато краще, ніж раніше. Двійнята виявилися його друзями. А ще Вітько став хорошим зразковим хлопчиком. І невдовзі всі у класі забули, що колись цього веселого, кирпатого хлопчину прозивали таким жахливим прізвиськом – Башмак.

Сергійко й Софійка запросили Вітька до своєї недільної школи, де хлопчику надзвичайно сподобалося. Там він зустрів іще багато чудових друзів.

А Сергійко й Софійка на все життя зрозуміли, наскільки важливо в житті бути схожим на Ісуса, Який навчав любити своїх ворогів, молитися за кривдників, не відповідати злом за зло, а перемагати зло добром. Коли так живеш, ворогів стає дедалі менше, а друзів значно більше. Не вірите? Спробуйте самі!

План

Діти поверталися зі школи, коли на вулиці розпочався снігопад. Гарні, пухнасті сніжинки, ніби танцюючи, плавно спускалися на землю, роблячи все навколо схожим на казку.

– Ой, як гарно! Як хочеться погуляти! – радів Сергійко. – Походити по першому снігу. Як потішно він рипить під ногами!

– І я теж люблю снігопад, – погодилася Софійка. – Якщо підвести голову й уважно поглянути на небо, то здається, що це не сніжинки падають униз, а ти здіймаєшся вгору. Минулої зими мама так учила мене літати.

– Літати?

– Ой, Сергійко, ну, ніби літати. А ще я люблю сніжинки розглядати. Мама каже, що це тільки здається, що вони однакові, а насправді просто дуже схожі.

Але спробуй розібратися, адже сніжинки так швидко тануть на долонях.

– Так, шкода, що сьогодні так багато уроків задали, – сумно продовжив розмову Сергійко. – Бо ми могли б і по рипучому снігу побігати, і політати, і сніжинки половити.

– Треба щось придумати, – підказала Софійка. – Тільки щось хороше, бо з поганого завжди погане й виходить.

– А що тут вигадаш? Уроки вчити треба – й усе тут, адже ми християни, а християни мають бути дисциплінованими, зразковими і таке інше. Так тато з мамою кажуть, і в недільній школі навчають. Отже, погуляємо на канікулах.

– Але канікули не скоро, та й першого снігу вже не буде. Може, придумаємо, як уроки швидше вивчити? Ну ж бо, Сергійко!

Хлопчик замислився. Сніг весело рипів під його ногами, немовби кваплячи хлопчика з рішенням. А сніжинки під яскравими промінчиками сонечка були такими гарними, блискучими, що взагалі не хотілося йти з вулиці.

– Придумав, придумавав! – раптом радісно закричав Сергійко й підкинув ранець так високо, що ледве його спіймав.

– Ну, що придумавав? – раділа Софійка.

– А розподілімо уроки на двох, тоді ми швидше з ними впораємося.

– А це як – на двох? Поясни краще, Сергійко!

– Ой, ну яка ти, Софійко, нетямуща! Пам'ятаєш, мама завжди каже, якщо допомагати одне одному, то будь-яка справа здається легкою, і все виходить швидше. Згадай, як ми прибирали на кухні, коли я мив посуд, а ти підлогу замітала, – одному це довго робити, а вдвох ми так швидко впоралися!

– Це зрозуміло, тільки з уроками все інакше.

– І нічого не інакше! От подумаймо, як краще зробити. Ось ти, наприклад, швидко писати можеш і вправи з української мови правильно виконуєш. Я так не можу.

– Звичайно, правила частіше вчити треба і старатися, – відзначила дівчинка.

– Не перебивай, Софійко, бо я свою ідею забуду.

– Ну, добре, і що далі?

– Отож-бо, ось ти берись до української, напиши все у своєму зошиті, а потім у моєму, тільки так, ніби це я сам писав. А тим часом я займуся математикою. Усі приклади та задачі розв'яжу й у наші зошити запишу.

Цифри всі люди майже однаково пишуть. Наша вчителька і не здогадається, що у твоєму зошиті я писав.

Софійка на хвилинку задумалася. Математику вона справді не любила, й завжди на задачі та приклади витратила значно більше часу, ніж Сергійко.

– Добре, я згодна. А як бути з читанням?

– Читання ввечері вивчимо, мама завжди так дозволяє. Трохи відпочинемо після письмових завдань, а потім візьмемося за усні.

Софійка ще раз усе продумала і запалилася:

– Ой, навіть не віриться, що ми скоро зможемо спокійно погуляти! Який ти розумний, Сергійко, я би до такого нізащо не додумалася!

Відразу після обіду діти взяли за уроки. Вправи з української мови здалися дівчинці зовсім неважкими, і вона старанно виконала свою домашню роботу, а потім розгорнула зошит Сергійка, щоб записати вправи до неї. Дівчинка ні на мить не забувала, що писати треба так, аби почерк був схожим на братів.

– Ой, Сергійко, як смішно ти пишеш, – сказала Софійка. – Мені твій почерк важко підробити. Мої літери всі рівненькі, гарненькі, а твої – круглі, кособокі, так і скачуть у різні боки, ніби ти лінієчку в зошиті не бачиш. І як тільки Олена Іванівна розуміє твої закарлюки?! Не дарма вона завжди просить почерк виправити. Ні, я так писати не зможу!

– Постарайся, Софійко, бо в нас увесь план через тебе зірветься. Ось я математику майже всю розв'язав, скоро звільнюся. Ти, головне, швидше пиши. Коли

дуже поспішаєш, букви завжди кривими виходять. За оцінку не хвилюйся, навіть якщо я «задовільно» отримаю, нічого страшного, зате на вулиці нагуляємося!

– Ну, добре, я спробую.

Сергійко знову взявся за математику, а Софійка поглянула у вікно. Снігу нападало вже багато, все навколо нагадувало зимову казку. Дівчинка зітхнула й продовжила роботу. Спочатку вона писала в зошиті Сергійка без усякого старання, в усьому наслідуючи брата, але потім замислилася: «Бідолашний Сергійко, знову «задовільно» отримає, мама засмутиться, а тато навіть насварити може. Та й не по-християнськи якось виходить – виконувати для когось роботу так погано».

Софійка ще раз уважно поглянула на букви в зошиті брата, що стрибали врзнобіч, саме ті, які вона щойно написала, і стало соромно. Дівчинка подумала: «Тато не дарма говорив, що потрібно вчиняти з іншими так, як хочеш, аби вчиняли з тобою. Так у Біблії написано. А я б не хотіла, щоб у моєму зошиті були такі жахливі літери».

Дівчинка усміхнулася й узялася старанно писати рядочок за рядочком. Звісно, вона намагалася виводити літери круглими та крупними, якими б вони виходили в Сергійка, якби він старався. Час від часу Софійка відсувала зошит і дивилася на свою роботу на відстані.

«Ну, оце інша річ! За таку роботу і «добре» можна поставити. Шкода, що я не відразу почала так гарно писати», – подумала дівчинка.

– Я все! – нарешті радісно заявив Сергійко і протягнув сестрі зошит із математики. – Бачиш, як я швидко все розв’язав!

– Молодець! – похвалила Софійка, ховаючи зошит до ранця. – Я теж закінчила, ось, тримай.

Сергійко, не дивлячись, що написала сестричка, радісно захопив зошит з української мови й заховав до свого ранця.

– Ух ти, як швидко ми впоралися! Відтепер уроки так завжди й робитимемо. І як я раніше до такого не додумався?

Діти, отримавши у мами дозвіл на прогулянку, швиденько вдяглися й подалися на вулицю.

Як там було чудово! Вони подовгу стояли на одному місці, відкинувши голови й уважно вдивляючись угору.

– Я вже лечу! – невдовзі закричала Софійка.

– І я лечу! – із захватом підхопив Сергійко. – Як це чудово – літати!

Після «польотів» діти вирішили зліпити сніговика, але перший сніг був сухим, тому нічого не вийшло. Зате Сергійко придумав гру в мисливців – діти малювали сліди різних звірів і пташок. Це було дуже потішно! А от знайти різні сніжинки їм не вдалося, тому що ті так швидко танули на гарячих долонях дітей, що розглядіти уважніше було просто неможливо. На вулиці вже вечоріло, двійнята ще трохи «політали», а потім, згадавши про вечерю, поспішили додому.

Учити уроки з «Рідної мови» було саме задоволення, бо задали прочитати цікаву історію про сніговика. Лежачи спати, діти почувалися неймовірно щасливими.

А наступного дня у школі Сергійко й Софійка безтурботно здали свої зошити з домашнім завданням учительці, сподіваючись, що вона ніяк не здогадається про їхні хитрощі.

Увечері мама з усмішкою повідомила дітям:

– Сьогодні в нас буде гість. Я спечу до чаю пиріг, а ви поки приберіть у своїй кімнаті.

Гостей діти любили.

– Ура, гість – це чудово! А хто до нас прийде, матусю? – запитували вони, перебиваючи одне одного.

– Це – сюрприз. Але гість дуже хороший, тож залиште балачки та швиденько до роботи!

Діти старанно прибрали свою кімнату. Уроки вони вивчили так само, як учора, допомагаючи одне одному. Непокоїтися не було жодних підстав. На кухні витав смачний аромат маминого пирога, й дітям не терпілося швидше побачити таємничого гостя і попити

чаю. Тато прийшов з роботи дещо раніше. Щойно Сергійко й Софійка допомогли неньці накрити на стіл, як пролунав довгоочікуваний дзвінок у двері. Мама поспішила зустріти гостя. Того вечора двійнята аж ніяк не очікували побачити у своєму домі Олену Іванівну. Коли Софійка побачила вчительку, від хвилювання вона так сильно почервоніла, що тато, торкнувшись її лоба, подумав, що в дочки піднялася температура. А в Сергійка так голосно закалатало серце, що здалося, ніби всі чують його биття.

Олена Іванівна радо прийняла пропозицію повечеряти разом із сім'єю своїх учнів і, весело підморгнувши Сергійкові й Софійці, почала розмову з мамою про всілякі дрібниці. Поки жінки були зайняті, Сергійко тихенько прошепотів на вушко сестрі:

– Усе, ми провалилися, наш план не вдався, знову дістанеться! Але ж так усе чудово вигадали!

Дівчинка у відповідь теж прошепотіла братові на вушко:

– Не вигадали, а вигадав. Це ти завжди все неправильне придумуєш! І сьогодні так само зробили, тож тепер за два рази дістанеться!

І Софійка почервоніла ще більше, а Сергійко поклав руку на серце, намагаючись хоч трішечки його заспокоїти.

Але тут Олена Іванівна сказала:

– Я вам сьогодні хорошу новину принесла. Сергійко нарешті виправив свій почерк. За вчорашню домашню роботу з української мови я поставила йому відмінно.

Щоправда, спочатку він не дуже старався, але потім виконав вправу так гарно й охайно, що я вирішила заохотити його гарною оцінкою. Молодець, Сергійко. Дуже шкода, що у класі ти, як і раніше, пишеш неохайно, але я розумію, що вдома маєш значно більше часу на уроки. Якщо так продовжуватимеш, незабаром і у класі писатимеш не гірше, ніж удома.

На очах здивованих дітей Олена Іванівна дістала зошит Сергійка з української мови, той самий, у який учора так старанно писала Софійка.

– Ось, помилуйтеся, – з гордістю сказала вчителька батькам.

Тато й мама були щасливі. Здавалося, вони сотню разів розглядали кожну літерочку в зошиті Сергійка. Батьки наперебій хвалили сина:

– Молодець, Сергійко!

– Бачиш, як прекрасно все виходить, коли стараєшся!

Сергійкове серце ладне було вискочити назовні.

– А як сьогодні? Принеси, будь ласка, свого зошита з домашнім завданням, – попросила Олена Іванівна.

Сергійко, мов уві сні, увійшов до дитячої кімнати, дістав із ранця зошит і розгорнув. Він побачив гарненькі, рівненькі літери, кругленькі, однакового розміру, написані чітко на лінійках, і ледве не розревівся.

– Ну, де ж ти, Сергійко? – почувся мамин голос.

За кілька хвилин хлопчик простягнув зошита Олені Іванівні.

– Ну от, знову відмінно написано. Якщо не буде помилок, отримаєш ще одне відмінно! – пообіцяла Олена Іванівна.

Тато від цих слів зробився навіть ніби вищим на зріст, а мама так радісно почала усміхатися, що мала набагато молодший вигляд.

– Але й це ще не все. Ось, погляньте в зошит Софії, – сказала Олена Іванівна, дістаючи зі свого портфеля зошит дівчинки. – Я поставила Софійці відмінно за задачі та приклади. Не дуже охайно написано, проте як усе правильно розв'язано! Зазвичай Софійці не даються приклади, а тут вона навіть краще за Сергійка впоралася. Молодець! Мабуть, під час уроку була уважною. Зараз ми не перевірять і домашню роботу за сьогодні, але, сподіваюся, ти знову постаралася. Якщо так піде й далі, закінчиш чверть із гарними оцінками з математики.

Тепер батьки почали хвалити Софію:

– Молодець, донечко, математика – це дуже важливий предмет.

– Старайся, Софійко. До кінця чверті залишилося зовсім мало.

– Так, і головне, не поспішай, коли у класі розв'язуватимеш приклади, – наостанок порадила Олена Іванівна. – І підготуйся краще до контрольної роботи. Я переконана, що в тебе все вийде.

Софійка не могла промовити жодного слова й тільки кивала щасливим дорослим.

Потім батьки й Олена Іванівна знову про щось розмовляли, а діти відпросилися до своєї кімнати.

Умостившись біля акваріума, вони спочатку просто мовчали. Першим заговорив Сергійко:

– Оце так! Краще б вони про все здогадалися, тоді просто насварили б та й по всьому! А зараз що робити? Невже мені все життя на кожну літеру по десять хвилин витрачати? Удома ще добре, ти б допомогла, а у класі... Як у класі тепер писатиму? Ох, як добре, як легко було жити й отримувати «задовільно»! Софійко, навіщо ж ти так старалася, адже просив тебе писати, як я?!

І тоді дівчинка розповіла все, про що думала, виконуючи домашнє завдання в Сергійковому зошиті.

– Теж мені, християнка! Та справжні християни, якщо хочеш знати, взагалі в чужому зошиті писати не повинні, тому що це – неправда! Краще б ти це місце з Біблії згадала, коли мою вправу робила!

– Так, твоя правда, – змахнувши зі щоби сльозинку, підтвердила Софійка. – Але зараз ти скажи, чому в моїх прикладах помилок виявилось менше, ніж у тебе?

– Просто я вирішив хоч раз тебе відмінною оцінкою потішити! Ти завжди стараєшся, а більше «добре» ще ніколи не отримувала. А собі помилку навмисно зробив, аби ніхто не подумав, що ти в мене списуєш.

– Бачиш, до чого твоя доброта довела? Сьогодні ти мені теж на відмінно нарозв'язував?

– Угу.

– А у класі що я робитиму? А на контрольній? Це ж важче, ніж просто старанно літери виводити, адже ти знаєш, що я терпіти не можу цю математику!

Дівчинка схлипнула.

– Ну не плач, Софійко. Хочеш, я піду й у всьому зізнаюся?

– Ти що? Адже батьки й учителька були такими щасливими! Краще помолімося, в Бога за неправду прощення попросимо й подумаємо, як жити далі.

Діти щиро помолилися. Вони справді каялися в тому, що накоїли. А після молитви вирішили:

– Ти, Софійко, не засмучуйся, я з тобою буду займатися, та й часу до контрольної ми ще трохи маємо.

– Дякую, Сергійко. А я тобі з українською мовою допоможу. Правила легко вивчити, а з почерком ти й сам упораєшся, тільки постарайся.

– Так, тепер гуляти нам доведеться тільки під час канікул, – зітхнув хлопчик.

– А батькам і Олені Іванівні зізнаємося аж після завершення чверті, бо вийшло дуже соромно, – запропонувала Софійка.

– Згоден, – зрадів хлопчик. – От бачиш, у цьому теж є щось цікаве; ми придумали новий план, і мета хороша. Якщо старатимемося, то неодмінно все вийде.

– Ой, Сергійко, ти завжди щось придумаєш! – засміялася дівчинка.

За вікном у бальному танку кружляли білі сніжинки. Але двійнятам було не до прогулянок, вони старанно готувалися до завершення чверті. Сергійко сумлінно вчив правила з української мови і так ретельно виводив літери у своєму зошиті, що дівчинці здалося, ніби брат став писати краще за неї. А Софійка

не на жарт узялася за математику. Спочатку було дуже важко, вона навіть потай плакала, але потім стало дедалі легше розв'язувати задачі та приклади. І невдовзі в її зошиті вже красувалися зароблені чесною працею відмінні оцінки.

Діти багато молилися, просили Бога дарувати їм мудрість і терпіння. А якими ж вони були щасливими, коли отримали гарні четвертні оцінки.

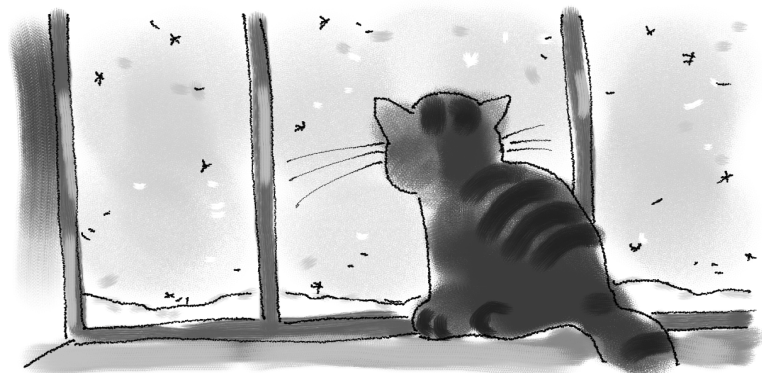
– Ось бачиш, Софійко, наш план удався! – задоволено розглядаючи шкільний щоденник, говорив Сергійко.

– Так, це був найважчий, але дуже хороший план, – усміхнулася сестричка.

– Але зараз треба про все розповісти Олені Іванівні.

– Це найстрашніше. Однак, думаю, в нас і це вийде!

Коли всі діти, забравши щоденники з четвертними оцінками, вирушили додому на зимові канікули, двійнята трохи затрималися у класі. Червоніючи та хвилюючись, вони підійшли до письмового столу вчительки.

Олена Іванівна уважно поглянула на них з-під важких окуляр:

– Сергійко й Софійко, а ви чому не поспішаєте додому? Канікули щойно розпочалися.

– Нам просто треба щось розповісти, Олено Іванівно. Точніше, зізнатися, – почав Сергійко.

Олена Іванівна зняла окуляри та з усмішкою поглянула на своїх учнів:

– Так? Ну що ж, сміливіше, я вас уважно слухаю!

– Ми просто тоді хотіли політати зі сніжинками й побігати по хрусткому снігу, дуже-дуже хотіли! – стала пояснювати Софійка. – Тому так і зробили.

– Як? – запитала Олена Іванівна.

– Ну, дуже просто, – продовжив Сергійко. – Ми вирішили допомогти одне одному виконати домашнє завдання, аби швидше вийти погуляти.

– Це я писала в Сергійковому зошиті того разу, коли він отримав першу відмінну оцінку, та ще один раз, коли ви прийшли до нас у гості. Але далі Сергійко сам старався.

– А я розв'язував Софійці математику та писав у її зошиті. Але потім сестра сама стала добре вчитися. Свою четвертну оцінку Софійка заробила власним розумом. Це був наш план.

– Вибачте, будь ласка, ми вас обманули, а християнам так не можна. Ми обіцяємо більше ніколи так не робити. Пробачте нам, будь ласка!

Олена Іванівна раптом голосно розсміялася:

– Он як! Я дуже рада за вас, діти. До того ж бачу, що і мій план теж удався.

– Який план?

– Я від самого початку зрозуміла, як ви вчили уроки. Переплутати ваші почерки я б ні за що на світі не змогла, бо майже щодня перевіряю ваші зошити. Але я також придумала план, як допомогти вам бути старанними, по-справжньому, і ось теж радію, що все вийшло.

Діти розгублено презирнулися і весело розсміялися. Але потім Сергійко сказав:

– Тепер ми ще повинні розповісти батькам. Це найважче.

– Хай щастить! – наостанок мовила Олена Іванівна, проводжаючи двійнят до дверей класу. – І гарних вам канікул, діти!

Увечері двійнята показували батькам свої щоденники.

– Слава Богу, діти, ми дуже за вас раді. Подякуймо разом Господу за ваші успіхи, – запропонував батько.

– Добре, але спочатку нам потрібно дещо вам розповісти.

– Говоріть, – підбадьорив тато.

І Сергійко із Софійкою розповіли батькам усю свою історію з домашнім завданням.

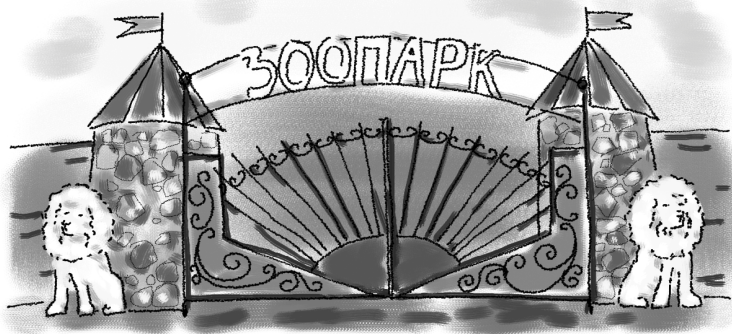
– А ми давно чекали, коли ж ви зізнаєтеся, – промовив тато. – Нам так само, як і Олені Іванівні, була дуже зрозуміла ваша хитрість. Слава Богу, ви не тільки розкаялися у своїй неправді, але й на ділі довели, що

ви – справжні християни, які не лише усвідомлюють свої помилки, але прагнуть їх виправити.

І знову діти дивувалися, які все ж таки розумні ці дорослі.

– Просто колись ми теж були дітьми, – засміялася мама, пригортаючи до себе Сергійка й Софійку, – і ми теж вигадували різні плани, бігали по рипучому снігу й літали зі сніжинками. Тому нам так легко вас зрозуміти і вам пробачити.

На вулиці намело багато снігу, зима виявилася гарною та морозною. Це були найпрекрасніші канікули двійнят, адже вони розпочалися з гарних оцінок у шкільних щоденниках.

У зоопарку

У зоопарку було людно та гамірно. Двійнята дуже любили зоопарк. Сергійко навіть мріяв, що в майбутньому стане лікарем, який лікує хворих звірів. Це називається – ветеринар. А Софійка не хотіла бути лікарем, ніяким, тому що вона не любила ліків і дуже боялася уколів. Навіщо ж мучити інших, якщо самій це не подобається? Але потай від усіх дівчинка хотіла мати мавпочку, маленьку, смішну, точно таку, як ті, що жили в зоопарку у великій клітці.

– Ой, матусю, а коли ж будуть мавпочки? – запитала дочка неньку, коли вони переходили від однієї клітки до іншої.

– Скоро, Софійко, – усміхнулася мама, – наберися терпіння!

– Може, підемо трохи швидше, – не вгамовувалася дівчинка.

– Не поспішай, доню, ми ще встигнемо помилуватися твоїми улюбленими звірятами, – заспокоював тато.

– І справді, навіщо поспішати? Краще поглянь, який гарний смугастий тигр! Оце так паща, оце так зубки! – захоплювався Сергійко, розглядаючи хижака, що ліниво позіхав.

Софійка подивилася на тигра й теж позіхнула:

– Ой, як нудно на нього дивитися, не те що на мавпочок. Ось вони завжди веселі та спритні!

У наступній клітці розташувалося сімейство левів. Сергійко знову був у захваті, а Софійка все озиралася навкруги: ну де ж мавпочки?

Біля клітки з ведмедицею і двома ведмежатами тато, мама, Сергійко й Софійка надовго затрималися. Ведмежата були такими кумедними, що діти не могли звести з тваринок очей.

– Вони теж двійнята, як і ми із Сергійком, так, тато? – запитала Софійка.

– Звичайно, і поводяться вони зовсім як ви, – засміявся чоловік.

Діти залюбки спостерігали, як ведмежата весело грали у квача й, охопивши одне одного, стрімголов каталися по підлозі клітки.

– Дуже хороші, – усміхнулася Софійка, – та мавпочки все одно кращі.

Після кліток із величними жирафами, трохи лякливими зебрами й маленькими поні вони побачили великий мавпятник.

– Ой, як тут людно! – здивувався Сергійко, – Людей більше, ніж мавп!

– Ще б пак, адже це найцікавіші тваринки, – зробила висновок Софійка.

Мавпи, найрізноманітніші, всіх видів і порід, метушилися у величезних клітках, які своїм оформленням дуже нагадували маленькі куточки джунглів. Софійка була в захваті:

– Ой, матусю, поглянь на те малятко, що, здається, приклеїлося до неньчиного животика. Мама-мавпа стрибає по гілках, а воно навіть не ворухнеться! Як можна так міцно триматися?

Сергійкові мавпочки також сподобалися:

– Оце швидкість! Так спритно стрибати по гілках і жодного разу не промахнутися можуть лише мавпи! Ох, у мене від них уже в голові паморочиться. Софійко, поглянь он на ту смугасту мавпочку! Вона їсть банан і висить униз головою. А тримається за гілку тільки хвостом! Я не зміг би їсти догори дригом, а може, і зміг би, треба спробувати.

Біля однієї клітки дуже голосно сміялися підлітки. Мама, тато, Сергійко й Софійка підійшли подивитися, з чого вони сміються. У клітці мешкали молоді шимпанзе. Тварини без кінця робили гримаси та дражнили відвідувачів зоопарку.

– О, відразу видно, що вони дуже розумні, – промовив один із підлітків.

– Звичайно, адже не дарма кажуть, що люди походять від мавп! – відповів інший підліток.

– Тато, що той хлопець каже? Хіба не знає, що людей створив Бог? – здивувався Сергійко, мимоволі підслухавши розмову двох незнайомих хлопців.

– Ти ж знаєш, сину, не всі люди в це вірять.

Сергійко уважніше придивився до групи підлітків. Хлопчаки занадто голосно сміялися, теж робили мавпам гримаси, лускали насіння та плювали лушпиння в різні боки, не зважаючи на інших відвідувачів.

– Мені здається, вони ще й не дуже виховані, – промовив Сергійко напівпошепки, щоб почув тільки тато.

– Ой, погляньте на того, що в лівому кутку, – сміявся один із підлітків, – він схожий на нашого Микиту. Микито, це твій пращур, точно, навіть усмішка та сама.

– Ти що, Сашко, це ж шимпанзе, люди пішли від горил! – обурився інший підліток.

– Усі люди, може, і від горил, а ти, Микито, від цього шимпанзе! – кепкував перший. – Та хто ж знає напевно, горили були нашими пращурами чи шимпанзе? Це ще ніким не доведено.

– Сашко, а ти маєш такий вигляд, як і та кривляка, що біля ґрат. Мавпочка від тебе погляд відвести не може, теж, мабуть, упізнала родича, – друзі взяли на кпини приятеля.

– Ой, точно, вона з моєї родини! Треба насінням пригостити! – сказав Сашко.

Хтось із натовпу намагався зупинити хлопців, пояснюючи, що відвідувачам не можна годувати звірів у зоопарку. Але Сашко вже перескочив через невеликий

бордюр, що відділяв глядачів від кліток, і простягнув мавпі паперовий пакетик із залишками насіння.

Мавпа дуже зраділа подарунку. Вона відразу взялася до роботи. Шимпанзе акуратно висипала насіння з паперового пакету на підлогу, потім понюхала, полизала, пожувала папір і, вирішивши, що це сміття, склала його в куток клітки. Потім вона почала гризти по насіниці так само, як люди, спльовуючи лушпиння неподалік. На щастя, інші мавпи були зайняті, й ніхто не заважав щасливій шимпанзе смакувати свої ласощі.

– Насіння любить, як і ти, Сашко. Усі манери твої, – не вгамовувалися підлітки.

Коли шимпанзе закінчила гризти насіння, то повернулася в куток клітки по залишений там папір. Вона ще раз його добре обнюхала і почала акуратно складати на нього лушпиння від насіння, яке щойно спльовувала.

– Оце так, ну дає! – дивувалися підлітки.

Закінчивши свою роботу, мавпа знову склала сміття в куток і почала спілкуватися з гостями.

І тут тато не витримав:

– Знаєте, хлопці, – сказав він підліткам, – якби ця мавпа могла розуміти ваші слова, то образилася б після

того, як ви записали її до своїх родичів. Погляньте, як ви заплювали все навколо лушпинням, хоча о-он, на кутку, є кошик для сміття. Так, навіть шимпанзе було б за вас соромно!

Інші відвідувачі підтримали тата, а підлітки ніяково подивилися під ноги. Навколо них усюди валялося лушпиння.

– Думаю, хлопці, не лише мавпі було б соромно за вас, але й вашим батькам. А Бог, Який створив людину, дуже засмучений вашою поведінкою. Щось про Нього знаєте?

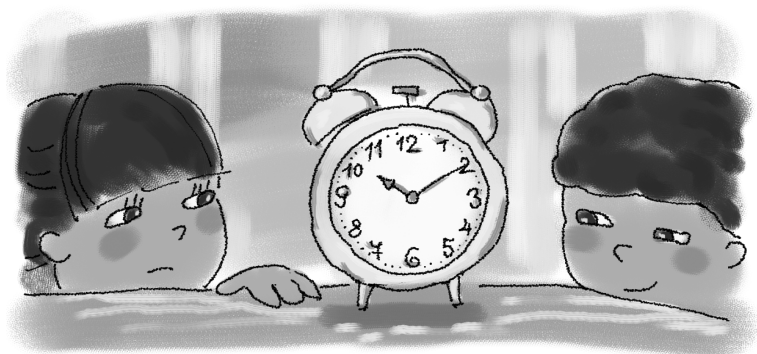
Підлітки заперечливо похитали головами. Тато відвів їх трохи вбік і кількома словами розповів про Творця. А потім подарував їм буклет з адресою рідної церкви. Хлопці, на диво, слухали тата дуже уважно й пообіцяли неодмінно відвідати богослужіння.

Софійка була щасливою:

– Ну, що я вам говорила? Не дарма я так люблю мавп, вони найкумедніші й найрозумніші тварини. А ця ще і проповідниця, чи не так, татусю?

– Звичайно, сьогодні вона своєю поведінкою засоромила галасливих хлопчаків.

Хочете вірте, хочете ні, проте Сашко і його друг Микита справді прийшли до церкви, куди їх запросив тато Сергійка та Софійки. І прийшли не самі, а разом із батьками. Усе ще не вірите? Тоді й ви приходьте до їхньої церкви та переконайтеся на власні очі.

Час

Чудово, коли є канікули, а особливо, якщо канікули літні! На них чекають усі школярі ще від вересня. І ось, нарешті, настало літо! Двійнята успішно закінчили перший клас і перейшли до другого. Удома всі раділи їхнім успіхам і дякували за це Господу.

– Ой, навіть не віриться, що цілих три місяці не треба думати про уроки, вранці прокидатися під дзвін будильника та можна гуляти, скільки заманеться! – радів хлопчик.

– Я теж дуже рада, що настало літо! Знаєш, Сергійко, я наш будильник просто терпіти не можу. Коли вранці дзвенів, мені завжди хотілося його кудись із кімнати викинути, щоб не заважав спати. А зараз ми від його дзенькання відпочинемо!

– Може, його і зовсім на все літо з кімнати винесемо, щоб тут навіть і не цокав, – запропонував хлопчик,

поглядаючи на пузатий будильник, що стояв на письмовому столі.

– Згодна! – заплескала в долоні Софійка. – Щоб не псував нам настрої, коли на очі потраплятиме. Влаштуймо йому літні канікули!

– Треба віднести його в татів гараж і якнайдалі заховати, нехай там і відпочиває, – засміявся Сергійко.

– Треба так щоліта робити! – запропонувала дівчинка. – Це буде чудово – щось незвичне вже на початку канікул!

– Правильно! – погодився хлопчик.

За кілька хвилин пузатий будильник уже відпочивав у гаражі, а діти спокійно вирушили спати.

– Мама обіцяла не будити нас завтра, тому я спатиму до обіду, – усміхнувся Сергійко, йдучи до свого ліжка.

– А я спатиму до вечора, оце вже висплюся! – розмріялася Софійка.

– До вечора? – здивувався брат. – Ну, до вечора це занадто довго. За день стільки всього цікавого зробити можна, а ти все проспеш. Адже так усі канікули собі зіпсуєш.

– Та ні, я зовсім не збираюся всі канікули проспати. Тільки завтра спатиму довше, а потім ми гратимемо з тобою цілими днями. Тато пообіцяв за гарне навчання купити нам велосипеди, тоді вже буде не до сну – мені ж треба навчитися їздити на велосипеді. Ти мені допоможеш, Сергійко?

– Ще й питаєш! Звичайно, допоможу, адже я – твій брат!

– Дякую, Сергійко. А ще я хочу цього року навчитися плавати. От поїдемо до табору, там і навчуся. Ти мені допоможеш?

– Неодмінно, – пообіцяв сестрі Сергійко. – А ще мрію на кілька днів до бабусі в село з'їздити, сходити з хлопцями на риболовлю. Якщо захочеш, то і тебе візьму.

– Ні, не ображайся, та ловити рибу мені нецікаво, нудно. Краще з бабусею пиріжки пектиму, вони в неї такі смачненькі виходять. Ой, Сергійко, я так за нашою бабусею засумувала! Усе-таки як чудово, що є літо, скільки всього цікавого можна зробити!

– Добре. А зараз, Софійко, лягаймо спати, бо так і до вечора не виспимося, – засміявся Сергійко.

Засинаючи, діти мріяли про те, як чудово вони проведуть довгоочікувані літні канікули. І коли зранку, перш ніж вирушити на роботу, тато зазирнув до їхньої кімнати, то мимоволі засміявся, вдивляючись у обличчя дітей. І Сергійко, і Софійка спали зі щасливими усмішками. Мабуть, їм снилися цікаві сни, які сняться тільки під час шкільних канікул.

Двійнята і справді проспали дуже довго. Сонечко було геть високо, коли Сергійко розплющив очі.

– Софійко, прокидайся! – спробував він розбудити сестричку.

Але на іншому кінці кімнати була тиша, дівчинка зовсім і не думала прокидатися.

– От сонько, – засміявся Сергійко, підводячись зі свого ліжка.

Та коли хлопчик відчинив двері в коридор, то з кухні долинув такий запашний аромат чогось смачного, що прокинулася і Софійка.

– Ой, як смачно пахне, мабуть, уже час снідати.

За кілька хвилин діти були на кухні.

– Ох ви, мої учні, таке відчуття, що сьогодні за весь шкільний рік вирішили відіспатися. Усі люди давно вже пообідали, а ви тільки снідаєте, – усміхалася мама, розставляючи перед дітьми тарілки з їжею.

– Ой, знову вермішель із гуляшем, – невдоволено надувши губки, промовила Софійка. – Я пиріжків хочу, з яблучним повидлом і сиром, як у бабусі! Мені вони сьогодні вночі наснилися.

– Ну що ж, завтра займемося пиріжками. Допомога-тимеш мені тісто місити, – вирішила ненька.

– Ніколи мені завтра, матусю. Та і твої пиріжки не настільки смачні, як бабусині. Краще вже спечи торт «Рудик», він у тебе найсмачніший.

– «Рудик» ми з тобою зможемо спекти і сьогодні, саме до татового повернення. Ввечері відсвяткуємо ваш перший день канікул, – запропонувала мама.

– Як це ти гарно придумала! Тільки ніколи тобі допомагати. У мене, знаєш, скільки справ, так можна нічого не встигнути! Канікули пролетять, а я все у справах і справах, а відпочивати коли? Нам навіть наша вчителька Олена Іванівна гарного відпочинку побажала.

– Ну що ж, – не надто охоче погодилася ненька. – Хоча я так мріяла, що ти, Софійко, сьогодні допоможеш на кухні, а Сергійко підмете подвір'я. Так, Сергійко?

Хлопчик, почувши неньчине прохання, ледве не подавився вермішеллю.

– Що ти, матусю, навіть у Біблії написано: «Використовуйте час...» Ви з татом нам завжди так кажете. Ось я і вирішив усі канікули цінувати час, берегтиму його, марно не витрачатиму. Я навіть хочу на кожен день скласти такий план, аби літні канікули не пролетіли даремно. От сьогодні, відразу після сніданку, ми із Софійкою підемо на вулицю пограти.

– А хто ж подвір'я підмете? – розгублено запитала ненька.

– А хто його весь час підмітав, поки ми були у школі?

– Та й навіщо його підмітати, у нас на подвір'ї, матусю, навіть дуже чисто, – додала Софійка.

– Та-ак, – сказала ненька. – Я завжди підмітала подвір'я. І от уже багато років, від самого дня вашого народження, канікул і відпусток у мене не було.

– А навіщо вони тобі? Адже ти до школи не ходиш, завжди вдома, як на канікулах, – знизав плечима Сергійко.

Ненька більше нічого дітям не сказала, тільки чомусь швидко вийшла з кухні до своєї кімнати.

– Я вже наївся, – сказав Сергійко сестрі, показуючи свою порожню тарілку. – Дарма ти так погано їси, вермішель із гуляшем навіть дуже смачна.

– Я краще чай із печивом поп'ю, – пояснила Софійка й налила собі чаю.

– Мабуть, я теж із тобою за компанію вип'ю чашечку чаю, – сказав Сергійко, посуваючи до себе вазу з печивом.

Після їжі хлопчик сказав:

– Мама щось немає, мабуть, зайнята. Треба зі столу прибрати й посуд помити.

– Може, пізніше помиємо і приберемо? – запропонувала Софійка. – Мені щось так не хочеться на це час витратити. Та і що тут мити, після нас посуду зовсім трошки! Давай все до мийки складемо, а після вечері, коли назбирається більше, за один раз все і помиємо!

– Гаразд, – кивнув Сергійко.

За кілька хвилин брудний посуд був у мийці, й діти радісно вирушили на вулицю. Там яскраво світило літнє сонечко, весело щебетали пташки, над клумбою із запашними квітами кружляли красені-метелики. Загалом, усе було надзвичайно гарно та цікаво.

– Може, покличемо сусідських дітей і пограємо в хованки! – запропонував брат.

– Охоче! – зраділа Софійка. – Я таке гарне місце придумала для схову. Там мене нізащо не знайдуть!

Сусідські діти залюбки погодилися пограти в хованки, адже всі хотіли провести канікули якомога цікавіше й веселіше.

Софійка сиділа якраз у своєму потаємному місці, коли почула гучні сигнали карети швидкої допомоги.

– Ой, комусь стало зле, – сумно подумала дівчинка.

Але раптом вона побачила, що машина зупиняється саме біля їхнього будинку. Софійка, вмить забувши про захопливу гру, поспішила додому. Дуже скоро до неї приєднався Сергійко.

– Нічого не розумію, – захвилювався хлопчик. – Невже нашій мамі стало зле?

– Мабуть! Кому ж іще, адже вдома, крім мами, нікого і немає!

Софійка від страху відразу розплакалася, а Сергійко спочатку сплотнів, мов сніг, а потім став червоним, як стигла полуниця.

А тим часом люди в білих халатах уже виносили маму на ношах, аби поставити їх до своєї великої машини та відвезти до лікарні.

– Зачекайте, зачекайте, це ж наша матуся! – кричала їм Софійка.

– Що трапилося? – кричав Сергійко так голосно, ніби його могли не почути.

– Не хвилюйтеся, діти, – ледь чутно промовила мама, коли Сергійко й Софійка були поряд, – лікар каже, що це апендицит. Це не так страшно, просто мені зроблять операцію. Тато вже знає, я йому зателефонувала. Він приїде до мене в лікарню, а ви навідаєтеся завтра,

якщо, звісно, у вашому щільному розкладі знайдеться для цього час.

Ненька спробувала усміхнутися розгубленим дітям, але в її очах заблищали великі, немов крапельки дощу, сльозинки.

– Пробач, матусю, – плакала Софійка, – я хочу з тобою, до лікарні!

– Пробач, мамо, – теж плакав Сергійко, – я не складатиму розклад.

– Добре, – знову спробувала усміхнутися мама.

– Діти, нам час везти вашу маму до лікарні. Цінна кожна хвилина, – суворо сказала жіночка в білому халаті. Вона йшла попереду нош.

Двійнята сумно дивилися, як два сильних санітари поставили ноші з хворою до карети швидкої допомоги, й під гучний сигнал сирени авто помчало до лікарні.

Сергійко й Софійка, узявшись за руки, вирушили додому.

Діти дуже здивувалися, коли побачили, що посуд помитий, а їхні ліжка охайно заправлені. Двійнята зовсім забули прибрати у своїй кімнаті першого дня літніх канікул.

– Бідолашна матуся, їй, мабуть, було вже недобре, а вона за нами прибирала. А ми... Навіть згадувати соромно, – ледве не плачучи, промовив Сергійко.

– Я так її образила, коли про пиріжки говорила, і про вермішель, і про торт також, – схлипувала Софійка.

– А я що говорив: «Використовуйте час, використовуйте час»! Подумаєш, п'ять хвилин витратив би на

підмітання подвір'я. Зате мамі було б приємно, і вона б не плакала, – жалкував Сергійко.

– Як думаєш, вона не помре? – несміливо запитала Софійка. – Пам'ятаєш, Вітя Башмаков говорив, якщо апендикс вчасно не вирізати, він всередині може лопнути, і стається зараження, від якого навіть помирають.

– Помолімося, щоб наша мама не померла, – запропонував Сергійко.

– Неодмінно, – підтримала його сестричка.

І діти довго молилися Ісусу за свою любу неньку.

– Бідолашна мама, вона справді не має ні канікул, ані вихідних, завжди з нами, – розмірковував Сергійко після молитви. – Ой, як мені соромно за всі слова, які сьогодні їй наговорив.

– І мені, – зізналася дівчинка.

– Усе, треба щось робити! Треба скласти справжній план канікул, у якому ми б виділили частину часу на допомогу мамі.

– Правильно, – погодилася дівчинка.

Сергійко приніс новий блокнот і ручку й узявся записувати рівенько у стовпчик дні тижня: понеділок, вівторок, середа, четвер, п'ятниця, субота.

– Неділю не писатимемо. Цього дня завжди вихідний. Ми його і так всією родиною проводимо після кожного богослужіння, – пояснив хлопчик.

– Угу, – кивнула Софійка.

Потім Сергійко під кожним днем тижня написав:

Підйом – 10:00.

Прибирання в кімнаті – 10:00 – 10:20.

Сніданок – 10:20 – 10:40.

Допомога мамі – 10:40 – 13:00.

Особистий час – 13:00 – до вечора.

Потім Сергійко уважно розглянув складений розклад:

– Що ти думаєш, Софійко?

– Мамі також потрібно влаштувати канікули. Може, після лікарні її до бабусі відправимо?

– Саму?

– Саму. А що? Нехай хоч трохи побуде у відпустці! Сільське повітря дуже корисне, так тато завжди каже. Мама там швидко одужає. А розклад мені твій дуже навіть подобається. Хоча я б іще й після вечері мамі залишилася допомагати, на кухні завжди багато справ.

– Правильно, – кивнув Сергійко й додав у своєму розкладі: «Після вечері – допомога мамі».

А потім іще трохи подумав і дописав: «Поки мама у відпустці у бабусі, всі домашні справи роблять Сергійко й Софійка».

А зверху хлопчик охайно вивів яскравим фломастером: «Використовуйте час».

– Чудово, – закивала головою Софійка.

Діти вирвали аркуш із блокнота і повісили його на стіну в дитячій кімнаті, на найвиднішому місці. А потім повернули з татового гаража пузатий будильник.

– Усе, друже, твої канікули скінчилися, – повідомив йому Сергійко. – Будитимеш нас о десятій годині, щоранку, крім неділі, звичайно. У неділю в цей час ми вже маємо бути в церкві.

– Добре, що ти будильник назад приніс, бо ми б справді всі канікули проспали, – усмінулася Софійка.

Потім діти ще раз помолилися за маму, підмели подвір'я та стали чекати на тата.

Коли батько повернувся, двійнята схвильовано почали розпитувати:

– Як там мама, татусю?

– Їй зробили операцію? Вона не помре?

Тато не поспішаючи почав відповідати:

– Мамі вже видалили апендикс, зараз вона відпочиває. Лікар сказав, що операція пройшла успішно. Якщо все буде добре, то за шість днів мама повернеться додому.

– Тато, а ти з мамою розмовляв?

– Зовсім трохи. Вона передавала вам привіт і сказала, що вас любить і пробачає вам.

Сергійко й Софійка зраділи.

– А вона тобі не сказала, за що пробачає? – уточнив хлопчик.

– Ні. Та, може, це ви самі розповісте?

Діти презирнулися. А потім Сергійко промовив:

– Звичайно, тато, ми тобі все скажемо, тільки спочатку ходімо до дитячої, покажемо наш розклад для канікул.

Татові сподобалися і розклад, й ідея з маминою відпусткою. Сварити дітей за все, що сталося, чоловік не став, адже вони самі все зрозуміли.

Добре, коли є шкільні канікули, особливо якщо канікули – літні. А ще добре, що в Біблії є такий чудовий вислів: «Використовуйте час». Завдяки йому літні канікули Сергійка й Софійки видалися прекрасними. Діти зрозуміли, що цінувати час треба правильно, і розподілити його треба так, щоб усім було добре. Усім, хто живе поряд із нами, хто нас любить і дбає про нас. Цінують час, проведений із ними, і тоді всі будуть щасливими. Використаний на допомогу іншим час не витрачений даремно.

Велосипеди

— Діти, сьогодні ми поїдемо до спортивного магазину та купимо вам обіцяні велосипеди, – якось повернувшись із роботи, повідомив батько.

– Чудово! – закричав Сергійко. – Мені купимо яскраво-синій або чорний. Мій старий велосипед уже зовсім маленький, я подарую його нашому сусіду Вовчику. Нехай хлопчина катається!

– А мені хочеться жовтенький велосипед або зелененький, і без рами, які саме для дівчат роблять, – вирішила Софійка.

– Добре, добре, – погодився тато. – Головне, щоб ви вправно на них їздили, не набивали собі гупі.

– Сергійко обіцяв навчити мене кататися на велосипеді так само добре, як його навчив Діма Селезньов, хлопчик із бабусиного села.

– Ну що ж, тоді все гаразд, – усміхнувся батько.

У спортивному магазині було вельми людно. Тут ходили і рибалки, і мисливці, і любителі футболу та хокею, загалом, усі, хто захоплювався різними спортивними іграми й заняттями. Софійка навіть спробувала бігову доріжку, а Сергійко покрутив педалі на велотренажері.

– Ну що, може, краще купимо тренажер, а велосипеди залишимо на потім? – на всяк випадок запитав чоловік.

– Що ти, татусю, це ми так, заради цікавості тут позаймалися, – пояснила дівчинка. – Хіба тренажери можна порівняти зі справжніми велосипедами?

Невдовзі тато, Сергійко й Софійка знайшли потрібний відділ.

– Ой, погляньте, які велосипеди! – радів Сергійко. – А он точно такий, як у мого друга Дмитрика, тільки колір трохи темніший. Татусю, купи його, будь ласка.

– Добре, Сергійко. Тільки спочатку оберімо велосипед для Софійки.

Дівчинка від такої кількості техніки розгубилася: що ж вибрати?

– Ой, який гарненький помаранчевий велосипедик! Татусю, мені цей транспорт найбільше подобається.

– Добре, – усміхнувся тато.

– Ой, ні-ні, ось цей, червоненький, він іще гарніший, тут навіть золотаві метелики намальовані. Татусю, давай краще його купимо!

– Добре, купимо цей, – погодився чоловік.

– Ой, татусю, а оцей який яскравий, літери жовтенькі, а сам блакитний! Він мені теж дуже подобається. Ой, татусю, я зовсім заплуталася, який же з цих велосипедів кращий. Що робити? Як вибрати?

– Не хвилюйся, Софійко, ми подивимося, на якому тобі зручніше буде сидіти, той і виберемо, – заспокоїв тато.

– Так, без чоловічої поради дівчата з технікою нізащо не розберуться, – з розумінням кивнув Сергійко батькові.

Трохи згодом діти вийшли з магазину з велосипедами. У Сергійка був той, який він вибрав одразу, щойно ввійшов до магазину.

– Оце буде чудово, тепер із Дмитриком в селі на однакових велосипедах їздитимемо. Ну, майже на однакових. Тато, ми ж поїдемо в село до бабусі? А велосипеди із собою візьмемо?

– Звичайно, – відповів тато. – Там, на сільському роздолі, їздити на велосипедах саме задоволення. Та й Софійка там швидше навчиться. У місті з цим ділом важче.

– Я теж так думаю, – погодилася дівчинка, захоплено розглядаючи свій червоний із метеликами велосипед.

Тато прикріпив нову техніку двійнят на багажник свого автомобіля і повіз щасливих дітей додому. Братові та сестрі не терпілося якнайшвидше показати велосипеди мамі й сусідським дітям.

Увечері на сімейній нараді вирішили поїхати в село на цілий місяць. Точніше, на місяць там залишаться тільки Сергійко й Софійка, а мама з татом погостюють у бабусі лише тиждень. Село діти любили, вони обожнювали свою бабусю, друзів, річку, галявини з квітами й дикими ягодами, стільниковий мед із сільської пасіки, ліс із грибами й багато-багато іншого, про що більшість міських дітей навіть і не здогадується.

– Тепер нам буде ще веселіше, адже в нас є велосипеди! – радів Сергійко.

Бабуся була щаслива зустріти дорогих гостей. У дітей назбиралося для неї стільки новин, що їх насилу відправили спати. А зранку Сергійко й Софійка прокинулися від ароматного запаху бабусиних пиріжків. Отак чудово розпочався їхній відпочинок у селі.

Дмитрик Селезньов неабияк зрадив, побачивши свого міського друга, бо зустрічалися вони дуже рідко. А разом хлопчикам завжди було цікаво.

– Оце так! – аж присвиснув від захвату Дмитрик, розглядаючи велосипед Сергійка. – Схожий на мій, але ще кращий! Дай проїхатися!

– Звичайно, скільки хочеш, – усміхався у відповідь Сергійко.

Поки хлопці розбиралися зі своїми велосипедами, Софійка схвильовано роздивлялася свій.

– Як думаєш, Сергійко, я навчуся на ньому їздити? – напівпошепки запитувала дівчинка.

– Звичайно, адже ми з Дмитриком тебе вчитимемо!

– Не хвилюйся, Софійко, – відчуваючи тривогу дівчинки, заспокоював Дмитрик, – у цирку он навіть ведмеді на велосипедах їздять. А ти ж не ведмідь, у тебе точно вийде, головне – дуже захотіти!

– Я дуже хочу, дуже, – переконувала дівчинка.

Для навчання їзди на велосипеді вибрали велике футбольне поле. Там якраз нікого не було, а місця для розгону скільки заманеться.

– Так, тут травичка, швидко не поїдеш, та й падати буде м'якше, – зі знанням сказав Дмитрик, поглядаючи в різні боки.

– Падати? – трохи почервонівши, запитала Софійка.

– Ми тебе притримуватимемо, тому впасти не дамо. Ну, а потім тобі самій доведеться їздити, а там вже як вийде, – пояснив Дмитрик.

– Не бійся, Софійко, бо страх тобі заважає. А зараз сідай на велосипед! – скомандував брат.

Хлопчики тримали велосипед: Сергійко за кермо, Дмитрик за багажник. Софійка вмостилася на сидіння. Так вона вже робила в магазині, коли вибирала, який велосипед зручніший.

– То що, готова? – запитав Дмитрик.

– Мабуть, – відповіла Софійка.

– Ми тобі допоможемо! Як крутити педалі, ти знаєш, як кермом керувати розумієш, так? – уточнив Дмитрик.

– Угу, мені тато вдома пояснював.

– То ти вже майже фахівець, – засміявся Дмитрик. – Тоді вперед!

Дівчинка відчула, як хлопці підштовхнули велосипед. За їхньою командою вона почала крутити педалі, міцно тримаючи кермо, щоб велосипед їхав прямо. Повертати вбік вона б і не змогла, адже хлопці думали, що вона керує велосипедом за допомогою керма, а Софійка просто трималася за нього, щоб не впасти.

Хлопчики бігали галявиною, підтримуючи велосипед із Софійкою, допоки дівчинка нарешті не зрозуміла, як тримати рівновагу.

– Чудово, вже трохи виходить, – ледве переводячи подих, прокричав Дмитрик. – Тепер можна відпочити.

Сергійко неймовірно зрадів такій пропозиції. Однак Софійці так не хотілося переривати свої заняття! Тепер вона була точно впевнена, що незабаром зможе їздити цією галявиною сама на своєму червоненькому, із золотавими метеликами велосипеді.

Хлопчики, ледве дихаючи, вляглися на траву, а вона відійшла вбік помолитися. Дівчинці неодмінно хотілося подякувати Господу за свої успіхи, адже по-тай від усіх просила Його допомогти в опануванні двоколісної техніки.

Цілих три дні хлопчики старанно навчали Софійку їзди на велосипеді. А четвертого дня вона вже сама каталася футбольним полем, перетинаючи його вздовж і впоперек й об'їжджаючи по колу. Їй подобалося їздити з вітерцем, коли волосся майоріло за плечима, а подих перехоплювало від захвату. Для цього треба

було лише міцніше триматися за кермо та швидше крутити педалі.

– Софійко, їдь повільніше, бо впадеш! – хвилювався Сергійко.

– Ти диви, вже ганяти почала! – захоплювався Дмитрик. – Бачиш, які ми з тобою хороші вчителі. А пам'ятаєш, як вона вперше за кермо трималася? Думав, Софійка ніколи на поворотах не зможе його розвертати, так прямо і їздитиме, – раптом засміявся Дмитрик.

– А пам'ятаєш, як вона першого разу впала? Я думав, більше до велосипеда не підійде, а сестра навіть не писнула, – гордо сказав Сергійко.

– Ага, а потім, коли вперше відпустили велосипед, перестали тримати, а вона навіть не помітила, їде, щось нам говорить, а ми її вже навіть і не чуємо?!

– Так, добре вийшло, тепер в інших місцях їздитимемо. Бо мені це футбольне поле вже набридло, – засміявся Сергійко.

– Погоджуюся. Воно мені навіть почало снитися, – зізнався Дмитрик. – Ходімо завтра на озеро на риболовлю! Ось де й відпочинемо, юшку з риби зваримо.

– Залюбки! – зрадів Сергійко.

Софійка від риболовлі відмовилася. Їй, на відміну від хлопців, футбольне поле зовсім не набридло. Дівчинка встигла вивчити тут кожну западинку, кожен горбок і почувалася дуже впевнено, коли каталася на велосипеді, навіть коли під'їжджала близько до узбіччя. Там у двох місцях були зарості високої кропиви. Цю рослину Софійка добре знала. Скільки разів під час гри із сільськими дітьми вони з Сергійком ненароком торкалися цієї безневинної на перший погляд трави. А потім діти готові були плакати через пухирці, що нестерпно боліли та свербіли.

Наступного дня хлопчики вирушили на риболовлю, а Софійка знову поїхала на футбольне поле. Звичайно, самій було трохи нудно, але ж вона мала мету – навчитися кататися так само добре, як Дмитрик і Сергійко, а потім разом із ними їздити купатися на річку чи просто ганяти сільськими вулицями. Дівчинка захопилася думками про майбутні чудові дні в бабусі. Вона навіть не помітила, як на одній із сільських лавок біля футбольного поля опинилася худенька дівчинка в синенькій ситцевій сукні. На вигляд незнайомка була десь Софійчиного віку. Вона уважно, не відводячи очей, спостерігала за Софійчиною їздою на велосипеді. Софійка чомусь відчула себе ще впевненішою. Їй неодмінно захотілося показати цій дівчинці всю свою

майстерність, не дарма ж Дмитрик і Сергійко так її хвалили! І дівчинка почала їздити дедалі швидше. Потім вона робила різкі повороти, при цьому не зменшуючи швидкість. Велосипед трохи заносило вбік, і в Софійки від страху навіть перехоплювало подих! Але вона бачила, як пильно спостерігає за нею незнайомка, тому не зупинялася, навіть коли було дуже страшно.

«От, мабуть, дивується, яка я спритна та смілива. Не кожна дівчинка вміє так їздити!» – думала Софійка, скося поглядаючи на незнайомку.

Від таких думок кирпатий носик дівчинки підіймався дедалі вище, а повороти велосипеда ставали дедалі крутішими. І коли вона лише на мить відволіклася від дороги, щоб поглянути на дівчинку на лавці, кермо раптом вирвалося з її рук, велосипед втратив рівновагу, і Софійка на всій швидкості з'їхала у величезні зарості кропиви й упала прямісінько в середину.

– Ой, ой, допоможіть! – щосили закричала вона.

Дівчинці здалося, ніби безліч малюсіньких гострих голочок пронизують усе її тіло.

– Ой, гидка кропива! – плакала Софійка.

Коли вона насилу підвелася, то біля себе побачила незнайомку в синій сукні.

– З тобою все гаразд? – запитала дівчинка. – Виходь швидше з кропиви, допоможу дістати твій велосипед.

Софійка сама хотіла підняти свою двоколісну техніку, але кожен її рух спричиняв новий біль, адже

велосипед лежав у кропиві, а кожен листок цієї злої рослини ніби кусав її за руки й ноги.

– Ой, ой, не можу його підняти! – крізь сльози стогнала Софійка.

Незнайома дівчинка безстрашно зробила крок до велосипеда просто у кропиву, швидко підняла його й викотила на поле. Гарний червоний щиток із золотавими метеликами над переднім колесом теліпався в усі боки. Дівчинка з обличчям знавця посмикала його і сказала:

– Нічого серйозного з велосипедом не трапалося. Просто треба затягнути ось цей гвинтик. Мій дідусь тобі допоможе.

Потім дівчинка уважно оглянула Софійку, яка, вилізши з кропиви, стояла поряд і щосили чухала обпалені рослиною руки й ноги.

– Ти що?! Наберися терпіння не чухати, бо буде ще гірше. Краще ходімо зі мною, тут неподалік живу. Моя бабуся знає, що треба робити з такими пухирцями.

Софійка слухняно пішла за дівчинкою. Усе її тіло нило та свербіло, до того ж боліло розбите колінце. Дівчинка котила Софійчин велосипед і говорила:

– Мені це поле видно з вікна. Я спостерігала, як хлопчики вчили тебе їздити на велосипеді. Ти молодець, добре все засвоїла, проте так швидко їздити ще зарано! А такі повороти ще й небезпечні. Розумію, що ти просто вирішила трохи похвалитися, коли побачила мене на лавці. Та нічого, і таке буває, наступного разу будеш обережнішою.

Від сорому Софійка почервоніла яскравіше за свій велосипед і тихо промовила:

– Так, я знаю, гордитися і вихвалитися не можна, доброго з цього нічого не вийде.

– Тебе як звати? – запитала дівчинка з лагідною усмішкою.

– Софійка. А тебе?

– А мене Віталінка, але ти можеш звати Вітою, так коротше. Я всі дні хотіла з тобою познайомитися. У селі нещодавно, тому нікого тут не знаю. Я трохи хлопчиків соромилася, тому і спостерігала за вами з вікна, а сьогодні так зраділа, коли ти прийшла сама!

За кілька хвилин дівчатка були вже біля затишного веселенького будиночка з яскравими дерев'яними віконницями.

– Проходь, Софійко, не бійся, – сказала Віта, відчиняючи хвіртку.

Бабуся Віталіни відразу почала допомагати дівчатам. Вона принесла миску з холодною водою, насипала туди солі й наказала намочити цим розчином червоні від пухирців руки й ноги. Шкіру спочатку дуже щипало, а потім біль і свербіж стихли. А розбите Софійчине коліно змазали зеленкою.

– Ну от, ти цілком здорова, – усміхнулася бабуся Віти, – тепер залишилося тільки підживитися. Ходімо, дівчата, пригощу вас млинцями з домашньою сметаною.

– Дякую, але мені час додому, – засоромилася Софійка.

– Ходімо, не соромся, – вмовляла Віта. – Твій велосипед іще не готовий, його дідусь зараз лагодить.

Отак у Софійки з'явилася чудова подружка. Звичайно, про випадок із кропивою дівчинка розповіла й бабусі, й татові, й мамі, й Сергійкові.

– Більше ніколи не буду гордитися й вихвалитися, так і Біблія вчить, правда ж, тато? – підсумовуючи, сказала Софійка.

– Цілком правильне рішення, – усміхнувся тато, роздивляючись доньчин велосипед. – Але пам'ятай: у самої, без Божої помочі, в тебе не вийде, тож проси Господа допомогти не гордитися. А велосипед відремонтовано дуже добре, ось тільки один метелик на щитку втратив свої блискучі крильця.

– Нічого, нагадуватиме мені про гордість і куц кропиви, – додала дівчинка.

Бабуся дуже раділа, що Софійка подружилася з Віталіною. Старенька пояснила:

– Цю дівчинку батьки привезли з міста. Її батьки розлучилися, тому тепер кожен зайнятий своїм життям. А дівчинку залишили в бабусі з дідусем.

– Бідолашненька, – зітхала Софійка, – погано їй без тата й мамі.

– Ще б пак, – зітхнув Сергійко. – Дуже сумно, що так буває, еге ж? Якби всі люди на землі були християнами, діти ніколи б не розлучалися з батьками, всі люди були б щасливими, адже Бог нас вчить тільки любові. Коли я виросту й буду місіонером, я всім про це розповім.

– Я також! – додала Софійка.

Усе літо дівчатка були нерозлучними. Софійка часто давала подружці покататися на своєму велосипеді. Їздила Віта набагато краще за Софійку. Тепер дівчата часто сміялися, згадуючи перший день їхньої зустрічі й зарості кропиви. А ще Віталіна навчила подружку плавати, щоправда, поки тільки по-собачому, трохи смішно, зате швидко.

Так двійнята не помітили, як минув цілий місяць їхніх канікул, і настав час повертатися до міста. Поки тато й мама складали речі дітей до машини, Сергійко побіг прощатися з Дмитриком, а Софійка поїхала на своєму велосипеді до Віталіни.

Дівчата сказали одна одній на прощання дуже багато хороших ніжних слів. А потім Софійка підкотила до Віталіни велосипед і промовила:

– Ось, залиш у себе, кататимешся на ньому. А коли я приїду на наступні канікули, їздитимемо на ньому по черзі. У місті велосипед мені не потрібен, там забагато машин, а вони небезпечніші за зарості кропиви.

А ще Софійка подарувала Віталіні дитячу Біблію з яскравими картинками та свою улюблену книжку оповідань. Дівчинці дуже хотілося, щоб її подружка не сумувала, адже літо ще триває!

Автор:

Ось і закінчилася наша книжка про двійнят і їхніх друзів. Сподіваємося, діти, що ці історії вам сподобалися. Наостанок хочу вам побажати щасливого дитинства і благословень від нашого Господа Ісуса Христа.

Зміст

1. Вступ.....	3
2. Обман	6
3. Жадібність.....	13
4. Заздрість.....	19
5. Хвастунка	26
6. Пусик	34
7. Ескімо	45
8. На лісовій галявині.....	56
9. Пригода в таборі.....	60
10. Новий друг.....	69
11. Місіонери	73
12. Подарунок для мами.....	84
13. Майстер	92
14. Ранці.....	99
15. Перше вересня	105
16. Бути дорослим	109
17. Матросик	118
18. Башмак.....	135
19. План	143
20. У зоопарку.....	159
21. Час.....	165
22. Велосипеди	177

Олена Чепілка

Двійнята

Переклад з російської

Директор *П. Давидюк*
Голова вид. «Світло на Сході» *В. Бенцель*
Переклад *Д. Мусієнко*
Коректор *Д. Мусієнко*
Дизайн обкладинки
Верстка *М. Давидюк*
Ілюстрації *Л. Буніна*

РО «Українське місіонерське товариство „Світло на Сході“»,
вул. Хорольська, 30, 02090, м. Київ, Україна.
Ідентифікаційний код: 14300272.

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до державного
реєстру видавців, виготовлювачів і розповсюджувачів видавничої
продукції серія ДК № 6016. Дата видачі 15.02.2018 р.

Вид. № 02.436. Підписано до друку 11. 03.2022 р.
Папір Lux Cream – 80г/м.кв. Формат 84х108/32.
Гарнітура: SonetSerif
Друк офсетний. Умов. друк. арк. 10,08.
Наклад 10 000 прим. Замовлення № 09093707.

Надруковано за підтримки типографії CPI books GmbH,
Eberhard-Finckh-Straße 61, 89075 Ulm, Germany.

ISBN 978-3-949694-11-0

<https://liolib.org>